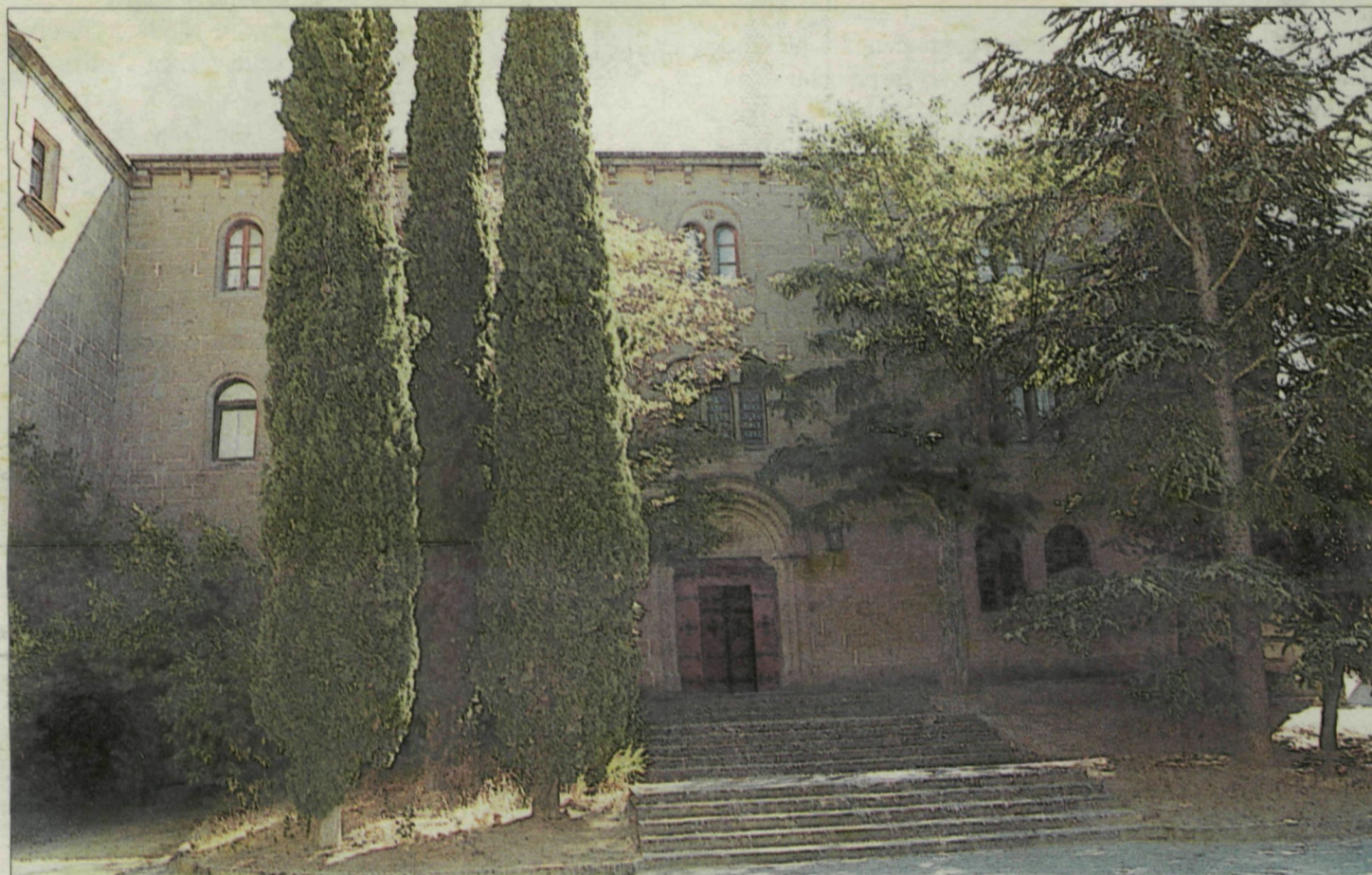

Cent anys de monjos al Miracle

Aquest proper 1 de setembre farà un segle que l'administrador apostòlic de Solsona, Mons. Ramon Riu i Cabanes, lliurava a un reduït grup de monjos de Montserrat les claus de l'església i del monestir del Miracle. Després de cent anys de vida monàstica, la vida del santuari no s'atura i Montserrat continua fidel a un compromís ja centenari que ha anat alimentant any rere any

amb renovada il·lusió. El P. Jordi Castanyer, superior dels benedictins del Miracle, aprofita l'efemèride per fer balanç i anunciar el desig d'iniciar a curt termini l'associació Amics del Miracle, la finalitat del qual serà difondre el coneixement del santuari i la devoció a la Mare de Déu.

Pàg. 18

Festa Major de sant Fèlix a Vilafranca del Penedès

Del 29 d'agost al 2 de setembre, la localitat barcelonina de Vilafranca del Penedès celebra la seva Festa Major. Durant aquests dies, veïns i visitants omplen els carrers del poble. Així, gaudeixen d'una gran varietat d'actes festius que durant l'any es preparen acuradament. Representacions teatrals, focs, espectacles musicals, castellers o balls populars amenitzen unes jornades en què la devoció a sant Fèlix i les ja tradicionals processons, són les escenes més esperades de la festa.

Pàg. 22

Solivella celebra la festa del Sagrat Cor

La festa del Sagrat Cor és tota una solemnitat a Solivella (Conca de Barberà). Des que el 1743 es va instituir el Vot de Poble com a agraïment a Déu per haver aturat els estralls de la pesta, cada principi de setembre el poble celebra amb joia una data, el dia 9, que fa temps que va més enllà de la pura devoció.

Pàg. 16 i 17

en primer pla

Pedres de fe i vida

Gaudí manifestava el seu amor envers Crist a través de les seves obres

Antoni Gaudí, un dels arquitectes més originals i innovadors de tots els temps, era un gran cristià en el qual l'art i la fe constituïen una sola i sòlida unitat. Va ser un místic, el treball del qual era pur lliurament a Déu. L'arquitecte José Manuel Almuzara Pérez, president de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí, encoratja els fidels a «descobrir aquesta dimensió espiritual de Gaudí, ja que els pot ajudar a acostar-se més a Déu». Segons Almuzara, «Gaudí s'inspirava fonamentalment en l'Evangeli per realitzar les seves obres. La Sagrada Família és un temple expiatori que, si s'analitza en profunditat, permet adonar-se de com Gaudí s'empapava de les Sagrades Escripures i de la litúrgia».

El 25 de juny del 2002 es compliran els 150 anys del naixement d'Antoni Gaudí. Per aquest motiu, Barcelona celebrarà l'Any Internacional Gaudí. Una efemèride que donarà lloc a múltiples actes d'homenatge a l'il·lustre arquitecte. Esdevindrà un moment privilegiat per visitar els edificis modernistes de Gaudí, tant els més populars com els menys coneguts. Una ocasió ideal per gaudir de la privilegiada ment creativa d'Antoni Gaudí.

Pàg. 2, 3, i 5

Sumari

Pàg. 7 La llei islàmica és anticonstitucional

Pàg. 9 L'estiu, temps de solidaritat

Pàg. 19 Urgell: el missioner, S. Bonjorn, prelat d'honor del Papa

Pàg. 20 Lleida: Xavier Bometón, tres anys a l'Equador

Pàg. 21 Tortosa: el col·legi St. Josep passarà a ser residència geriàtrica

Editorial

El somni de Gaudí

La ciutat de Barcelona s'omple cada estiu de turistes d'arreu del món que vénen a veure els edificis i monuments més significatius de la capital catalana. Un dels atractius que genera més interès als visitants són les obres artístiques de l'arquitecte Antoni Gaudí. Així, per exemple, el temple de la Sagrada Família s'omple de turistes que admiren un estil original i propi de construcció.

La figura de Gaudí, és certament irrepètible com a arquitecte, encara que molts hagin intentat imitar-lo. Però més enllà de la seva vida professional d'aquell home, nosaltres volem fixar-nos un cop més en la vida de cristià, una vida que ens convida a la imitació per les seves virtuts humanes i espirituals. I és que ja fa temps que està en marxa el procés de beatificació d'aquest creient que va dedicar una bona part de la seva vida a la glorificació de Déu a través de les seves obres arquitectòniques.

No van faltar en el seu moment els que es van oposar a la seva beatificació aportant els arguments més foscos. En el fons hi ha una dificultat enorme per part d'alguns per reconèixer que un personatge tan conegut i admirat per tot el món pugui arribar un dia als altars. Però el procés segueix endavant i es continuen recollint testimonis, pregàries i gràcies rebudes per a la seva beatificació.

Gaudí tenia un gran somni, construir un gran temple a Barcelona dedicat a la Sagrada Família. No era una empresa fàcil i menys tenint en compte la grandiositat del projecte. A poc a poc les primeres torres d'aquella església van començar a despuntar al centre de la ciutat, però l'arquitecte no veuria el seu projecte finalitzat. La seva mort prematura i les dificultats econòmiques per portar a terme la resta de la construcció han mantingut inacabat el temple fins al moment present.

Però el somni de Gaudí comença a fer-se realitat. Aquest Nadal passat es va celebrar la primera eucaristia a la nau central de l'església; es commemorava la festa de la Sagrada Família i la clausura del Jubileu del 2000, aniversari del naixement de Crist a nivell diocesà de Barcelona.

Una ocasió especial per a un moment especial en la llarga història de la construcció del temple projectat per l'arquitecte universal.

A poc a poc les obres continuen i l'església es va completant en totes les seves parcel·les, tant que molts comencen a estar sorpresos de la velocitat amb què avancen els treballs. L'expressió «això trigarà més en acabar-se que la Sagrada Família» pot quedar aviat obsoleta. És possible que molts d'aquells que es lamentaven de la lentitud de les obres vegin acabada en vida la gran obra i el gran somni de Gaudí.

I de la mateixa manera que aquest somni deixa de ser tal, també a poc a poc deixa de ser un somni o una utopia la beatificació del seu artífex: l'arquitecte Gaudí. De fet ja per a molts és un exemple i un model de vida a seguir. No era sacerdot, ni religiós, ni monjo, però en la seva vida d'arquitecte honrat i humil va demostrar la seva fe i el seu desig de servir Déu des de la seva professió. La qual cosa ens recorda que qualsevol persona pot fer la voluntat de Déu i glorificar-lo des de la seva ocupació laboral. A més Gaudí va demostrar moltes altres qualitats humanes i espirituals, com eren la seva pietat, la seva oració i la seva vida senzilla, per a alguns dels seus historiadors gairebé de «captaire».

A l'«arquitecte de Déu» no li va pujar al cap l'èxit o la fama en aquest món, com passa a molts arquitectes més o menys famosos de la nostra societat. La seva vida va ser austera i va fugir sempre de la vanaglòria i de l'adulació. Com un senzill cristià participava dels actes de l'Església i vivia la seva fe amb gran emoció.

Ell no va pensar mai que seria recordat com un dels arquitectes més importants i coneguts de la història, però ara és sens dubte una realitat. Tampoc no va pensar mai que la seva vida i la seva fe serien motiu per iniciar un procés de beatificació, però també això és ara realitat. I és que de vegades l'impensable o l'inimaginable passa, de la mateixa manera que molts cops els somnis es fan realitat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SACtra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

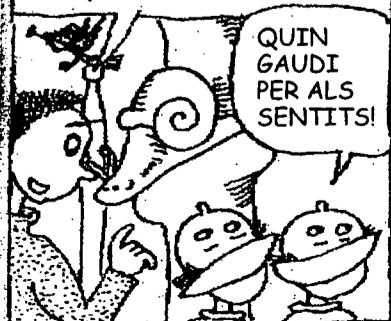
SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.
Resta d'Europa: 22.950 ptes.
Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.
Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

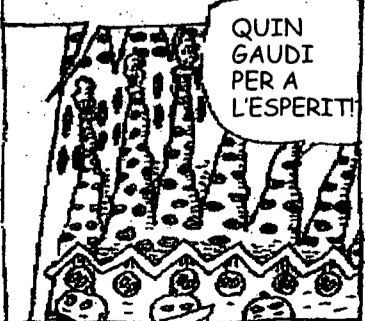
LA TIRA

Per Pilarín

GAUDÍ INCORPORAVA MOLTS ELEMENTS NATURALS A LA SEVA ARQUITECTURA.

GAUDÍ CONSTRUÏA AMB ARGUMENTS TEOLÒGICS: LES TORRES SÓN ELS APOSTOLS.

GAUDÍ CONSTRUÏA AMB UN SENTIT REVOLUCIONARI DE LA BELLESA.

JA HO VEIEM, ES DEIA GAUDÍ PERQUÈ FEIA GAUDIR MOLTA GENT, OI?

en primer pla

Gaudí, l'arquitecte de Déu

■ A través de les seves obres es posa de manifest l'esperit d'un artista profundament cristià

Antoni Gaudí i Cornet (Reus 1852 - Barcelona 1926) és un dels arquitectes més importants del segle xx. El seu extraordinari talent artístic el considerava un do diví, però mai en va presumir. Era un gran cristià en què l'art i la fe constituïen una sola i sòlida unitat. Gaudí va ser un místic el treball del qual era pur lliurament a Déu. L'any que ve es commemorarà el 150è aniversari del seu naixement, una efemèride que donarà lloc a múltiples actes d'homenatge.

«Aquest temple de la Sagrada Família és una obra que no està encara acabada, però té solidesa des d'un principi; recorda i compendia una altra construcció... Una altra construcció feta amb pedres vives: la família cristiana, on la fe i l'amor neixen i es conreen sense parar.» Són paraules que va pronunciar Joan Pau II des de l'obra magna d'Antoni Gaudí durant la seva visita a Barcelona a la tardor de 1982. Aquest temple expiatori, les originalíssimes formes arquitectòniques del qual sintetitzen símbols extrets de la natura i de la fe cristiana, s'ha convertit en l'edifici més característic de Barcelona. A través de les seves pedres es fa patent l'esperit d'un artista profundament cristià.

Milers de turistes visiten tots els dies de l'any, sobretot en aquests mesos d'estiu, els edificis de Gaudí, en especial el temple expiatori de la Sagrada Família. Els japonesos, que solen ser persones d'una gran sensibilitat, malgrat que pertanyen a una altra confessió religiosa, se senten molt atrets per la immensa espiritualitat que es desprèn de les obres de Gaudí. És, doncs, un bon exemple que el missatge de Gaudí pot arribar a tot el món.

Convençut que sense sacrifici és impossible fer progressar les coses, Gaudí es va lliurar a una vida austera d'oració i de desprendiment. La seva fe es va nodrir de la pietat de la seva família —la seva mare era molt devota de la Mare de Déu de Misericòrdia, patrona de Reus— i de la formació

Antoni Gaudí.

religiosa que va rebre al col·legi dels Pares Escolapis. Com ell mateix va manifestar en els seus últims anys de vida, en aquella escola es va adonar del valor de la història divina en la salvació de l'home mitjançant Crist, encarnat i lliurat al món per la Mare de Déu.

L'amor a Déu feia vibrar l'ànima sensible de Gaudí quan participava en l'Eucaristia i en les altres cerimònies de la litúrgia o de la pietat popular. «En una conversa, mentre anàvem o veníem de la processó del Corpus, ens parlava de l'amor que

posava en les coses de Déu, del que era i representava la processó», va escriure Lluís Serrahima, president del Cercle Artístic de Sant Lluç —del qual Gaudí n'era soci—, en el diari *El Matí* al juny de 1936 amb motiu del desè aniversari de la mort de l'arquitecte.

Estimava profundament la pobresa, ja que, segons deia, «la pobresa porta a l'elegància i a la bellesa; la riquesa porta a l'opulència i a la complicació, que no poden ser belles». Gaudí era també una persona molt caritativa. Mn. Gil Parés, capellà custodi de la Sagrada Família entre 1907 i 1930, recordava en un article publicat en *El Propagador de la devoció a san José*, el 1927, que «al dia del seu sant, sant Antoni Abad, i per Pasqua entregava al rector de la seva parròquia de Sant Joan una almoïna per als pobres d'aquesta, i me'n donava una altra a mi per als del temple. A aquest va cedir en vida gerro i aigüamans d'argent, catifes de casa seva, etc. i a les necessitats de les escoles parroquials del temple hi havia també estès la seva mà amb llarguesa».

L'austeritat i la humilitat eren altres de les seves qualitats. Gaudí sempre havia manifestat el seu desig de morir en un hospital de beneficència cristiana, envoltat de pobres i acollit només per l'amor de Déu. Aquest desig es va fer realitat, quan va ser atropellat el 7 de juny de 1926 per un tramvia a la Gran Via, a l'alçada del carrer Bailèn. Els qui el van recollir no el van reconèixer i, en veure'l pobrament vestit, el van portar a l'Hospital de la Santa Creu, on va morir tres dies més tard. Les seves últimes paraules van ser: «Amén. Déu meu, Déu meu!» L'enterrament d'Antoni Gaudí, la tarda del dia 12, va constituir una imponent manifestació de dol popular. La seva tomba està ubicada a la cripta de la Sagrada Família, a la capella de La Mare de Déu del Carme. (M.A.C.)

La màgia de Gaudí

El 25 de juny del 2002 es compliran els 150 anys del naixement d'Antoni Gaudí, un dels arquitectes més originals i innovadors de tots els temps, el prestigi del qual ha anat augmentant amb el pas del temps, permetent que la seva obra fos unànimement i mundialment reconeguda. Barcelona, que reuneix la majoria dels seus edificis més emblemàtics i com a ciutat compromesa amb l'art, el disseny i l'arquitectura, ha decidit, per acord de l'Ajuntament i amb el suport de la Generalitat de Catalunya, que en el 2002 se celebri l'Any Internacional Gaudí.

S'organitzaran diversos esdeveniments amb el principal objectiu de donar a conèixer els aspectes més vistosos i els que passen més desapercibuts de la seva obra, ja que en Gaudí no tot és forma i aparença, sinó també lògica constructiva i sentit funcional de l'arquitectura, tenint sempre molt en compte la tradició artesanal. Serà una ocasió ideal per gaudir de la privilegiada ment creativa d'Antoni Gaudí.

Podrem acostar-nos a Gaudí a través de més de vint exposicions sobre la seva època, la seva persona, el seu pensament, els seus col·laboradors, la seva forma de treballar, el seu interès en la investigació de noves fórmules constructives, etc. I es convertirà en un moment privilegiat per visitar els edificis modernistes de Gaudí, tant els més populars com els menys coneguts. Una oportunitat d'or per acostar a tots els públics la màgia gaudiniana. Serà un any ple d'actes commemoratius que ja poden consultar-se a www.gaudi2002.bcn.es.

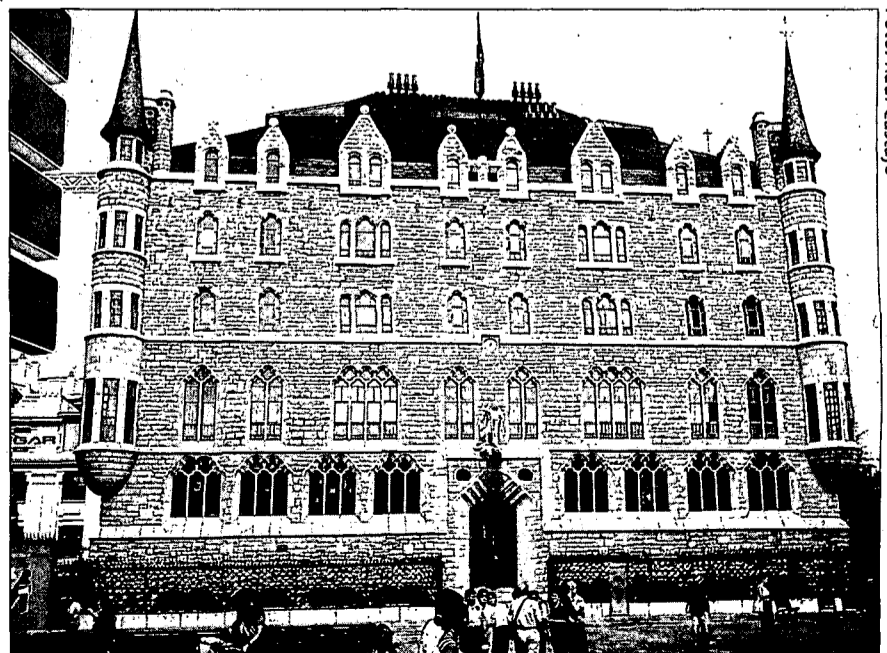
Empremtes exemplars

A Barcelona són onze els edificis que porten el segell inconfusible d'Antoni Gaudí. Són els següents: la Casa Bellesguard, els pavellons de la Finca Güell, la porta i la tanca de la Finca Miralles, el Col·legi Teresà, el Parc Güell, la Casa Vicens, la Casa Milà (La Pedrera), el temple expiatori de la Sagrada Família, la Casa Batlló, la Casa Calvet i el Palau Güell.

El geni artístic de Gaudí va deixar també la seva empremta en altres llocs de la geografia catalana i espanyola. A la Colònia Güell, situada a la localitat de Santa Coloma de Cervelló (Baix Llobregat), Gaudí hi va projectar una gran església, de la que només es va construir la cripta, una de les construccions admirades i estudiades per l'arquitecte. La força expressiva d'aquesta obra es va culminar amb els materials utilitzats, ja que a més del maó i la pedra, també es van usar vidrieres i mosaics.

A Comillas (Santander) el mestre va edificar una vila anomenada El Capricho, en la que va posar de manifest la seva predilecció pels motius estètics orientals. El bisbe català Joan Baptista Grau va encarregar a Antoni Gaudí la construcció del Palau Episcopal d'Astorga (Lleó), però a la mort del prelat, certes desavinences van provocar l'abandó de Gaudí i les obres, ja molt avançades, van ser acabades per l'arquitecte Ricardo Guereta. El palau compta a la seva entrada principal amb un parell d'àngels equipats amb els atributs episcopals del bàcul i la mitra.

A la plaça Sant Marcel, a la ciutat de Lleó, va realitzar la Casa Botines, un edifici d'habitatges d'estil neogòtic i entre els seus guarniments exteriors destaca una magnífica imatge de sant Jordi amb drac inclòs, símbol del triomf de la justícia sobre l'opressió. Per encàrrec de Mons. Pere Campins i Barceló, bisbe de Mallorca, Gaudí va projectar una gran restauració litúrgica de la catedral de Palma de Mallorca, de la que només es va portar a terme una petita part. El més destacable d'aquesta reforma va ser el trasllat del cor al presbiteri.

Casa Botines, a la ciutat de Lleó.

Foto: Rajul Casajo

Del 23 de novembre al 8 de desembre del 2001

La fauna patrimoni natural de Sud-Àfrica

REPÚBLICA SUD-AFRICANA — ZIMBABWE

Parc Kruger — Cascades Victòria

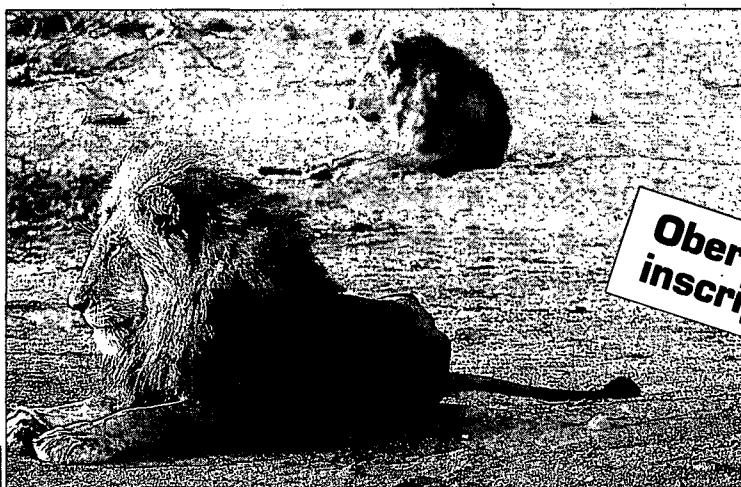
A la descoberta dels contrastos més exòtics del món

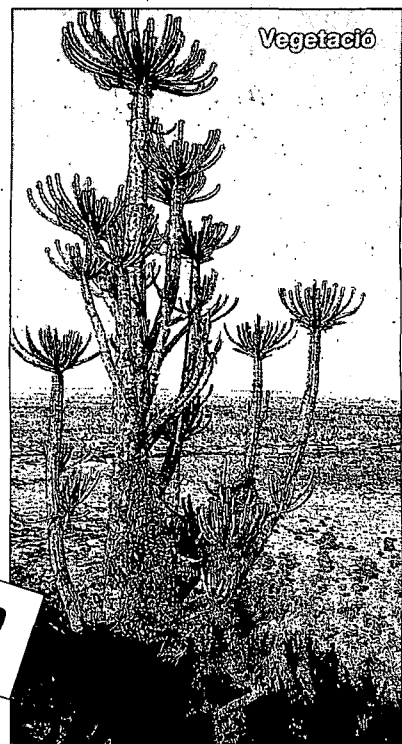
Zulu

VISITES

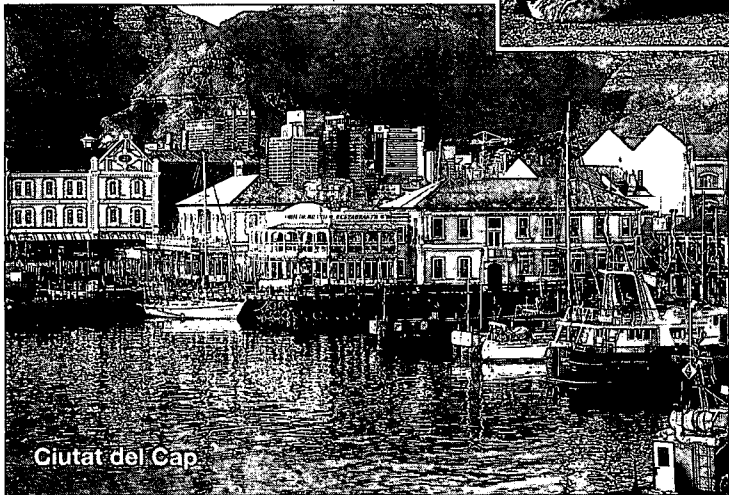
- Reserva natural FEATHERBED (Patrimoni de la Humanitat)
- Parc Nacional de Tsitskama
- Parc Nacional Kruger
- Coves Cango
- Wildlife Ranch cocodrils del Nil
- Pais dels Zulús
- Cascades Victòria (Zimbabwe)
- Creuers i tren de vapor
- Combinat amb safaris de gran turisme

Oberta la inscripció

Vegetació

Ciutat del Cap

Demaneu informació a:
 Amics de Catalunya Cristiana,
 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
 tel. 934 092 700

Costa africana

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

AVÍS IMPORTANT

Durant el mes d'agost les nostres oficines restaran tancades per vacances

«Gaudí s'inspirava en l'Evangelí per realitzar les seves obres»

■ José Manuel Almuzara, president de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí

L'arquitecte José Manuel Almuzara Pérez és el president de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí des que es va crear l'esmentada entitat, l'any 1992. Almuzara anima els fidels a «descobrir aquesta dimensió espiritual de Gaudí, ja que els pot ajudar a acostar-se més a Déu». La Sagrada Família, obra mestra de Gaudí, és, en paraules d'Almuzara, «el catecisme fet pedra».

—El 10 de juny del 1992, coincidint amb el 66è aniversari de la mort de Gaudí, es va crear l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí. Faci'ns un balanç d'aquests nou anys de vida de l'entitat.

—El balanç ha estat molt positiu. El 10 de juny del 1992 ens vam reunir cinc amics i vam decidir fundar l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí amb la finalitat de promoure el procés de beatificació de l'anomenat «arquitecte de Déu», que vam sol·licitar oficialment el 13 de maig del 1994. He de dir que abans de donar qualsevol pas sempre consultem l'Arquebisbat de Barcelona perquè ens doni el seu vist i plau. El 5 de maig del 1998 la Conferència Episcopal Tarraconense va aprovar per unanimitat l'inici del procés de beatificació. Posteriorment, el 22 de novembre del 1999 l'Arquebisbat de Barcelona va demanar a la Santa Seu el permís per a l'obertura oficial del procés. Només uns mesos més tard, el 22 de febrer del 2000, la Santa Seu va donar com a resposta el seu *nihil obstat* («res s'hi oposa»). Superats tots els tràmits, el procés de beatificació d'Antoni Gaudí es va iniciar solemnement el 12 d'abril del 2000. Des de llavors dues

comissions, la teològica i la històrica, i un tribunal treballen per portar a bon terme aquest procés.

—Quins són els elements de què disposa l'associació per promoure la beatificació de Gaudí?

—En els últims anys hem recollit els testimonis de moltes persones que pensaven que Antoni Gaudí va viure com un sant i que algun dia podria ser als altars. Fins i tot hi ha individus allunyats de la fe que manifesten obertament que l'Església pot estar contenta de tenir algú com Gaudí entre els seus membres. Ens escriuen des de qualsevol punt del planeta dient-nos que s'acullen a la intercessió de l'il·lustre arquitecte per trobar feina, recobrar la salut, solucionar problemes de diversa mena, etc. Algunes persones s'han sorprès davant del procés de beatificació de l'arquitecte, mentre que moltes altres hi han mostrat la seva total aprovació. Com bé deia recentment el cardenal Ricard Maria Carles, val la pena estudiar els possibles indicis de la santedat de Gaudí des de la profunda dimensió piadosa i espiritual de l'artista.

—Un procés, no obstant això, no exempt de polèmica...

José Manuel Almuzara.

—Alguns acusen Gaudí d'haver estat maçó, cosa que no s'ha pogut demostrar documentalment. En definitiva, es tracta de gent que està en contra de l'Església i que aprofita qualsevol circumstància per fer palès el seu rebuig a la religió.

—L'arquitectura d'Antoni Gaudí en general, i la Sagrada Família en particular, ¿només es poden comprendre des de la perspectiva de la fe cristiana?

—Gaudí s'inspirava fonamentalment en l'Evangelí per realitzar les seves obres. La Sagrada Família és un temple expiatori que, si s'analitza en profunditat, permet adonar-se de com Gaudí s'empapava de les Sagrades Escriptures i de la litúrgia. Això ho veiem plasmat en pedra, tant en arquitectura com en escultura. Val a dir que aquest arquitecte també va deixar constància de la pinzellada religiosa a la seva obra civil. Ell va ser l'encarregat de rehabilitar la Casa Batlló, un edifici que ja existia, i va culminar la seva façana amb una creu i amb l'anagrama JMJ (Jesús-Maria-Josep).

—Es pot dir, doncs, que Gaudí evangelitzava a través de la seva obra?

—Sense dubte. Gaudí sempre manifestava l'immens amor que sentia cap a Crist i cap a la Mare de Déu a través de la seva feina professional. Molta gent pensa, com el meu amic l'escultor japonès Etsuro Sotou —que arran de treballar en la Sagrada Família va sentir la necessitat de convertir-se al catolicisme— i jo mateix, que les obres que es realitzen actualment en la Sagrada Família haurien de fer-se segons els ulls i la ment de Gaudí, tal com a ell li agradaria que es portessin a terme. Haurien de tenir el «segell» de Gaudí, no el de l'escultor o arquitecte que les executa.

—Quina opinió li mereix, doncs, la façana de la Passió de la Sagrada Família?

—Gaudí va estar durant anys reflexi-

onant sobre com hauria de ser la façana de la Passió. Molt malalt, els seus amics van insistir que viatgés a Puigcerdà per poder descansar. Eral'any 1911. Allí, amb l'ajuda d'un religiós que li llegia a sant Joan de la Creu, l'artista va dilucidar clarament com crear aquesta façana i la va dissenyar. Aquests dibuixos —que constitueixen un testimoni excepcional—, en els que el genial arquitecte establí fins i tot la posició exacta de les estàtues i el perquè, no han estat tinguts en compte a l'hora de realitzar la façana de la Passió. Som molts, per tant, els que pensem que s'ha trencat el somni ideat per Gaudí.

—Quins trets destacaria d'Antoni Gaudí com a ésser humà?

—Fonamentalment, la seva immensa personalitat cristiana. Gaudí era un home d'una gran vida interior; d'oració, missa i comunió diàries. Abans de començar a treballar al matí se'l veia, segons manifes-

«Gaudí sempre manifestava l'amor immens que sentia envers Crist i la Mare de Déu a través de la seva tasca professional»

tava el rector de la Sagrada Família, agnollat i resant davant del Santíssim. Al vespre anava a la parròquia de Sant Felip Neri. Es confessava freqüentment, resava el rosari al Parc Güell... A més a més, en el seu treball era molt perfeccionista. S'exigia a si mateix i exigia també als seus col·laboradors.

—Entre les activitats de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí, destaca l'edició de llibres.

—Sí. La nostra associació, conjuntament amb la Reial Càtedra de Gaudí i l'Arxidiòcesi de Barcelona, ha editat fins al moment cinc llibres dins la «Col·lecció Gaudí». Són els següents: *Gaudí 1852-1926*, de J. F. Ràfols; *Mi itinerari con el arquitecto*, de J. Matamala; *La mort de Gaudí i el seu ressò en els diaris i revistes de l'època*, de Mn. Lluís Bonet i Armengol; *El senyor Gaudí. Recull d'assajos i articles*, de J. Bassegoda, i *La mort de Gaudí i el seu ressò a la revista «El Propagador de la devoción a san José»*, de Mn. Lluís Bonet i Armengol.

Miquel Àngel Codina

La Pedrera, un pedestal devocional

—Sr. Almuzara, poca gent sap que La Pedrera és una obra inacabada...

—Sí, és veritat. La Casa Milà és una obra inacabada i així ho he exposat diverses vegades. De fet, Gaudí va concebre La Pedrera com un pedestal per a un grup escultòric constituït per la Mare de Déu del Roser acompanyada dels arcàngels sant Miquel i sant Gabriel. M'he posat en contacte amb els responsables de Caixa de Catalunya, actual propietària d'aquest edifici, per recordar-li-ho. Amb el dinerall que s'ha gastat en la seva rehabilitació, és una llàstima que no s'hagi aprofitat per acabar La Pedrera, una obra que si Gaudí arriba a saber que l'esmentat grup escultòric no s'hi col·locava, mai hagués realitzat. Però la qüestió clau és la següent: ¿Qui gosa avui en dia, en una societat tan descristianitzada, fer realitat aquest projecte no conclòs de Gaudí?

Projecte inacabat de La Pedrera, dissenyat per Antoni Gaudí.

Israel

església en el món

Els cristians es van mobilitzar per la pau a Terra Santa

■ «Període de pregària per la pau» va ser el lema sota el qual es van reunir els cristians de Jerusalem

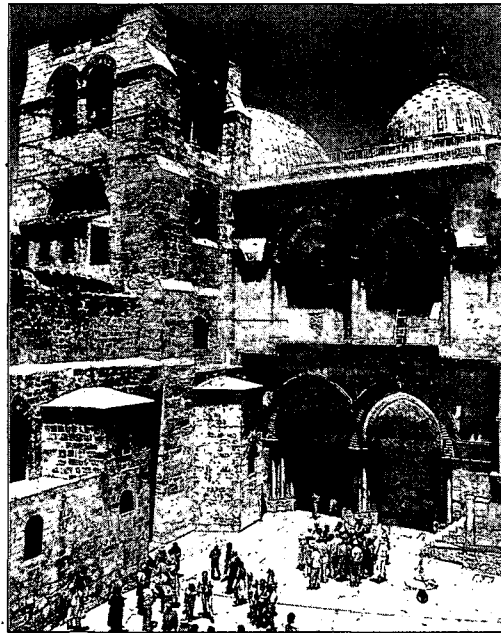
JERUSALEM.— La greu situació que es viu als Territoris Ocupats de Terra Santa, va ser el motiu que va portar els Patriarques i els Caps de les Esglésies de Jerusalem a fer una crida a tots els pobles del país perquè unissin els seus esforços i preguessin junts per la pau. Així, del 15 al 28 d'agost els cristians d'aquesta regió es van reunir a les principals esglésies de la ciutat de Jerusalem.

«Estem molt consternats per l'agreujament de la situació en aquests territoris. Moltes famílies es troben sense sostre, i l'acordonament transforma les ciutats i els pobles en camps de tensió», amb aquestes paraules defineixen els Caps de les Esglésies de Jerusalem l'estat de tensió que s'hi viu en aquests moments. Davant de la situació de violència continua que travessa Terra Santa, els cristians d'aquesta regió es van preparar per a un període especial de pregària per la pau. Del 15 al 28 d'agost, cada dia a les 6 de la tarda en una de les esglésies de Jerusalem es van realitzar moments de pregària.

El dramàtic increment de l'atur, els milers de persones que ja no poden comprar el pa cada dia o la violència i els crims són algunes de les escenes que es viuen cada dia en aquests territoris. L'odi

i el desig de venjança són palpables tant al bàndol israelià com al palestí. Aquests han estat els motius que van provocar que els cristians de Terra Santa es reunissin en el que es va anomenar «Període de pregària per la pau» i que els va portar a intensificar la seva pregària per la pau, la justícia i la reconciliació.

«Estem molt preocupats pel deteriorament de la situació als Territoris Ocupats de Terra Santa: moltes famílies s'han quedat sense casa; el tancament dels territoris per part d'Israel ha transformat les ciutats en camps de detenció; el nombre d'aturats s'ha incrementat dramàticament», assenjala el missatge amb què s'ha convocat els cristians a aquest període especial de pregària. I demana també reforçar

Les esglésies de Jerusalem van aplegar milers de fidels.

la pregària «per la pau, al costat de la justícia i la reconciliació», el missatge també insta «els germans i les germanes d'arreu del món... a unir les seves pregàries a la nostra». (N.E.)

INDIA

Una religiosa catòlica elegida millor mestra de l'any a l'Índia

NOVA DELHI.— Per primera vegada una religiosa catòlica serà premiada pel president de l'Índia, Kocheril Raman Narayanan, com la millor mestra de l'any al país asiàtic. Es tracta de la franciscana Annies Mathews, la qual ha dedicat la seva vida a l'ensenyament, particularment com a directora, des de fa 18 anys, de l'institut d'educació superior St. Joseph Muvattupuzha, a l'Estat de Kerala. La religiosa rebrà el prestigiós reconeixement el 5 de setembre proper, amb motiu del «Dia del mestre», de mans del president de l'Índia. «Haig de donar les gràcies al Senyor», va declarar sor Annies. «No hauria pogut esperar mai un reconeixement com aquest. Això demostra que Déu intervé sempre en les nostres vides, quan menys ens ho esperem.»

D'altra banda, la religiosa índia va agrair a les seves germanes religioses la feina feta al St. Joseph. «El secret del nostre èxit ha estat l'equip, sempre unit i lliurat», va afegir. (Zenit)

EL SALVADOR

Segresten un rector a El Salvador

SAN SALVADOR.— L'Arquebisbe de San Salvador va condemnar enèrgicament el segrestament d'un rector de Santa Tecla, una població situada a l'oest de la capital i que es caracteritza per la pobresa dels seus habitants.

Segons fonts oficials, durant la nit del diumenge 12 d'agost tres delinqüents armats van segrestar el sacerdot Rogelio Esquivel, de 60 anys, quan anava cap a la casa parroquial de l'església Immaculada Concepció de Santa Tecla, on treballa des de fa 20 anys. Fins al moment els segrestadors no han facilitat cap informació sobre el parador de Rogelio Esquivel, i tampoc no han sol·licitat cap rescat. D'altra banda, l'arquebisbe de San Salvador, Mons. Fernández Saéz Lacalle, va condemnar el segrestament i va descartar la possibilitat que els segrestadors haguessin escollit el sacerdot per una qüestió de fortuna personal, perquè «la família del pare Esquivel és pobre». Segons les últimes informacions publicades a la premsa d'aquest país, el motiu que pot haver conduït els segrestadors a portar a terme aquest delictes podria haver estat el fet que el sacerdot va rebre en els últims temps diferents donacions per a la reconstrucció de la seva església. Aquesta va patir desperfectes greus durant els terratrèmols de gener i de febrer passats.

La policia ha posat en marxa una operació de rastreig per la zona per cercar el sacerdot i els seus segrestadors. Però el cas del pare Esquivel no és únic. Des del mes de gener passat, a El Salvador s'han produït com a mínim 40 segrestaments, entre els quals quatre de menors d'entre 7 i 16 anys. (ACI)

SIGNES D'AVUI

Vitalitat

El 4 de setembre s'inaugura a Roma el 20è Capítol General dels Germans Maristes. Un total de 117 germans, que representen 75 països dels cinc continents, es reuneixen durant un mes i mig per escollir el Germà Superior General i per estudiar els temes de més importància pel que fa a la naturalesa, la finalitat i l'esperit de l'Institut. A més es vol promoure la seva renovació i adaptació, tot salvaguardant el seu patrimoni espiritual.

La vitalitat de l'Institut és el tema central elegit per la Comissió preparatòria del 20è Capítol General. «Optem per la vida» és el lema que el resumeix. S'inspira en aquestes paraules del Deuteronomi: «Avui prenc el cel i la terra com a testimoni, contra vosaltres: et proposo d'escollir entre la vida i la mort, entre la benedicció i la maledicció. Tu, escull la vida i viuràs, tu i la teva descendència. Estima el Senyor, el teu Déu, obeeix-lo i sigues-li fidel: en ell trobaràs la vida, i el Senyor et concedirà molts anys per poder habitar en aquest país que ell havia promès als teus pares» (Dt 30,19).

Actualment la vida religiosa es troba en una cruïlla. Les societats que pertanyen al primer món senten tremolar els seus fonaments, perquè experimenten dificultats serioses d'obrir-se a la vida i una visió materialista econòmica compagina poc amb la vivència dels valors religiosos. Aquests dos fets afecten directament la vida religiosa. La piràmide d'edats dels Instituts, les estadístiques i l'evolució previsible del personal en els propers anys confirmen aquesta consideració. No obstant això, l'aportació de la vida religiosa continua sent molt important per a l'Església i per a la societat, però els canvis al món són tan grans que no sap gaire bé com defensar la seva identitat o com definir la seva missió. La societat s'ha responsabilitzat de l'educació, de la sanitat, etc. i ha reduït la necessitat de recórrer als religiosos i les religioses. Els laics han adoptat un protagonisme creixent en el si eclesial i sembla que han desdibuixat aparentment el

perfil de la vida religiosa. En molts països, la funció de suplència encara està molt vigent. A les societats democràtiques, els religiosos i les religioses aporten un projecte educatiu o social de característiques molt desitjables en el concert de la diversitat.

Aquestes situacions problemàtiques no són negatives perquè obliguen a una reflexió de fons i a reforçar l'aportació peculiar de la vida religiosa: el seu sentit profètic. Els problemes que afronta són d'unes dimensions tan grans que cal una talaia nova per adoptar un punt de vista nou i una formació d'acord amb aquest. La prioritat és optar per Jesús, viure la fraternitat i lliurar-se a la missió, compromesos seriosament amb els valors espirituals i amb les persones, especialment les més pobres. Per això hi ha religiosos i religioses als llocs fronterers, se sent la seva veu que denuncia les injustícies o defensa els pobres i aleshores la fan callar quan resulta gaire incòmoda als poders polítics o fàctics. Si el que són o el que fan val la pena, tota la resta ja vindrà sol. No és una tasca de manteniment sinó de refundació, que no resulta gens fàcil perquè, com passa al gra de blat, cal morir per viure (cf. Jn 12,24-25).

La vida religiosa s'ha d'esforçar per fer comprensible el seu carisma a les noves generacions de joves i s'ha de desprendre de les adherències multiseulars que li impedeixen mostrar un rostre després i actual. Cal que busqui les seves arrels fundacionals i que doni prioritat a la persona de Crist i a la fraternitat amb els homes i les dones. D'altra banda, convé que sàpiga que no bufen vents gaire favorables per al lliurament als altres ni per a les vocacions de servei. El pare Pio i la mare Teresa de Calcuta, així com milers de persones que viuen en l'anonimat, testimonien uns valors dels quals l'Església i la societat no en poden prescindir.

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Monsenyor John Olorunfemi, arquebisbe d'Abuja, a favor del diàleg amb l'islam a Nigèria

«La llei islàmica és anticonstitucional»

L'adopció de la llei islàmica, «sharia», per nou estats de Nigèria ha provocat tensions serioses entre les comunitats islàmica i cristiana del país. Aquest fet ha provocat enfrontaments violents. Els dramàtics esdeveniments, no obstant això, no han descoratjat l'Església catòlica en el seu intent per continuar promovent l'autèntic diàleg amb l'islam al país africà. Així ho confirma en aquesta entrevista l'arquebisbe d'Abuja, monsenyor John Olorunfemi Onaiyekan, de 67 anys.

—Podria descriure la situació de l'Església nigeriana?

—La població nigeriana ha superat el llindar dels 120 milions d'habitants; el 25% d'aquests són catòlics. No obstant això, si prenem en el seu conjunt tots els cristians, el seu nombre és igual al de musulmans: 50 i 50 per cent. La situació religiosa a vegades genera problemes, perquè les relacions entre les dues confessions majoritàries sovint són difícils.

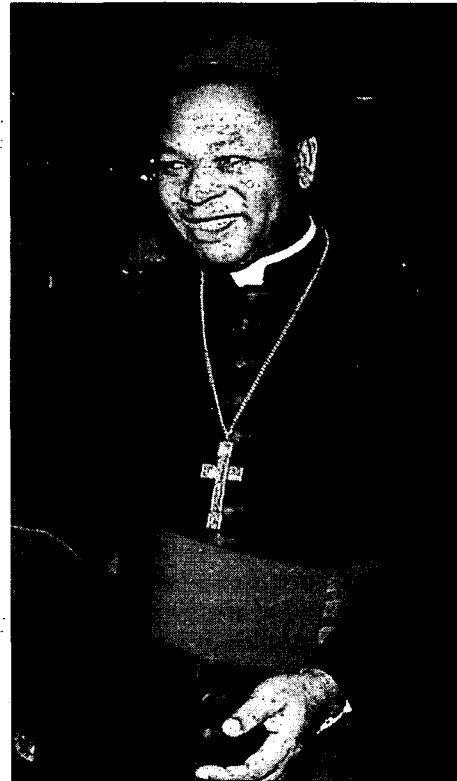
—Què provoca aquestes dificultats?

—Estic convençut que les provoquen factors polítics, socials i econòmics. Són els homes de la política els que exploten els sentiments religiosos per afavorir evidents interessos polítics. Malauradament és molt fàcil manipular les persones, sobretot quan viuen als pobles i no entenen bé la situació. D'altra banda, hi ha el problema dels fanàtics i dels extremistes. Es tracta de persones que han estudiat a l'Iran, amb els Ayatolà, o que han obtingut beques d'estudi a Líbia o a la Universitat islàmica d'Al-Azhar, a Egipte. Aquestes persones, quan tornen a Nigèria, es presenten com a missioners de l'islam. Intenten establir una societat islàmica sense la qual, diuen, es produiran els problemes. No són gaires, però són molt actius. A més, cal reconèixer que alguns cristians utilitzen a vegades un llenguatge dur quan fan referència a l'islam. També això crea problemes. En la majoria dels casos, no obstant això, els nigerians conviuen sense dificultat. Per exemple jo sóc bisbe de la capital federal, Abuja, i aquí hi ha treballadors que arriben d'arreu del país, de totes les ètnies i confessions religioses. Tinc familiars i

amics musulmans, i vivim plegats sense dificultat.

—Davant d'aquest avenç religiós, què fa la conferència Episcopal de Nigèria?

—Sóc president de la Conferència Episcopal i vicepresident de l'Associació dels Cristians de Nigèria (Christian Association of Nigeria). Treballem a nivells diferents. Per exemple, hi ha un petit grup, el Consell Interreligiós de Nigèria (Nigeria Inter-religious Council), format per 25 cristians i 25 musulmans. Ens reunim de tant en tant per parlar dels problemes més importants i de la col·laboració religiosa. El govern ens dona suport amb decisió, perquè està molt interessat en aquest problema. Més enllà de tot això, cada responsable religiós s'adreça a la seva comunitat per intentar crear-hi i mantenir bones relacions. Durant les festes musulmanes envio cartes de felicitació als responsables musulmans d'Abuja, i ells fan el mateix per Nadal i per Pasqua. Són gestos petits que poden tenir un gran efecte. Ens coneixem molt bé, i

Mons. John Olorunfemi Onaiyekan, arquebisbe d'Abuja.

volem continuar en aquest camí. Quan hi ha problemes els caps religiosos treballem per resoldre'ls. De vegades ho aconseguim, i de vegades, no.

—Vostè és un fervent promotor del diàleg interreligiós. Per què?

—Sí, és cert: perquè el compromís amb el diàleg és indispensable. Per nosaltres és una necessitat vital. La situació de

Nigèria ens obliga a contribuir de forma efectiva al diàleg entre cristians i musulmans. Nombrosos països d'arreu del món tenen més cristians que musulmans; uns altres tenen més musulmans que el nostre país; però no conec cap altre país al món en què cristians i musulmans estiguin en igualtat numèrica com a Nigèria. Aquí podem conviure plegats i respectar la religió dels altres. Hem de ser un exemple de convivència pacífica entre cristians i musulmans per al món. Al nord del país, alguns estats han adoptat la «sharia» com a llei.

—Com veuen aquesta iniciativa els cristians?

—Els cristians hem declarat que quan un estat adopta la «sharia» com a llei oficial, aquest estat es torna oficialment islàmic. Ens responen que es tracta només d'una llei, com qualsevol altre, però la Constitució de l'Estat Federal prohibeix als estats membres de la federació afavorir una religió en perjudici de la resta. El debat es troba ara en aquest punt. Els cristians considerem que els estats que han adoptat la llei islàmica es troben en la il·legalitat, ja que s'enfronten a la Constitució Federal. Esperem que el govern federal reguli la qüestió en l'àmbit del Fòrum que se celebrarà d'aquí a poc temps. Hi ha moltes dificultats, perquè la introducció de la «sharia» com a llei fonamental representa un problema real. Això significa que els cristians que viuen en aquests estats es troben en condició d'estrangers o de ciutadans de segona categoria al seu propi país: i això no és admissible. Esperem poder asseure'ns tots al voltant de la mateixa taula per discutir la qüestió i aclarir les idees, cosa que no s'ha fet fins ara.

—Quan creu que passarà això?

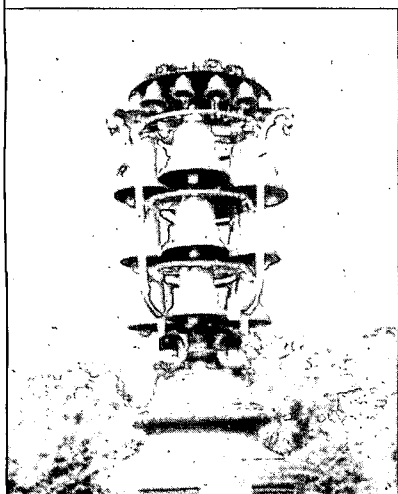
—Espero que aviat. Per a mi es tracta d'un problema polític que no té res a veure amb la religió. Tal com es troben les coses en aquests moments, no és possible aconseguir una pau política ni religiosa estable a Nigèria si no es regula la qüestió de la instauració de la «sharia». (Fides)

Inauguren a Filipines un institut per al matrimoni i la família

BACALOD.— La Conferència Episcopal de Filipines va inaugurar a Bacalod l'Institut Catòlic d'Estudis Superiors sobre el matrimoni i la família. El centre ha estat inaugurat en col·laboració amb el Pontifici Institut Joan Pau II per al matrimoni i la família. Segons s'ha donat a conèixer, i per al primer curs, ja s'hàn inscrit diversos laics filipins així com estudiants de països com Birmània, Tailàndia i Indonèsia. D'altra banda, i juntament amb aquestes disciplines socials, l'Institut oferirà un estudi comparat de la família als països del continent asiàtic. (N.E.)

ERMEC

Tots els serveis per al campanar

Experiència
Tradicció i
Tecnologia.

CAMPANES NOVES
JOUS I BATALLS
SOLDADURES DE CAMPANES
AUTOMATISMES
RELOTGERIA MONUMENTAL
CARILLONS
EQUIPS MEGAFONIA

Distribuïdor oficial:

CAMPA
clock-o-matic

Alcalde Móstoles, 42-44 Tèl. 934 501 600
08025 Barcelona Fax 934 330 885

ermec@ermec.com http://www.ermec.com/campanario.htm

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

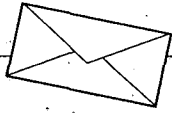
ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Carta des de Calama

Benvinguts, amics:

Avui és la festa de la Mare de Déu del Carme, patrona de Xile. Molta gent de tot el país, sobretot del Nord, aprofitant les vacances d'hivern ha anat a celebrar la festa al santuari de «La Tirana», un nom que sorprèn tractant-se de la Mare de Déu. Allí participen molts «balls religiosos» que són associacions de cristians que, amb els seus flamants vestits i alguns amb carettes, ballen davant de la imatge de Maria. Aquest santuari està situat a uns 400 km. de Calama. Nosaltres anirem a un altre que està molt més a prop, al poble d'Aquino, el 8 de setembre, on celebrarem la festa de Santa Maria de Guadalupe. Als «directors», responsables dels «balls», els dono unes classes de Bíblia cada divendres al vespre. Procurem atendre aquesta forma de pastoral popular. Els preveres, fills d'aquesta terra, han participat en aquests balls religiosos. Encara que estic ben lluny de vosaltres, les notícies ens arriben molt de pressa. Ja sabem que el bon amic Joan Enric Vives ha estat nomenat bisbe coadjutor de La Seu d'Urgell i serà el futur copríncep d'Andorra. Ens alegrem d'aquest nomenament com també que Mons. Joan Martí hagi rebut el títol d'arquebisbe.

La nostra prelatura (bisbat) és molt extensa i té uns 150.000 habitants. Els dotze rectors actuals ens repartim els càrrecs diocesans que el Bisbe Cristian ens confia. Jo sóc el delegat diocesà de Mitjans de comunicació (Ràdio Maria Reina i butlletí de la Prelatura) i de Catequesi. També sóc membre del Consell de Govern, amb Mn. Enric Olivé, Vicari General i el P. Ubaldo, rector de la catedral. De feina, no me'n falta. Sort que aquí pràcticament no plou mai i puc programar amb tranquil·litat les activitats de tot l'any. A la capella de Crist Ressuscitat, on visc i de la que tinc cura especialment, tenim molts grups que es reuneixen cada setmana per a la catequesi de nens, de les seves famílies i dels joves que es confirmaran. També tenim set comunitats cristianes de base, que es troben setmanalment per pregar, compartir i «tomar tesito», és a dir per berenar. Com que a mi no m'agrada el te, prenc Nescafé.

Sembla que vaig arribar ahir i ja porto mig any a Calama. Si Déu vol, a finals d'any aniré a Barcelona. Espero tornar a aquesta terra xilena al principi de febrer i gaudir de l'estiu allí, ja que vaig d'hivern en hivern.

Units en l'amistat i la pregària al Senyor de tots.

Jordi Jorba

Les Filipines

Marxa contra el deute extern

MANILA.— Des del 20 d'agost i fins al proper 23 de setembre, l'Església filipina, en col·laboració amb l'australiana, porta a terme una iniciativa que té per finalitat combatre la pobresa al món. En aquest projecte, que es desenvolupa a Austràlia, hi participen a més organitzacions com Càritas Austràlia i Missions de Sant Columbà.

«Camina per la vida, cancel·la el deute». Aquest és el títol de la iniciativa que des del passat 20 d'agost i fins al 23 de setembre es desenvolupa a Austràlia i el principal objectiu del qual és combatre la pobresa al món. «Es tracta d'un esdeveniment conjunt que uneix rics i pobres, creditors i deutors», va explicar el Pare Brian Gore, missioner australià de Sant Columbà i organitzador, al costat del capellà filipí Robert Reis, de l'esdeveniment.

La marxa, que té deu etapes, s'està desenvolupant per algunes de les ciutats més importants d'Austràlia. Així, va començar a la ciutat de Brisbane el passat 20 d'agost i conclourà a Sidney el proper 23 de setembre. A més a més d'un grup concret de participants, s'han convidat les persones de les zones per les quals transcorre la marxa a recórrer trams del camí amb el grup en un signe de solidaritat. El punt de referència de l'organització a les

Filipines és el Pare Robert Reis. Al seu país és conegut com el «capellà marxador». Fa ja més de set anys Mn. Reis va començar una marxa que va travessar tot el país i gràcies a la qual va atreure molta gent que es va unir a ell per protestar, entre d'altres coses, contra la destrucció del medi ambient, la immoralitat, la corrupció i el deute extern. Per la seva banda, el prevere Gore, el seu amic i fidel col·laborador que va treballar durant més de vint anys com a missioner a les Filipines, va al·ludir al seu compromís per la justícia: «El meu compromís amb aquesta no ha canviat, sinó que l'he assumit d'una forma nova», va explicar: «Avui, la meua missió no és tant la de consolar els afligits, sinó «afligir» els rics del Primer Món», va afegir el capellà Gore.

Fa temps que els dos sacerdots van

La pobresa és un dels principals problemes de les Filipines.

tenir la idea de la marxa. «Vam decidir fer-la després del Jubileu. El problema del deute és una de les qüestions morals més urgents de resoldre en el món d'avui», va explicar el P. Gore. Segons les dades de 2000, el deute extern de les Filipines supera els 52.000 milions de dòlars, i segueix creixent. (Fides)

VATICÀ

La secta Moon boicoteja la trobada de Milingo amb la seva esposa

ROMA.— Quan el Vaticà va anunciar que l'Arquebisbe Emmanuèl Milingo havia decidit reunir-se amb la seva «esposa» Maria Sung, portaveu de la secta de la Unificació van decidir boicotejar la trobada que, poc abans, deien reclamar. El portaveu de la controvertida secta fundada per Sun Miung Moon a Roma, va assenyalar que el Vaticà demanava suposades «condicions» per a la trobada, malgrat que el portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, va assenyalar que «Monsenyor Milingo es reunirà amb Maria Sung per comunicar-li la seva decisió». «Tant la reunió com les condicions de la mateixa van ser decidides per monsenyor Milingo, per la seva pròpia voluntat», va afegir Navarro-Valls. El breu comunicat del portaveu vaticà va concloure amb un aclariment directe de la versió dels pregoners de la secta: «La Santa Seu no pot i no actua sobre la consciència de l'arquebisbe». (ACI)

PARAGUAI

Campanya per renovar el compromís cristià al Paraguai

ASSUMPCIÓ.— Encoratjar el compromís cristià i ajudar els que han deixat de viure la seva fe és l'objectiu de la nova campanya promoguda per l'Arxidiòcesi d'Asunción al Paraguai. Segons va explicar Mons Ricardo Valenzuela, Bisbe Auxiliar d'Asunción, la idea de realitzar la campanya es deu al fet que hi ha una «pèrdua d'identitat en el nostre poble». «Per respondre a aquesta situació vam començar a treballar en la reorientació i fonamentalment en els valors cristians. L'«Església en Missió» significa recórrer casa per casa i rescatar aquests fidels que estan deixats de costat i que són molts», va afirmar el Prelat. La campanya, que es realitza sota el lema «Església en Missió», va sorgir arrel del Sínode Arxidiocesà i de l'Any Jubilar. De manera especial, la campanya buscarà promoure també la pregària, així com les manifestacions de la pietat popular i del poble paraguaià. (NE)

NICARAGUA

L'Arquebisbe de Managua demana «responsabilitat» en les eleccions

MANAGUA.— Davant les eleccions que se celebraran a Nicaragua el proper 4 de novembre, el Cardenal Miguel Obando Bravo, arquebisbe de Managua, va demanar a la població que «examinin bé els programes de govern dels candidats i voti responsablement». Aixímateix, l'arquebisbe va expressar el seu desig que la campanya no suscités actes de violència, i «es donin a conèixer els programes i candidats perquè, el dia 4 de novembre, el poble pugui elegir amb responsabilitat». Recordant la recent carta pastoral dels bisbes nicara-

guencs, el purpurat va afirmar que «estava dirigida al poble catòlic, als homes de bona voluntat perquè reflexionin i donin el seu vot en les eleccions amb gran maduresa i molta responsabilitat». En un recent missatge, que porta per títol «Exhortació dels bisbes de Nicaragua amb motiu de les pròximes eleccions generals de 2001», els prelatos van ressaltar la importància de la reconciliació al país i van demanar als candidats presentar «propostes clares i realistes promovent la reconciliació, la justícia, el progrés i el bé comú». (NE)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Al servei de les grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Espanya

L'estiu, un temps per a la solidaritat

■ Joves universitàries han col·laborat en un camp de treball a Polònia

BARCELONA.— Durant els primers dies de juliol, un grup d'unes 40 universitàries del Col·legi Major Bonaigua de Barcelona, han dedicat part de les seves vacances al servei dels altres. La destinació ha estat un hospital geriàtric de Cracòvia (Polònia), on les joves, procedents de Catalunya i de València, han viscut una experiència de generositat i lliurament.

Marga Puigarnau, estudiant de filologia anglesa, i Elisabet Argemí, estudiant d'infermeria, són dues de les joves que han passat dues setmanes al camp de treball de Cracòvia. Totes dues tenen experiència a oferir-se als altres. L'Elisabet va estar l'any passat en un camp de treball a Lituània i, durant l'any, la Marga col·labora com a voluntària en el Quart Món.

A Cracòvia, les joves han treballat en un hospital geriàtric on viuen més de tres-centes persones que necessiten una ajuda especial, ja sigui a causa de la seva edat avançada o perquè pateixen alguna discapacitat. «No hi hem anat a salvar el món, sinó amb la idea d'intercanviar. Encara que sembli un tòpic, allò que sempre reps més del que dones és cert», assegura la Marga. La feina d'aquest grup ha obert el camí a altres grups que també han participat en aquest camp de treball. Elisabet explica que «a més de les tasques sanitàries, sobretot hem fet companyia als avis i hem ajudat a donar-los el menjar. Els hem passejat pel jardí, hem cantat... Hem vist que hi ha molta soledat. És un hospital amb capacitat per a més de tres-cents avis però no hi ha prou personal per atendre'ls».

Des de fa anys el Col·legi Major Bonaigua organitza camps de treball a l'estiu. A l'hospital geriàtric de Cracòvia esperen amb ansietat l'època estival, quan es retroben amb les seves «joves ami-

Els avis agraïen la generositat de les joves voluntàries.

gues». Però aquesta experiència no només és enriquidora per a la gent gran i per a les universitàries: «Ens acompanyen unes joves poloneses que ens fan de traductores. Els avis ens expliquen la seva vida: la guerra, la deportació de les seves famílies, els camps de concentració nazis... Moltes vegades les noies poloneses se sorprenien de tot el que ens explicaven. La gent gran plorava d'emoció, però agraïen poder-ne parlar», recorda la Marga.

Soledat

A la Marga i a l'Elisabet els ha impactat especialment la soledat d'aquests avis. «Tenien moltes hores buides al dia i no les omplen. A més, ser infermera no està gaire valorat a Polònia. Per això es limiten a fer la seva feina, i cal tenir en compte que l'ambient tampoc no convida a fer res més», reflexiona la Marga. I afegeix l'Elisabet: «Quan marxem, els avis ploren molt i ja pensen en l'any que ve perquè hi tornem.» A les joves universitàries també els ha cridat l'atenció el nivell de vida polonès: «És un país pobre. Es nota que és un país marcat pel comunisme, encara que es veu que s'obre a

Europa, sobretot les noves generacions. Quan ets allà és com si haguessis tirat 30 anys enrere. Es nota en els cotxes, en la manera de vestir de la gent... manquen moltes infraestructures, mitjans. Tenen un ritme de progrés diferent, però continuen endavant. A l'hospital he vist que no tenen gaires mitjans, i els que hi ha són

molt antics. No obstant això, els aprofiten molt bé», diu l'Elisabet. El contrast entre el nostre país i Polònia és evident per a aquestes joves, la qual cosa és un motiu més de reflexió: «Ara valorem molt més tot el que tenim i ens sentim privilegiades: família, estudis, mitjans...»

Abans d'anar a Cracòvia, les joves van organitzar la campanya «del quilò», els objectius de la qual eren la recollida d'aliments i articles de neteja per portar a Polònia i informar els ciutadans del camp de treball.

La Marga i l'Elisabet han tornat entusiasmades d'aquesta experiència i la recomanen a tothom: «Si ho proves, no hi tens res a perdre. Hi sortiràs guanyant en tots els sentits. Creixeràs com a persona, t'ajudarà a reflexionar. No has d'anar amb luxe i t'has de fer amb la gent d'allà, tot sabent que tenen moltes mancances; tampoc no pots anar en actitud paternalista. Si algú té l'oportunitat de viure una experiència com aquesta, l'ha d'aprofitar. Tothom torna content i el balanç és molt positiu.»

Rosa Maria Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.**
Àsia i Oceania: 39.100 ptes.
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data

Entitat	Oficina	DC	Compte
.....

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

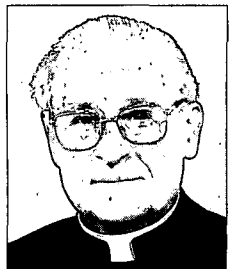
La Conferència Episcopal assegura que les inversions de fons a Gescartera eren per rendibilitzar-los

MADRID.— «És millor invertir en fons que guardar-los». Així va justificar Juan José Asenjo, secretari portaveu de la Conferència Episcopal, les quantitats de diners que l'Església va dipositar a Gescartera. Juan José Asenjo va dir, a més, que «les institucions eclesiàstiques no podrien complir la seva finalitat si no rendibilitzessin els diners procedents dels feligresos». Segons Asenjo, és una tasca fonamental rendibilitzar els fons de què disposa l'Església, i va afegir que la institució «no respondria a la confiança dels fidels si posés aquests diners sota una rajola». Pel que fa a que una bona

part d'aquests diners es trobi a Gescartera, Mons. Asenjo va assegurar que no l'escandalitzava gens, perquè fa un mes la societat de valors «era una entitat plenament legal reconeguda per la Comissió Nacional del Mercat de Valors».

D'altra banda, el col·lectiu de directors de província de vuit delegacions de Gescartera va aprofitar la jornada per sostenir la defensa de les seves operacions, i va al·legar que el seu objectiu no havia estat mai l'estafa i que els clients no van anar a la firma atrets per remuneracions extraordinàries. (E.P.)

Carta Dominical

Un risc de sempre: el desànim**Ricard M. Carles**

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Una actitud força trista és la desesperança. I no és indiferent que tingui la qualitat, no poques vegades, de ser contagiosa, d'estendre's. Pot donar-se en les famílies, a propòsit de les dificultats que semblen invencibles, ja sigui en l'amor conjugal, ja sigui en la formació dels fills o en altres aspectes. Pot donar-se en qualsevol persona que passa per situacions difícils o que ha caigut en un desànim no sempre clarament motivat. També les persones consagrades poden passar per èpoques de desesperança, de desànim, de desil·lusió que pot esdevenir contagiosa per a persones que no tenen motius de desànim. És ben difícil

perdre l'esperança o la il·lusió i no perdre una mica d'amor per la tasca que es fa o per les persones a les quals es dedica atenció. I, tractant-se de persones consagrades a l'evangelització, el desànim pot deixar al marge del nostre camí aquells que esperarien de nosaltres una paraula que els acosti a Déu.

El desànim és present en l'arrel d'algunes vides mancades de vibració i que es pregunten, potser massa sovint, «per què?». Un risc afegit és que potser es comença a no estimar la vida que es viu.

És important recordar, per sortir d'aquest estat, que «pròpiament parlant, només pot haver-hi esperança on intervé la temptació de desesperar» (Gabriel Marcel). I podem rebutjar l'esperança, com podem rebutjar l'amor.

Tinguem en compte que tota virtut és l'especificació d'una força interior, i viure en l'esperança és romandre fidel durant les hores de foscor a allò que, en l'origen, potser hauríem volgut que fos quelcom més que una inspiració, una exaltació, un èxtasi. Però aquesta fidelitat a allò que ens impulsà a una entrega només pot ser practicada gràcies a una col·laboració entre una bona voluntat, que és l'única contribució positiva de què som capaços, i una iniciativa el centre de la qual és fora del nostre abast, perquè és un pur do de la gràcia,

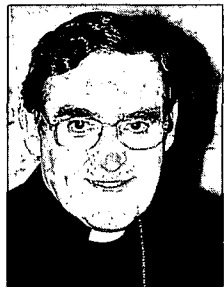
que mai no es nega a qui fa un esforç sincer, encara que costi, per sortir del desànim.

El catastrofisme pot ser una variant del sadisme —no desitjat, ni de vegades conscient— davant dels esdeveniments que semblen sobrepassar-nos negativament, i és tot el contrari de l'esperança, del bon ànim. Bo no solament en el sentit de força física, sinó en el sentit més profund d'ànim amb qualitat moral. Els profetes de desventures i de desànim en el nostre temps no són testimonis de Déu.

Creure en el canvi positiu és viure en l'esperança, en lloc de concentrar amb ansietat l'atenció sobre tot allò que ens manca encara, tenallats per la por de veure'ns frustrats i desguarnits d'allò que ens va animar en la vida familiar, professional o de qualsevol vocació cristiana.

Hem de dedicar-nos a les nostres ocupacions com si fos el darrer dia de la nostra vida, o com si tinguéssim mil anys per millorar les coses. I fer-ho bé, amb tot el nostre cor i la nostra ànima, amb el desig d'estar presents al més mínim senyal del proïsme, dient-nos que pot dependre de nosaltres, del tot, comunicar esperança, ànim o il·lusió, o desesperació, a qualsevol ésser humà, i que el que deixem de fer durant aquest minut pot quedar pendet per sempre més.

Paraula i vida

Obert a la paraula de Déu**Lluís Martínez Sistach**
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Una dona del poble lloava la mare de Jesús. Aquest li va dir aquestes paraules: «Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden.» Escoltar la paraula de Déu, guardar-la i posar-la en pràctica: heus ací la grandesa i la felicitat més gran per a l'home.

No és fàcil escoltar la paraula de Déu. ¿D'on procedeix la resistència de l'home a escoltar i a posar en pràctica la paraula del Senyor?

L'home és lliure. Per això pot escoltar Déu i pot tancar les seves orelles. En la vida de Jesús, els exemples són múltiples: tant d'acceptació com de refús. És un fenomen que caracteritza la història de la humanitat quan és predicat l'evangeli. Davant la paraula d'un Déu que parla en el fons del cor i demana sense coaccionar, els cors s'obren o es tanquen.

Jacques Loew ha escrit el següent: «La paraula del Senyor només pot penetrar en cors buits o despullats.»

Però, buits o despullats, de què? D'aquests déus falsos que s'anomenen passions desencadenades o riqueses que endureixen el cor. Els habitants d'Atenes menysprearen la predicació de sant Pau, perquè escoltaven les seves paraules per curiositat i per afeció, però no com a «homes de desig». Com s'ha escrit, «als seus ulls, Pau els podia oferir una saviesa nova, matèria de disputes i controvèrsies, però res més. És que no estaven disponibles».

Tot al contrari esdevingué amb aquells que acudiren a escoltar la predicació de Joan el Baptista. Eren molts: publicans, soldats, gent del poble, dones de mala vida, etc. Se sentien tocats en el cor i preguntaven al profeta vingut del desert: què hem de fer? Estaven disponibles i oberts. La paraula de Déu comunicada per Joan trobava cors senzills i sincers.

Magdalena Delbret, una seglar, assistenta social, deia sobre l'Evangeli, llibre del Senyor: «Les paraules dels llibres humans es comprenen i es jutgen; les paraules de l'Evangeli s'experimenten i es reben.» Perquè l'Evangeli «no està fet per a ser llegit, sinó per

La paraula de Déu comunicada per Joan trobava cors senzills i sincers. (Quadre de Domenico Ghirlandaio)

a ser rebut per nosaltres».

El Concili Vaticà II demana molt insistentment a tots els cristians que aprenguin «l'excel·lència del coneixement de Crist Jesús» amb la lectura sovintejada de la Bíblia. Sant Jeroni ens diu que «el desconeixement de les Escriptures és desconeixement de Crist». I el nostre Concili Provincial Tarraconense insisteix en la necessitat de llegir i viure la paraula de Déu.

opinió

Punt de vista

Antonio Bordàs
Doctor en Teologia

El Parenostre

Romanó Guardini, en un comentari sobre el Pare nostre, quan arriba al final, diu: «El Parenostre ha arribat a ser l'oració fonamental tant de l'individu com de la comunitat, i com a tal, es tanca amb l'Amén.» Sens dubte, és la pregària més resada pels cristians perquè tota ella es troba a l'evangeli en dues versions, la de Mateu, més llarga, i la de Lluc, més curta, formada per set peticions, tres que es refereixen a Déu i quatre a les necessitats humanes. Aquí les tenim:

1. «Pare nostre que esteu en el cel.» El motiu que Jesús ensenyés aquesta pregària és perquè Joan el Baptista ensenyava a pregar els seus deixebles, i els apòstols li ho demanen. La paraula que escau millor a Déu és la de Pare. No diem Paré meu, com Jesús, sinó Pare nostre, i en això es mostra el sentit comunitari de la nostra pregària.
«Sigui santificat el vostre nom.» És la veneració que els creients tenim pel nom sant de Déu; ell mereix tot el nostre respecte; el nom sant i la santedat són una exigència. En Jesucrist la santedat té un sentit de santificar el món per la seva encarnació, ell ha vingut a oferir al Pare la vida dels homes i dones. Jesús mateix diu a Déu «Pare sant».
2. «Vingui a nosaltres el vostre regne.» El regne de Déu ja era esperat en l'Antic Testament, el poble elegit tenia a Déu per rei. També Jesús parlà en la seva predicació del regne de Déu i del regne dels cels, i presentarà les qualitats d'aquest regne, però si bé comença en aquest món, no hi acaba. La llei del regne es troba en les benaurances.
3. «Faci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en el cel.» La voluntat de Déu és fer el que Ell demana dels homes. Apareix un doble nivell, la voluntat de Déu s'ha de fer a la terra, aquí ha viscut el Crist com a home i com vivim nosaltres; també es fa en el cel, on habita Déu i els seus elegits; allà sempre es fa la seva voluntat.

4. «El nostre pa de cada dia, doneu-nos Senyor el dia d'avui.» Quan diem pa, ens referim al pa que mengem cada dia; però també volem significar tot el que alimenta la vida corporal de l'home. Necessitem el pa per viure; i l'adquirim amb el nostre treball. Necessitem el pa material, el pa de la paraula i el pa de l'eucaristia, que alimenta tota la vida del cristià. Déu no oblidarà ningú, vol que tinguem el que necessitem i que també ens ajudem els uns als altres i compartim, per viure com a germans.
5. «I perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors.» En les relacions interpersonals hi ha molts aspectes enriquidors, però també hi ha una certa violència i agressivitat; llavors s'han de curar les ferides amb el perdó que ens ve de Déu i el que ens donem els uns als altres.
6. «No permeteu que nosaltres caiguem a la temptació.» Si hi ha temptacions, això significa que hi podem caure moltes vegades. No demanem en la pregària a Déu no tenir temptacions, perquè això seria impossible, sinó que li demanem no caure-hi. Cada temptació que vençem és una victòria. La temptació segons Crist no és dolenta, Ell va tenir temptacions; el que hem de procurar és no caure en el mal i en el pecat.
7. «Ans deslliureu-nos de qualsevol mal. Amén.» És una ampliació del que ens pot fer mal; el mal en general del nostre cos i de la nostra ànima. Moltes vegades preguem abans de sortir de casa, quan empenem un viatge, quan anem a treballar, quan ens posem a estudiar, quan fem una excursió, desitgem no trobar-nos ningú que ens pugui fer mal. Diem quan acabem la pregària: Amén, perquè expressem el nostre consentiment a fer la voluntat de Déu en tot moment, li diem que sí, que es faci.
Aquesta pregària de Jesús, el Senyor, la resém a l'eucaristia, ell ens la va ensenyar per meditar-la sempre, per adreçar-nos a Déu, el Pare.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Les set circumstàncies que acompanyen l'acció

Repaso el Manual de Teologia Moral que vaig estudiar. De tant en tant hi descobreixo coses inesperades i vàlides per al nostre temps. Fins i tot hi trobo idees que m'aclearien determinats punts per a la conducta cristiana. Els estudiosos de la Moral han fet i fan nous plantejaments davant dels nous reptes de l'actualitat. La naturalesa dinàmica de l'home crea nous moments, noves maneres, nous estils de conducta... que cal analitzar a la llum de l'Evangeli. Al cap i a la fi, en tota època, cal la coherència amb el fet de ser persona i amb l'esdeveniment evangèlic.

El meu Manual, després de donar la definició de Teologia Moral, s'endinsava immediatament en els actes humans. Afirmava que eren els actes fets per la persona humana que obra deliberadament, és a dir, amb advertència sobre la bondat o la malícia del mateix acte i amb lliure determinació de la voluntat. Distingia entre acte moral —el lliure que procedeix de la voluntat amb coneixement

del que és honest i el que no ho és— i actes de l'home —els que procedeixen certament de l'home, però sense cap advertència; actes, per tant, totalment indeliberats.

M'agrada avui aturar-me en les set circumstàncies que acompanyen l'acte humà. Són aquestes: 1) *Qui* és l'autor de l'acte?; 2) *Quina cosa* ha fet?; 3) *On?*, és a dir, a quin lloc?; 4) *Amb quins mitjans* ha actuat?; 5) *Per què?*, això és, amb quina finalitat?; 6) *Com* el subjecte ho ha dut a terme?; i 7) *Quan* ho ha realitzat? Aquestes condicions ajuden a mesurar la moralitat d'un acte determinat. Són aspectes que permeten una gran aproximació a la realitat. Les matisacions, en la moral, tenen la seva importància. Al cap i a la fi, ens ajuden a descobrir elements sobre la bondat o no de les accions humanes. Procuren el marc que permet qualificar-les de morals o d'immorals. Il·luminen l'actuació humana i la seva moralitat. És a dir, la seva conformitat amb el pla de Déu sobre les criatures humanes.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capella del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Litúrgies

El contacte amb el noi ucraïnès no va acabar amb les icones i les il·lustracions bíbliques. Ja sabíem que era cristià, però a quina Església pertanyia? Vam tornar a tenir contacte amb Mons. Casanova. Ens vam trobar en un jardí. Al principi la conversa resultava una mica difícil; però ben aviat va ser fluida. Pertanyia a l'Església ortodoxa, però va dir que tenia amics catòlics. Li va preguntar, per indicació meua, què li semblava la nostra missa. Va contestar que no entenia res.

La resposta va ser com una galleda d'aigua freda, però després hi vaig pensar millor. Vaig recordar la meua primera visita a Taizé, durant la dècada dels seixanta. Per indicació de Fr. Robert vam assistir molt d'hora a la celebració a la cripta Ortodoxa. No vaig entendre res. Uns anys després ens vam trobar al peu del Sinaí amb un bisbe de l'alt Egipte i uns quants sacerdots que l'acompanyaven. La trobada va ser molt cordial i em va acceptar en la seva celebració. El ritu era copte i la llengua que feien servir era l'àrab. Em va posar al costat del seu vicari general, que m'anava indicant, en francès, els moments de la missa. Jo intentava pronunciar en català els textos equivalents. Posteriorment, a Jerusalem, he concelebrat amb l'arquebisbe grecocatólic. La comunicació era en italià, i tenia un llibre que em facilitava el text. Amb l'amic Casanova resulta molt més senzill. Ara ja no em sento estranger en la celebració de la Divina Litúrgia oriental, bizantina o no, però l'aprenentatge no ha estat senzill. Una cosa semblant li passarà a aquest noi.

El Papa acostuma a dir que l'Església respira amb dos pulmons: l'oriental i l'occidental. Si nosaltres «respirem» religiosament amb l'occidental, no hem d'ignorar l'altre pulmó. No oblidem que sovint en els nostres viatges, o per part dels que ens visiten, ens trobarem amb cristians que no pertanyen al nostre ritu. Hem de ser honestos en el nostre comportament. Vull dir que és conseqüent que si aquell matrimoni havia aollit a casa seva per una temporada el noi d'Ucraïna i li havia proporcionat alimentació, alegria i viatges, si l'havien acompanyat al dentista i, amb la convivència i l'esforç de tots, li ensenyaven un altre idioma, si es divertia a la piscina i compartia tot el que podia compartir, era lògic que intentessin primer descobrir, i després oferir-li, aquelles celebracions que correspondien a la seva fe. Algú pensarà que no val la pena tant d'esforç tractant-se d'una sola persona i d'una estada curta. Ja sé que molts, avui dia, suprimeixen les misses a les quals no hi va una multitud apreciable (això ho anomenen reciclar), però jo, que prefereixo aprendre de l'Evangeli, recordo que Jesús va presidir la primera missa celebrada després de la Resurrecció només per a dos fidels (Emaús) i l'últim dinar el va compartir amb només set (Jn 21). També recordo que es va desplaçar de ben lluny i va escoltar explicacions quan es tractava de guarir una nena. Vaig pensar que havia d'informar els meus lectors, com vaig fer amb el matrimoni acollidor del noi, d'algunes celebracions cristianes orientals de Barcelona.

Per als fidels catòlics de ritu bizantí, Mons. Casanova celebra la Divina Litúrgia cada tercer diumenge a l'església de la Mare de Déu de l'Esperança c/ Palma de St. Just, 4. A Aragó 185 hi ha la parròquia ortodoxa de la Protecció de la Mare de Déu. Els PP Juan i Martín (a aquest últim el conec des que era petit) us atendran molt bé. Hi ha altres celebracions, però jo només conec aquestes.

Notes insignificants

Germà Adrià

Eufòries de l'alcohol

Continuo vivint les tragèdies que provoca l'alcohol. I continuo sense entendre les propagandes i les incitacions a prendre'n.

A l'última presó que he visitat, he parlat una bona estona amb dos presos homicides a causa de l'alcohol.

Primer amb un jove de 36 anys. Era un jove atleta que participava en moltes maratons. Treballava de guixaire especialista i es guanyava molt bé la vida. Però va anar a la «ruta del bacalao». Volia viure l'experiència de la diversió sense fre. I sí que es va divertir molt, però

també va començar a beure i a prendre pastilles. I en un d'aquests bars de la «ruta» va quedar completament borratxo. I va tenir una baralla. Va treure una navalla i va matar un altre jove. No s'explica com ho va poder fer. Ell, que era un jove pacífic. Si no hagués begut no ho hauria fet.

També vaig parlar amb un altre pres, de 44 anys, amb qui m'havia escrit abans. Tota la vida treballant per als seus fills i la seva dona, que ja havia mort. Abans començava el dia amb dues copetes d'anís. Un estiu va voler anar a Extremadura a

visitar uns familiars. I allà bevia més de dues copetes. Es passava hores i hores pels bars. Es va tornar agressiu. I en una d'aquestes baralles va matar un home. No havia estat mai a la presó. La seva vida sempre havia estat la família i la feina. Ara fa cinc anys que és a la presó per una condemna de catorze. Els seus fills l'han oblidat. Ni tan sols li contesten les cartes. La meua visita era la primera que rebia en cinc anys. Com pot reparar tot el mal que va fer? Recuperarà algun dia l'estimació dels seus fills? Si la seva dona visqués!...

Aquests són dos exemples de les eufòries que produeix l'alcohol. Però aquesta droga està tolerada i no tan sols tolerada, sinó que és una condició per a les festes i els actes socials. Produeix tants beneficis a tantes empreses!

Està clar que sempre ha existit. Si fins i tot en moltes religions es venera l'alcohol. Però, qui pot avaluar els danys que produeix? Crims, famílies desfetes, violència familiar, accidents laborals i de circulació, etc.

No podem calcular mai tot el mal que comporta l'alcohol. Ara parlen de legalitzar la droga. Potser sí que s'evitarien molts robatoris i molta inseguretat ciutadana però, no es crearien aviat competències de marques de droga? No hi hauria més consum?

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El do més gran: morir bé

Aquesta és la idea central del llibre d'Henri Nouwen, *Reflexiones sobre la muerte y la vida*. Avui la mort violenta és el pa de cada dia: terratrèmols que acaben amb milers de persones, assassinats a causa del terrorisme, malalties irreversibles com el càncer, accidents de carretera, etc. No hi ha programa informatiu de televisió que no doni cada dia la notícia d'alguna mort tràgica. A nivell social predomina la cultura de la mort sobre la cultura de la vida: avortaments, suïcidis, homicidis, eutanàsia directa, etc.

Henri Nouwen atorga una mirada personal i commovedora a la mortalitat humana. Es pregunta: «Ens estem preparant per a la nostra mort o la ignorem distrets en mil ocupacions?» I ell mateix respon: «La qüestió principal és com podem preparar-nos per a la mort per tal que morir sigui per a nosaltres una nova manera d'enviar el nostre esperit i l'esperit de Déu als qui hem estimat i ens han estimat...»

Els antics deien: «La vida dels morts està en la memòria dels vius» (Ciceró); «No moriré del tot» (Horaci). Henri Nouwen incorpora aquestes màximes d'autors pagans en el seu llibre amb la fe cristiana. Considera la mort com el do més gran que hem rebut, perquè dona pas a una nova vida. D'aquí en treu un feix de conseqüències de relació mútua: som germans els uns dels altres, i si ens estimem ens hem d'ajudar a ben morir; som fills de Déu i junts viurem amb Ell. Si mantenim la mirada fixa en el Senyor ressuscitat trobarem que l'amor és més fort que la mort, i la fe més forta que l'agnosticisme.

Aquestes idees i altres les exposa amb testimonis personals davant d'amics que ell va ajudar a ben morir. Un llibre de només 123 pàgines que il·lusiona i encoratja al més inquiet o anguixat davant la mort.

Arran de la sagnant espiral de violència desencadenada al Pròxim Orient des del començament de la nova intifada fa onze mesos — que ja ha provocat la mort de gairebé sis-cents palestins i d'uns cent cinquanta israelians —, Shimon Peres i Iàsser Arafat han acordat reunir-se para reactivar el procés de pau a la zona. Tant el ministre d'Afers Estrangers israelià com el president de l'Autoritat Nacional Palestina hauran de deixar enrere les seves discrepàncies per obrir una via de diàleg que permeti una treva gradual. D'aquesta manera s'evitaran barbàries com la que mostra la fotografia: una dona palestina amb el seu nadó de catorze setmanes ferit al cap durant un atac israelià.

Zoom

Miquel Àngel Codina

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció, què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

Al matrimoni Sabé-Colom en les seves noces d'or matrimonials

M'he assabentat que el 24 d'agost passat va celebrar el cinquantè aniversari del vostre casament. Deixeu que espiritualment i amb afecte m'uneixi a la vostra festa, que va celebrar amb una missa presidida pel vostre fill sota la mirada de la Mare de Déu dels Àngels. Cinquanta anys de fidelitat cada dia més forta són un signe palpable de la fidelitat a Déu, a qui heu mantingut sempre en el vostre cor generosament obert.

Heu portat a la vida nous plançons, que són la vostra corona. Sant Joan Bosco va mirar amb complaença el vostre jardí i li va regalar dues flors per perfumar altres terres. Dotze néts alegren la vostra vida madurada entre el treball dels anys, les proves i les joies, i sempre amb la pregària i l'amor. Podeu estar contents.

Avui junts, per fer més festa, en doneu gràcies. Que el Senyor i la Verge Maria continuïn vetllant la vostra llar i enrobustint el vostre amor durant molts anys, sempre en companyia de tots els qui estimeu.

(Aquesta carta es publica a petició dels fills del matrimoni Sabé-Colom)

JAUME CAMPRODON
Bisbe de Girona

Devoció cordial de la Girona immortal

Estem celebrant el centenari del temple dedicat al Sagrat Cor de Jesús, a la ciutat de Girona, aixecat amb la col·laboració de tots els socis de l'Apostolat de l'Oració de Girona i del seu bisbat. Podem dir que està sent un èxit. En donem gràcies a Déu i a la Verge Maria.

Les conferències a la Fontana d'Or de la nostra ciutat, a càrrec del cronista oficial de Girona, Enric Mirambell, i del Dr. Josep Petit Sullà, catedràtic de la Universitat de Barcelona, han il·lustrat meravellosament aquest centenari. La setmana de la Solemnitat del Sagrat Cor, predicada per Mn. Josep Padrós, el P. Pere Suñer, s.j., i el pare provincial dels Pares Dominics, presidits pel nostre apreciat bisbe Jaume de Girona, ha donat molta glòria a Déu en la santa missa vespertina en aquest any de gràcia 2001.

Haig de dir que en completar aquesta setmana, el diumenge, en celebrar l'eucaristia, em vaig emocionar molt. I és que aquest temple del Sagrat Cor de Girona inclou dos grans records per a mi: les disset claus de volta són obra del meu estimat pare, escultor, director de Belles Arts de Girona i adorador nocturn en el mateix temple expiatori, Joan Carrera Dellunder. A més, en aquest temple vaig tenir la meua vocació al sacerdoci, davant de l'altar de la Immaculada!

Han vingut a completar aquests moments extraordinaris un concurs escolar de dibuixos i un concurs literari, que han enriquit aquests dies amb un to popular molt gironí, agraint-ho al Sr. Josep Joanola, el nostre responsable president.

He acabat l'homilia dedicant aquest vers a la immortal Girona, tot cantant la seva devoció al Sagrat Cor de Jesús:

Per mediació de Maria
i amb molta santa alegria
el temple del Sagrat Cor
celebra el seu centenari
i Girona està de festa,
puig és «el gran reliquiari»

Reliquiari de l'amor
i de la gran devoció
de la devoció cordial
de la Girona immortal!

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

Calafell dignifica els germans màrtirs de Sant Joan de Déu

Felicitem l'ajuntament de Calafell per haver aixecat un mausoleu en record dels quinze religiosos de Sant Joan de Déu assassinats durant la persecució religiosa del 1936. Aquests germans tenien cura d'infants discapacitats en un sanatori que regien als afores de Calafell de forma generosa i humanitària. Els van obligar a deixar els nens, i aquests ploraven i no sabien què passava. Detinguts al mateix temps, els quinze religiosos van ser assassinats a la platja. Els germans de Sant Joan de Déu van morir practicant la caritat més humana i cristiana a uns pobres nens que no podien defensar-se. Calafell ha dignificat la seva memòria.

FRANCESC A. PICAS
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Jesús atleta

Després de veure el campionat del món d'atletisme de Canadà, reflexiono una mica sobre Jesús, Home vertader. Si Jesús hagués viscut en el segle XXI de ben segur que hagués desitjat ser esportista (aficionat), ja que tots dos tenen en comú el seu esperit de sacrifici; la seva universalitat, el seu desig de victòria, etc.

Ja en la seva primera època no calia dedicar-se tota la jornada a la feina. A més, evidentment, necessitaria molt de temps per pregar al seu pare, però després tindria temps de lleure per als seus ocis, coses que ben bé podrien ser els jocs d'atletisme, la música, etc.

La frugalitat de la seva vida ja l'afavoria. Després, tindria llargues caminades i curses, potser d'entrenament per a les properes predicacions, per fer encàrrecs a la seva

mare o visites a parents i amics als pobles veïns.

Podria ser, doncs, un fondista o mig fondista, com ara ho són els atletes de Kenya o d'Etiòpia... i potser l'atruaria, també, la carrera curta i veloç o algun tipus de salt. Ell, molt probablement no tindria entrenador, per la qüestió econòmica i s'ho hauria de fer tot, però amb el seu enginy i pràctica en treuria forces.

Després, anys més tard, la seva meravellosa humanitat seria destrossada per aconseguir la Salvació (cos/ànima) dels homes. Ara, ja ressuscitat, es presta a ser el nostre entrenador (en tots els temps) per assolir la vida eterna.

(En record de Florence Griffith Joyner, la gran atleta de color, morta fa uns quants anys)

CONCEPCIÓN MARTÍNEZ
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Ajudar l'Església

—Un dels manaments de l'Església és ajudar-la en les seves necessitats. Com s'ha de concretar aquesta ajuda? Em sembla que la contribució dels fidels és molt insuficient.

—El sosteniment de la comunitat cristiana, sembla el més lògic, hauria de fer-se amb la contribució dels seus fidels. Fa uns quants anys que amb la campanya de Germanor anem conscienciant els fidels sobre aquesta necessitat tan elemental com és l'autofinançament de l'Església. Col·laborar econòmicament segons les pròpies possibilitats és un deure important de tot fidel. Malauradament hi ha una llarga deseducació històrica en aquest sentit i molts fidels pensen que l'Església viu de l'aire del cel. Cal sufragar el servei dels ministres de l'Església, les despeses d'apostolat i culte, les obres de caritat...

Actualment, l'Església amb pocs recursos fa meravelles. En gran part es deu a l'austeritat i honradesa dels seus administradors, però penso, com vostè, que podríem i hauríem de fer molt més. Abans, antigament, s'estipulava el pagament dels delmes (la desena part dels guanys) i de les primícies. Avui, l'Església no concreta la quantitat que s'ha d'ofrenar. Cal tenir en compte la situació econòmica de cada persona i família i fer donatius que mereixin tal nom. Hi ha gent que encara tira a la plateta monedes inferiors a cent pessetes (incloses les d'una pesseta!). Amb aquestes misèries no farem res. Això evidencia molt poc sentit de l'Església.

Una vegada, un senyor multimilionari es va apropar a la mare Teresa de Calcuta i li va dir que volia fer un donatiu per als seus pobres, tot preguntant-li quant podia donar. La mare Teresa li digué: «Doni fins que li faci mal.» Jo penso que els fidels donen segons la mesura del seu amor a Crist i a la seva Església. Qui estima molt dona molt i qui estima poc dona poc. També n'hi ha que no donen res i que només s'aprofiten de l'Església. Com a rector dels meus pobles dic als meus fidels que el diumenge com a mínim cal tirar cent pessetes, i quan hi ha una col·lecta important (Seminari, Mans Unides, Germanor...) el mínim que s'ha de posar en un sobre és un bitllet de 1000 pessetes. Si molts fidels donessin a l'Església el que, per exemple, gasten en tabac o en la quota d'un gimnàs, la comunitat cristiana donaria un gran respir en la seva economia. Acabo recordant les conegudes paraules de sant Pau als Corintis: «Que cada u doni tal com ho hagi decidit en el seu cor, no pas per força o compromís. Déu estima el qui dona amb alegria.» I tinguem present que ajudar l'Església és ajudar-se un mateix, perquè som Església.

Promeses

—Vaig fer una promesa a la Mare de Déu, però ara per ara em veig en la impossibilitat de complir-la. Puc fer una altra cosa?

—Abans de fer promences cal pensar que siguin bones i que estigui al nostre abast el seu compliment. El seu confessor pot dispensar-la del compliment amb què vostè vol expressar la seva gratitud tot substituint-la per una altra obra de caritat o pietat.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@idgrup.iber.net.com - www.balmesiana.org
- Catalunya Cristiana,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 4t - 08014 Barcelona,
fax 934 092 820. Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

SETEMBRE

2. Diumenge

XXII de durant l'any. Verd. Lectures: Eclesiàstic 3,19-21.30-31 / Salm 67 / Hebreus 12,18-19.22-24a / Lluc 14,1.7-14

ALTRES CELEBRACIONS: la Mare de Déu de la Fontcalda. Sants, Antolí, mr.; Brocard, cfr.; Filadelfi i Menalip, comps. mrs.; Santes, Raquel, matr. bíblica, i Ingrid, mja.

Festa Major: a Aguilar de Segarra, Aitona, Alòs de Balaguer, Anglès, Artés, Cabó, Castell de Mur, Castellfollit del Boix, Fígols, Gaià, Gandesa, Ger, Gombren, Granera, Juià, Lliçà d'Amunt, Montferrer, Montmajor, Montmaneu, Pontils, Ribera d'Urgellet, Sabadell, Sant Andreu Salou, Sant Antolí i Vilanova, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Pau de Segúries, Sant Quirze del Vallès, Sant Sadurní d'Osormort, Santa Coloma de Gramenet, Santa Eugènia de Berga, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Perpètua de Mogoda, Sentmenat, Tiurana, Torrent, Vidreres i Vilagrassa.

3. Dilluns

Sant Gregori el Gran, papa i doctor (MO) Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,13-18 / Salm 95 / Lluc 4,16-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sandali, mr.; Aristeu, b. mr.; Santes, Febe, coríntia; Eufèmia, Eràsmia, Dorotea i Basilissa, mrs.

Festa Major: a Fondarella i Ulldecona

4. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 5,1-6.9-11 / Salm 26 / Lluc 4,31-37

ALTRES CELEBRACIONS: La Mare de Déu del Consol. Sants, Moisès, legis. i profeta; Bonifaci I, p.; Ruff, Silvà i Vitàlic, nens, mrs.; Oceà, mr.; Santes Càndida, vg.; Rosalia de Palerm, princ. vg.; Rosa de Viterbo, vg.

Festa Major: a Torredembarra.

5. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Colossencs 1,1-8 / Salm 51 / Lluc 4,38-44.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Llorenç Justinià, b.; Victori, b. mr.; Bertí, ab.; Ròmul, pref. mr.; Santa Obdúlia, vg.

Festa Major: a Soses.

6. Dijous

Verd. Lectures: Colossencs 1,9-14 / Salm 97 / Lluc 5,1-11.

TORTOSA: Aniv. ord. episc. bisbe Xavier Salinas

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, profet.; Onesífor, mr.; Petroni, b.; Mansuet, b. mr.; Eleuteri, ab.

7. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Colossencs 1,15-20 / Salm 99 / Lluc 5,33-39

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Evorci, Augustal i Pàmfil, bs.; Nemori, diaca i comps. mrs.; Clodoald, prev.; Santes, Regina, vg. mr., i Judit, matr. bíblica.

Festa Major: a Aldover.

8. Dissabte

El Naixement de la Mare de Déu (F) Blanc. Lectures: Miquees 5,1-4a (o bé Romans 8,28-30) / Salm 12 / Mateu 1,1-16.18-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià, mr.; Sergi I, p.; Corbinià, b.; Nèstor, mr.; Santa Adela, mja.

Festa Major: a Bellpuig, Benifallet, la Bisbal de Falset, les Bordes, les Borges del Camp, Bovera, Breda, Caldes d'Estrac, Cambrils, Castellar del Riu, Cornudella de Montsant, l'Estany, la Gleva, Horta de Sant Joan, la Jonquera, Juncosa, Llers, Llinars del Vallès, la Morera de Montsant, Montolíu de Lleida, Olot, Palafolls, Palau de Santa Eulàlia, Piera, la Pobla de Montornès, Pont de Molins, Puigcerdà, la Roca del Vallès, Sanauja, Sant Adrià de Besòs, Seròs, Solsona, Sunyer, Tagamanent, Tremp, València d'Àneu, Vall de Cardós, Viladecans, Viladrau, Vilanova de Meià i Vilanova de Segrià.

Lectures bíbliques

Diumenge XXII del
temps de durant l'any

Lectura primera Sir 3,19-21.30-31

Sigues humil i Déu et concedirà el seu favor

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira:

Fill meu, sigues modest en tot el que facis, i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats, comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

Salm responsorial

67

Que s'alegrin davant d'ell els justos, que no planyin res per celebrar el seu triomf. Canteu al Senyor, lloeu el seu nom, celebren davant d'ell el seu triomf. **R.**

R. Instal·la'reu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.

Déu és pare d'orfes, defensor de viudes, des del lloc sagrat on resideix.

Déu dóna casa als desemparats, allibera els captius i els enriqueix. **R.**

Senyor, vau fer caure una pluja abundant per refer els vostres camps esgotats; vau allotjar-hi la vostra família. Instal·la'reu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni. **R.**

Lectura segona He 12,18-19.22-24a

Us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, vosaltres no us heu acostat en aquella muntanya palpable del Sinai, que era tota ella foc ardent, foscor, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a mirades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

Al·leluia

Mt 11,29ab

Al·leluia! Al·leluia! Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor. Al·leluia!

Evangeli

Lc 14,1a.7-14

Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic puja més amunt." Llavors seràs honorat davant de tots els qui són a taula, perquè tothom que s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan fas un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Felicitat de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

Carrers i places de tot el poble són engalanats amb catifes

Festa votiva del Sagrat Cor de Jesús a Solivella

La festa del Sagrat Cor és tota una solemnitat a Solivella (Conca de Barberà). Era l'any 1743 quan la població va instituir el Vot de Poble com a agraïment a Déu per haver aturat els estralls de la pesta. Des de llavors, cada principi de setembre el poble celebra amb joia una data, el dia 9, que fa temps que va més enllà de la pura devoció. Enguany, per coincidència amb el diumenge, la festa votiva del Sagrat Cor se celebrarà el dilluns dia 10. Els actes festius, però, començaran el 2 de setembre i no conclouran fins a l'11.

El poble sencer prepara la celebració uns dies abans. L'Apostolat de l'Oració, amb 230 associades, ajuda també al sosteniment de la festa, prou coneguda fora de la vila, ja que la seva devoció i les manifestacions artístiques arriben lluny. D'aquesta manera, a banda dels veïns de Solivella, és molta la gent forània que assisteix en aquesta festa, que, d'altra banda, ha estat declarada d'interès comarcal pel Consell Comarcal de la Conca de Barberà. Enguany, a més, comptarà amb la presència de l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Martí Alanís, que presidirà l'ofici solemne del dia 10, i de l'arxiprest de la Conca de Barberà, Mn. Albert Palacín, recentment nomenat nou rector de Solivella.

La devoció al Sagrat Cor de Jesús es comença a difondre per l'Església el se-

gle XVIII. Per les contrades de la Conca de Barberà és l'arquebisbe de Tarragona (1728) Pere Copons i Copons (1679-1753) que desplega la bandera de la devoció; a la qual va contribuir-hi en gran manera el Concili Provincial Tarraconense de l'any 1738, si bé la forma oficial de la devoció la il·lustra i explica molt bé el papa Lleó XIII en l'encíclica *Annum sacrum* del 25 de maig del 1899, en què ordena la consagració de la humanitat al Cor de Jesús. A la parròquia de Santa Maria de Solivella hi ha la capella del Sagrat Cor, amb una imatge de talla feta per l'artista Josep M. Torrell Pareta, prevere de l'arquebisbat de Tarragona, l'any 1987.

Així doncs, és com a record del vot de poble del segle XVIII que la població de Solivella actualitza cada any l'amor i el

culte al Sagrat Cor i, de retruc, el culte a l'Eucaristia. Solivella de bon grat li dona culte tant a la missa (memorial i aliment) com fora de la celebració (exposició i processó). És en aquest sentit que pren relleu la processó del vespre, per a la qual els veïns s'han esmerçat a engalanar places i carrers amb catifes artístiques, domasos i garlandes, i a muntar capelles per a l'estació i benedicció del Santíssim, amb diversos quadres bíblics i de fe religiosa.

Tot Solivella canta el «Mireu mon Cor, del Pare amorosíssim», del poema de mossèn Cinto Verdaguier titulat *Jesús als pecadors*. És l'eufòria del cor d'un poble devot que canta l'amor de Déu en els *Goigs a llaor del Sagrat Cor de Jesús*, amb lletra de Joaquim Galià Romaní i música de Mn. Miquel Barbarà Anglès: «Cor de Jesús estimat, / sigueu sempre nostra guia...»

Al final de la processó eucarística, els solivellencs renoven la consagració al Sagrat Cor de Jesús, amb l'oració del bisbe Josep Torres i Bages, la més difosa per aquelles contrades: «Sóc vostre, oh bon Jesús...»

Josep Maria Alegret Bellmunt

Antic rector de Solivella

PROGRAMA D'ACTES

2 DE SETEMBRE:

Diada de la família.
Cercavila amb gegants i grallers, a les 10.00h
Concurs de dibuix infantil amb la motivació del Sagrat Cor, a les 11.00h
Missa dedicada a la família, a les 12.00h
Dinar de germanor, a les 14.00h
Animació per part de Mn. Antoni Deulofeu, a les 17.00h

5 DE SETEMBRE:

Celebració del perdó, a les 21.00h

6 DE SETEMBRE:

Xerrada sobre Charles de Foucauld i el Sagrat Cor a càrrec de les Germanetes del Sagrat Cor, a les 20.00h

7 DE SETEMBRE:

Vetlla de pregària, a les 20.00h

10 DE SETEMBRE:

Festa votiva del Sagrat Cor.
Missa, a les 9.00h
Ofici solemne, presidit per Mons. Joan Martí Alanís, arquebisbe d'Urgell, a les 12.00h
Quadres bíblics, a la tarda, i processó, a les 20.00, presidida per Mn. Albert Palacín, arxiprest de la Conca i nou rector de Solivella.

11 DE SETEMBRE:

Missa de difunts, a les 9.30h, i concert cloenda del grup Psalite, a les 18.00h

Les catifes

Les catifes són dissenyades i creades pels veïns de cada carrer de Solivella. Abans del dia assenyalat cada carrer tenyeix les serradures i encenalls (tafetans) necessaris amb els seus colors corresponents per confeccionar les catifes. Aquestes serradures són tenyides a mà. Un altre element que s'utilitza per confeccionar les catifes és la pols d'alabastre.

Alguns carrers realitzen les catifes la nit abans del Sagrat Cor, mentre que d'altres les fan el mateix dia.

D'aquesta manera, durant tota la celebració del Sagrat Cor es pot gaudir d'un bonic passeig per tots els carrers del poble observant els dissenys i motius de les catifes, i contemplant la bellesa que això comporta per a tot el poble.

Visita a Santa Maria la Major (2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El testimoni de la història

L'església que el papa Sixte III va oferir al poble de Déu (vegeu l'article anterior) és una de les esglésies de Roma que més fidelment ha conservat la seva estructura original a través del temps. Sabem que les altres basíliques majors —Sant Pere, Sant Pau, Sant Joan del Laterà— no han tingut la mateixa sort. El fidel que avui entra a Santa Maria la Major hi troba pràcticament la mateixa església que hi trobaven els fidels romans del segle v. Hi troba l'estructura bàsica de la processó de columnes que l'orienten vers l'altar major, hi troba sobretot els magnífics mosaics de l'arc triomfal i de la nau, que li expliquen les etapes de la història de la salvació, que ha trobat en Maria la dona per la qual s'ha complert la «plenitud dels temps». És l'etapa fonamental de la basílica, projectada, d'altra banda, vers el terme: al centre de l'arc triomfal resplendeix en el mosaic la imatge de la creu posada sobre un tron, símbol de la glòria de Crist i de la seva vinguda escatològica, rodejada

dels apòstols Pere i Pau, i dels símbols dels evangelistes.

Però quan entrem avui a santa Maria, o bé ens hi apropem per visitar-la, veiem moltes altres coses que no són de l'origen. Les generacions cristianes han deixat la seva empremta artística, piadosa, i àdhuc la seva influència política, en aquesta basílica, com un testimoni pluriforme de veneració de la Mare de Déu.

La devoció del segle XIII

Molts dels elements que embelleixen l'església de Santa Maria foren instal·lats durant el segle XIII: en primer lloc, el gran mosaic de l'absis; les figures que representen el naixement de Jesús, situades abans en una petita capella, i ara en una cripta de l'altar del Santíssim; el paviment esplèndid, a l'estil cosmatesc, com en tantes altres basíliques i claustres romans; els mosaics de la façana primitiva, actualment semicoberts per la façana del segle XVIII; el campanar —el més alt de Roma i l'últim dels campanars romànics de la ciutat.

En tots aquests elements hi resplen-

deix la mateixa devoció del segle v, en continuïtat espiritual. Entre els mosaics del segle v i els de l'absis hi ha una complementarietat que perfecciona la catequesi mariana. Els primers parlen sobretot de la maternitat de Maria; els segons subratllen també aquest aspecte, però eixamplen la perspectiva fins a la glòria de Maria: la seva dormició i la coronació, a la dreta del Crist gloriós. La representació del Senyor coronant la seva mare és una visió que difícilment s'oblida, sobretot quan la il·luminació de la basílica fa resplendir els mosaics.

Hi ha encara un aspecte que té el seu interès: el «toc franciscà» que afecta a la basílica de Santa Maria. De fet, la decoració definitiva amb els mosaics de l'absis fou impulsada pel papa Nicolau IV, el primer Papa procedent de l'ordre dels franciscans en la història. Un testimoni n'ha quedat al mosaic: la presència de les figures de sant Francesc d'Assís i de sant Antoni de Pàdua, als marges del mosaic, després dels apòstols Pere i Pau i dels dos Joans —Baptista i Evangelista— i amb una estatura més baixa que

ells... També entre les figures, i molts reduïdes, la del mateix papa Nicolau IV i la del cardenal Colonna, gran benefactor de la basílica.

Però el «toc franciscà» no acaba aquí. La basílica va tenir, potser des del començament, un petit espai dedicat a la memòria del naixement de Jesús: un «pessebre». Això estava del tot en la lògica de la fe en la maternitat divina de Maria. També avui encara, sota l'altar major, hi ha un reliquiari que fa referència al pessebre de Jesús, possiblement restes de la mencionada capella.

Un doble aspecte d'aquest lloc el fa particularment interessant: en aquesta capella va «néixer» la missa de la mitjanit de Nadal. Després de Maitines, el Papa hi celebrava, potser ja des del segle v, una missa «privada». Aquesta pràctica devocional es va consolidar després en la litúrgia romana. El segon aspecte pertany a la biografia de sant Ignasi de Loiola: en la capella del pessebre va voler celebrar la seva primera missa, atès que no podia fer-ho a Betlem. Va fer-ho amb llàgrimes abundants!

petites homilies

Interessosos

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Al Regne de Déu s'hi treballa per interès. Com a tot arreu. El treballador es mereix el seu salari. També el treballador del Regne. I d'aquests, n'hauríem de ser tots. Treballadors interessats a rebre el que ens han promès pel nostre treball ben fet. El que passa és que la moneda del Regne és absolutament atípica si la comparem amb les nostres. Allà, al Regne, és en canvi plenament normal. La moneda del Regne és l'amor. Per això no es cotitza a les borses dels nostres verals. És un altre món. I malgrat tot, el Regne ja és aquí. *Quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Fel·liç de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.* Desconcertant. I, en bona ciència econòmica, catastròfic. Decididament tot això del Regne de Déu no va amb la societat de consum. Ni entra en la visió simplement humana. No és del nostre món o del món que ens acutem a fer nostre.

És un altre món, certament. Per això exigeix conversió. Canvi de mentalitat i de conducta. Cal mirar les coses d'aquest món nostre des d'una altra òptica. Des del punt de mira de Déu i de la seva jerarquia de valors, que són totalment irreconciliables amb els nostres punts de vista i amb els nostres valors tradicionals. Per més que la història de l'Església estigui plena d'intents desesperadament espirituals de conciliar l'incon-

La gent que treballa per amor és imprescindible en l'Església.

ciliable. També avui. És el nostre pecat? Com més gran siguis, fes-te més petit, i Déu s'apiadarà de tu, perquè el poder de Déu és gran i els humils són la seva glòria. N'estem convençuts, de tot això? Gràcies a Déu, també la història de l'Església ens mostra moltes persones que s'han deixat convèncer per aquesta filosofia del Regne i l'han viscuda amb heroisme.

L'Església s'ha fet sempre a base de *beneïts* que han treballat de franc. Per l'amor de Déu i prou. Mireu el santoral oficial. Des de Jesús fins al sant Silvestre del darrer dia de l'any, tots formen la bella corrua dels beneïts del Regne. I no sols ells, també hi ha els treballadors anònims —sense nom a les llistes oficials, però amb noms molt brillants en la comunió dels sants— que marxen contents en la desfilinga de Déu. L'Angeleta, el Paco, la Maria Rosa, la Conxa, en Joan, en

Ton... Beneïts, beneïts, benaurats, feliços amb la segura felicitat de les benaurances. Treballaren a sou de l'amor de Déu i dels germans. Constructors del Regne. Per això el Regne és l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel.

Necessitem gent que treballi per amor. Són imprescindibles a l'Església, al país, a la família, a tot arreu on l'home sigui més interessant que l'interès del diner. Llavors descobrirem el gran valor de la justícia. I remunerarem el treball dels altres tal com sigui just. I de l'amor, la veritat i la justícia naixerà la pau en la llibertat dels fills de Déu.

Les capelles

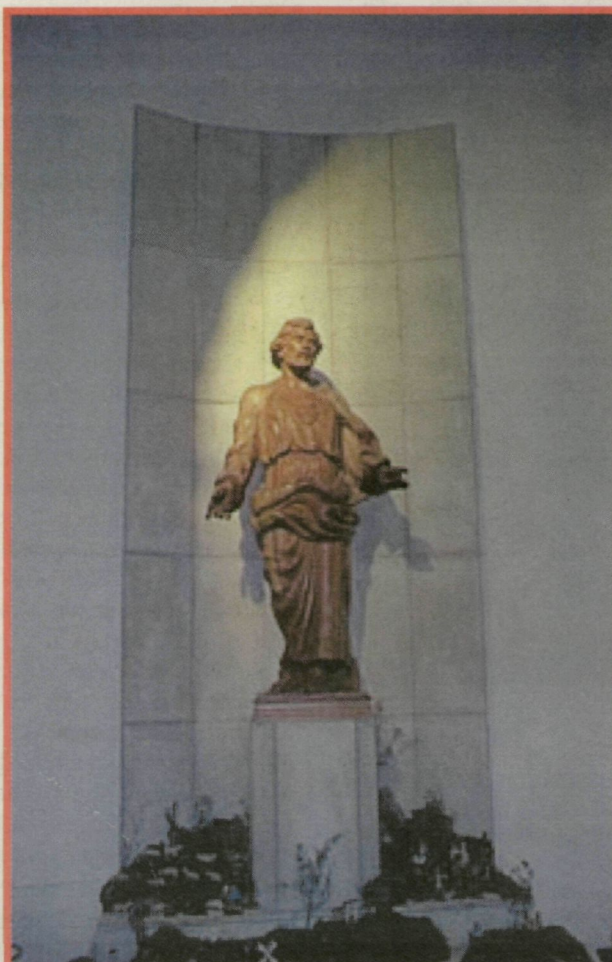
Les capelles són representacions basades en motius bíblics. De la mateixa manera que les catifes, cada carrer també posa en escena un passatge de la Bíblia. La nit del vuit de setembre els veïns del carrer comencen a treballar en les capelles i, d'aquesta manera, al dia següent només cal ocupar-se dels últims detalls. Unes hores abans que es faci la processó, els personatges que han de sortir es preparen vestint-se amb túniques i roba típica de l'època.

La devoció del Sagrat Cor

Des dels primers temps de l'Església ha existit entre les comunitats cristianes la devoció al Sagrat Cor de Jesús. La meditació en el costat i cor obert de Jesús, d'on va sortir aigua i sang, ha estat un dels misteris que, des de sempre, més han interpel·lat el poble de Déu. No serà, però, fins al segle xvii que aquesta devoció prendrà una força particular.

El 16 de juny del 1675 el mateix Jesús va demanar Sor Margarida Maria d'Alacoque, religiosa francesa de la Visitació, que s'establís definitivament i específicament la devoció al seu Sacratíssim Cor. Segons narra la tradició reconeguda oficialment per l'Església, Nostre Senyor es va aparèixer a Sor Margarida Maria a Paray-le-Monial i li va mostrar el seu Cor. Estava tot voltat de flames d'amor, coronat d'espines amb una ferida oberta de la qual brollava sang i, de l'interior del seu cor, en sortia una creu. Santa Margarida Maria va escoltar Jesús que li deia: «Vet aquí el cor que tan ha estimat els homes i, en canvi, de la major part dels homes no rep una altra cosa que ingratitude, irreverència i desprecí en aquest sagrament d'amor». D'aquesta manera Jesús mateix ens revela quin ha de ser el sentit de la devoció al seu Sagrat Cor: amor i reparació. Amor, pel molt que Ell ens estima, i reparació, per les moltes injúries que rep, especialment a la Sagrada Eucaristia.

«Annum sacrum»

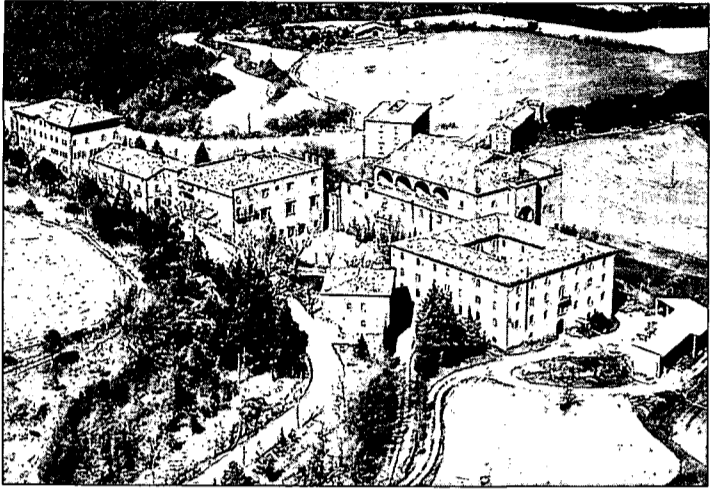
El 25 de maig del 1899 el papa Lleó XIII feia pública l'encíclica *Annum sacrum* de la consagració del gènere humà al Sagrat Cor de Jesús: «Com que el Sagrat Cor és el símbol i la imatge sensible de la caritat infinita de Jesucrist, caritat que ens impulsa a estimar-nos els uns als altres, és natural que ens consagrem a aquest cor tan sant. Obrar així és donar-se i unir-se a Jesucrist, ja que els homenatges, senyals de submissió i de pietat que s'ofereixen al diví Cor, són referits realment i en propietat a Crist en persona.» «Tot consagrant-nos-hi, no només reconeixem i acceptem obertament el seu imperi amb joia, sinó que donem testimoni realment que si el que oferim ens pertanyés, li ho oferiríem de tot cor», afegí l'encíclica. El papa Lleó XIII exhorta i anima els fidels a realitzar «amb fervor aquest acte de pietat vers el diví Cor, al qual ja coneixen i estimen de veritat. Desitgem vivament que es lliurin a aquesta manifestació, el mateix dia, a fi que els sentiments i els vots comuns de tants milions de fidels siguin presentats alhora en el temple celestial».

Talla de fusta del Sagrat Cor. A la parròquia de Santa Maria de Solivella hi ha la capella del Sagrat Cor amb una imatge de talla, feta per l'artista Josep M. Torrell Pareta, prevere de l'arquebisbat de Tarragona, l'any 1987. És una talla de gairebé dos metres d'alçada i pesa aproximadament 180 quilos.

Solsona

diòcesis

Fa cent anys que Montserrat va acceptar la petició del bisbe de Solsona d'ocupar-se del santuari

Un segle de monjos al Miracle

EL MIRACLE.— El dia 1 de setembre del 1901, un reduït grup de monjos de Montserrat rebia de mans del bisbe Ramon Riu i Cabanas, administrador apostòlic de Solsona, les claus de l'església i del monestir del Miracle. Un segle després, la vida del santuari continua,

i amb força. Jordi Castanyer, superior dels benedictins del Miracle, posa sobre la taula el desig d'iniciar una Associació d'Amics del Miracle encarregada d'ajudar a difondre el coneixement i l'estima del santuari i de la devoció a la Mare de Déu.

«Fa cent anys que Montserrat va acceptar el que li demanava el bisbe de Solsona: viure al santuari de la Mare de Déu del Miracle i ocupar-se'n», recorda Jordi Castanyer: «El santuari, i el bisbat en general, n'ha rebut, certament, d'aquesta presència permanent d'una comunitat benedictina, però és indubtable que els monjos que han tingut i tenim la sort de residir-hi una temps, i Montserrat en general, també n'hem rebut, i molt!» El superior del Miracle afegeix que «Montserrat, malgrat l'esforç que suposa anar-se desprenent de monjos per a una casa depenent com és la

del Miracle, continua fidel al compromís ja centenari, que ha anat alimentant amb renovada il·lusió».

El 1903, dos anys després de l'arribada, el monestir del Miracle va obtenir el títol de priorat, però no va ser fins al 1917 que li va ser concedida la independència, moment en què va assumir el govern del monestir el pare Pere Damià Oliva. Va ser durant els seus llargs anys de prior que es van fer notables millores al santuari i que s'hi van construir els edificis de cel·les de Sant Benet i de Nostra Senyora. Unit novament a Montserrat el 1932, el monestir és regit

des d'aleshores per un superior nomenat per l'abat d'allí.

El treball de la comunitat, sempre força variat, ha anat canviant d'acord amb les possibilitats i les necessitats de cada època.

La casa d'espiritualitat del Miracle, iniciada el 1980 sota la direcció dels monjos i atesa per les Germanes de la Fraternitat de Maria Verge, ha estat un impuls molt important a la vida i a la projecció del santuari. «Situada com està en una comarca i fins i tot en un bisbat més aviat poc poblats, aquesta nostra hostatgeria s'ha anat fent conèixer, gràcies a l'ajut d'uns bons i generosos col·laboradors, als altres bisbats de Catalunya i Balears», remarca Castanyer. La casa d'espiritualitat, doncs, ha anat acomplint al llarg d'aquests vint anys d'existència el seu objectiu: d'una banda, organitza periòdicament tandes d'exercicis espirituals i recessos per a tota mena de gent, i, de l'altra, ofereix la casa a totes les persones que, individualment o en grup, volen trobar un espai de silenci, de reflexió i de pregària.

Aquest espai de pregària i reflexió que és la casa d'espiritualitat ha estat renovada en els últims anys, de manera que en l'actualitat consta d'unes instal·lacions en molt bon estat. No passa el mateix, però, amb la resta del santuari, que, segons reconeix el P. Castanyer, «es troba en un estat precari, en alguns casos lamentable i tot. Les anomenades "cel·les", per exemple, una mena d'apartaments per a famílies o grups, caldrà segurament tancar-les si no en podem iniciar ben aviat la renovació. La part inacabada de l'església necessita, almenys, ser endreçada i dignificada».

Per portar a terme la necessària reforma s'ha començat a elaborar un projecte, encomanat a l'arquitecte Rafel Vila, que abasta des dels aspectes més generals d'urbanisme i ajardinament fins a actuacions d'importància en diversos edificis com l'església, la casa gran o les cel·les. Alhora s'ha posat en marxa la creació de l'associació «Amics del Miracle», formada per gent que ha passat per la casa d'espiritualitat o que d'alguna manera o una altra s'estima el Miracle, com a associació privada de fidels que «tindrà per finalitats, entre d'altres, donar a conèixer i promoure el santuari, estendre i arrelar la devoció a la Mare de Déu, promoure les activitats d'aprofundiment espiritual, i ajudar econòmicament al sosteniment i millora constant de les edificacions i serveis del santuari».

Juntament amb el treball, però, hi ha la pregària, tal com recorda Jordi Castanyer:

El P. Jordi Castanyer és el superior de la comunitat benedictina del Miracle.

«Al costat de tantes altres maneres de viure com a deixeble de Jesús, el monjo cristià posa l'accent en un contacte més assidu amb la Paraula de Déu, en la pregària litúrgica i en la lectura espiritual, en l'oblació de si mateix en servei dels altres, en el deseiximent del que és superflu, superficial, per tal de ser més lliure.» «També els del Miracle tenim la sort, —afirma el superior— com s'esdevé pràcticament sempre a Montserrat, de no trobar-nos sols en la pregària». D'una banda, sovint la comparteixen amb les Germanes de la Fraternitat de Maria Verge, que s'ocupen de la casa d'espiritualitat, i, de l'altra, amb tots els estadants de la casa o de les cel·les que ho desitgen. Pel que fa a l'Eucaristia, sobretot dels diumenges, és el moment de trobar-se amb una bona colla dels veïns i veïnes del Miracle.

La celebració de l'any del centenari de l'arribada dels monjos al Miracle coincidirà amb un altre esdeveniment molt important per a la diòcesi: l'arribada d'un nou bisbe, Mons. Jaume Traserria. El substitut de Mons. Antoni Deig comptarà al Miracle amb una comunitat de monjos que no deixaran d'ajudar-lo amb la pregària i que desitgen que el nou bisbe «sigui un bon pastor, que ajudi les diverses iniciatives que estan sorgint al bisbat i que pugui anar fent realitat les conclusions de la darrera assemblea diocesana». (C.C.)

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Monestir de Santa Maria de Solius

Cistercencs

17246 Solius — Tel.: 972 837 084 — Fax: 972 837 084
A/e: msolius@mundivia.es

Solius, al terme municipal de Santa Cristina d'Aro (Baix Empordà), és un poblat de masies disperses que s'enfila a la muntanya i té el mar per horitzó. L'antiga rectoria d'una petita església envoltada de xiprers, oliveres i pins, va acollir els quatre primers monjos que, provinents de Poblet, iniciaven l'aventura de trasplantar la vida monàstica en un marc actual, com qui comença de nou. Era el 21 de gener del 1967, dia de santa Agnès, la patrona d'aquesta parròquia rural del bisbat de Girona.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC. TEL. 933 024 367

Urgell

El missioner Sebastià Bonjorn, prelat d'honor del Papa

■ Fa 37 anys que va marxar a Bogotà com a missioner

BOGOTÀ.— El prevere Sebastià Bonjorn i Sales, missioner a Bogotà, ha estat distingit amb el nomenament de monsenyor o prelat d'honor del Sant Pare, títol concedit pel mateix Joan Pau II. Amb aquesta distinció honorífica el Papa ha volgut reconèixer el treball apostòlic i social del prevere Sebastià Bonjorn, sobretot amb els joves i els ancians de Bogotà.

El lliurament i la celebració del títol van tenir lloc el dia 12 de juliol al palau de l'arquebisbe de Bogotà. Hi assistiren el prevere Lluís Dies, natural de Peramea i actual rector de la parròquia de la Sagrada Família de Bogotà, i el prevere Eduard Salinas, vicari d'Agramunt, que es trobava visitant la seva família a Colòmbia.

Durant els 37 anys d'apostolat a Bogotà, Sebastià Bonjorn, natural de Vallverd d'Urgell, ha creat la parròquia de la Sagrada Família, ha bastit el temple i els locals per als serveis pastorals, ha instituït el col·legi «Tecnológico del Sur» per a més de 500 alumnes, ha fundat la residència per a preveres grans, ha promogut i dirigeix l'emissora parroquial de ràdio i ha participat en programes de televisió. Amb el bisbat d'Urgell ha col·laborat en la recerca i selecció de vocacions sacerdotals. Per aquests i altres motius la diòcesi d'Urgell s'ha unit en la felicitació al prevere de Vallverd d'Urgell per la distinció papal que acaba de rebre.

Sebastià Bonjorn, nascut a Vallverd d'Urgell l'any 1928, cursà els estudis eclesíastics al Seminari Diocesà d'Urgell i va ser consagrat prevere el 1951. Fa 37 anys que treballa com a missioner a Bogotà, on va arribar amb l'Obra de Cooperació Hispanoamericana. Al barri del Carme va fundar la parròquia de la Sagrada Família, i ha treballat amb un zel admirable en el camp cultural i social. El mateix govern colombià li ha atorgat condecoracions i medalles, a les quals s'ha sumat ara un reconeixement públic dels seus treballs per part del Papa.

Antoni Mirabet

El missioner Sebastià Bonjorn ha estat condecorat en nombroses ocasions per la seva valuosa tasca social.

Seminaristes colombians per a la diòcesi

Una de les tasques desenvolupades pel missioner Sebastià Bonjorn a Bogotà ha estat la recerca i selecció de possibles vocacions sacerdotals de joves colombians per a la diòcesi d'Urgell. Precisament amb l'objectiu de visitar l'Escola de Vocacions que ell mateix dirigeix i estudiar la possibilitat de noves admissions als Seminari Diocesà, l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Martí Alanís i el bisbe coadjutor, Mons. Joan-Enric Vives, van viatjar a la capital colombiana la primera quinzena d'agost.

Ambdós bisbes van marxar el 3 d'agost juntament amb Xavier Parés, rector del Seminari. El bisbe Joan va tornar el 9 d'agost, i el bisbe Joan-Enric el dia 12. Han rebut informes de 24 nois i han celebrat entrevistes amb 10. Consideren que el viatge ha estat positiu, i durant la tardor podrien ingressar entre 3 i 6 joves al Seminari.

Els bisbes i Xavier Parés han fet una preselecció de 10 joves i han tingut entrevistes amb els rectors de les parròquies on els joves ajuden, amb els directors de les escoles on estudien i amb els empresaris que els donen feina. Veritablement és «una selecció rigorosa», explica el bisbe Joan. Ara cal tenir present també l'adaptació als costums i al clima d'Europa. Els bisbes també van ser rebuts pel cardenal de Bogotà.

Actualment hi ha dos joves colombians que cursen estudis eclesíastics a Barcelona, un de la diòcesi i un diaca del Seminari del Poble de Déu. (A.M.)

L'esplai Xino-xano fa un intercanvi amb joves belgues

BELLVÍS.— L'Esplai Xino-xano de Bellvís va realitzar del 15 al 25 d'agost una jornada de convivència i d'intercanvi cultural amb un grup de joves belgues. L'experiència ha reeixit i els joves agraeixen la iniciativa.

Després d'una estada de dos dies a Bellvís, belgues i catalans van viatjar a la Vall d'Aran, on des de Betlan van conèixer diferents aspectes de l'Aran: paisatges, esport, art, costumari, etc. Van visitar les esglésies romàniques de la vall de Boí. Després es van traslladar a les comarques de Tarragona, on van gaudir de l'esbarjo de Port Aventura, i posteriorment a Sant Cugat del Vallès.

La ruta engrescà la convivència i obrí un finestral a la cultura i l'art de Catalunya. L'any 2000 els joves de l'esplai Xino-xano de Bellvís havien viatjat a Bèlgica i, per correspondència, enguany els belgues han visitat Catalunya. (A.M.)

Guissona ofereix una missa en ritu bizantí

GUISSONA.— Setanta ucraïnesos que treballen i resideixen a Guissona, van participar el 27 d'agost passat en una missa en ritu bizantí a l'església parroquial del poble. El prevere Paolo Barrera, resident a Torí i relacionat amb les esglésies orientals, va presidir la celebració en grec. La parròquia de Guissona té el projecte d'oferir periòdicament celebracions litúrgiques a la comunitat ucraïnesa en el seu ritu.

El grup de famílies ucraïneses treballen a la Cooperativa Alimentària de Guissona i pertanyen a l'Església catòlica de ritu bizantí, que governava el patriarca de Lviv, deportat a Sibèria el 1946 i alliberat per intercessió del Papa Joan XXIII. Són anomenats «uniates», o bé «unionistes», perquè reconeixen l'autoritat del Papa i desitgen la unió de les Esglésies. L'Església ortodoxa d'Ucraïna és més nombrosa i depèn del Metropolità de Kiev.

Els ucraïnesos de Guissona assisteixen ordinàriament a la litúrgia parroquial i mantenen una bona convivència amb el poble. La presència circumstancial de Paolo Barrera a la diòcesi ha facilitat la celebració litúrgica. El prevere, amic personal de l'arquebisbe Joan Martí Alanís, parla el grec i està familiaritzat amb les Esglésies orientals. (A.M.)

Sort ja disposa de microfilms de l'Arxiu Medinaceli

SORT.— Jordi Vilajoana, conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, va lliurar el dia 1 d'agost les còpies microfilmades del fons documental dels Comtes del Pallars a l'Arxiu Històric Comarcal de Sort. Els originals són custodiats a l'Arxiu Ducal dels Medinaceli, a Madrid i Sevilla.

Després de presentar els microfilms van parlar Jordi Vilajoana, Agustí Graell, del Consell Comarcal del Pallars Sobirà, i Carme Marugan, directora de l'Arxiu Històric de Sort. Un grup de joves acordionistes del Pallars van tancar l'acte amb una oferta musical.

El fons documental dels Comtes del Pallars i del Vescomtat de Vilamur procedeixen de l'Arxiu de la Casa de Cardona. Són títols de propietat, censos, testaments, privilegis i rebuts. Les còpies lliurades a Sort són 108 rodets de microfilms que han costat al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya més de 400.000 pessetes. L'Arxiu de Sort ha comprat la pantalla per llegir els microfilms i facilitar la feina als investigadors. Fins ara, els estudiosos havien de traslladar-se a Sevilla, Madrid o Toledo per consultar l'Arxiu Ducal i documentar-se sobre la història del Comtat del Pallars, poblacions i institucions pallareses. (A.M.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís,
el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Lleida

«Val la pena treballar per un món més just i solidari»

■ El missioner Xavier Bometón fa tres anys que és a l'Equador

LLEIDA.— El marista lleidatà Xavier Bometón, després d'haver passat dos mesos de vacances amb la seva família a Lleida, acaba de marxar cap a l'Equador, on treballa com a missioner des de fa tres anys, concretament des del 21 de juliol del 1998. És un llarg temps

d'experiències missionals i humanes, tot compartint vida i evangeli amb els equatorians de Macará, on Xavier treballa pastoralment des que, després de deixar la seva tasca com a professor i educador al col·legi Montserrat dels germans maristes de Lleida, va optar per les missions.

—Per què va marxar de missions?

—Per la mort d'aquells quatre germans que van ser assassinats al camp de refugiats del Zaire, on treballaven com a cooperadors amb les víctimes de la guerra que va esclatar a Ruanda entre hutus i tutsis. En matar aquells maristes, tots ells companys meus d'estudis, vaig oferir-me com a voluntari a la congregació per anar a missions, i em van donar la possibilitat d'anar a l'Equador.

—Quina és la seva tasca missionera?

—He treballat com a professor de filosofia, psicologia i religió a dos col·legis de la nostra congregació: un any vaig estar en un centre a la capital, a Quito, i dos anys a la ciutat de Macará, on estic actualment. Hi tenim una escola pública amb 1.300 alumnes, dirigida pels germans maristes. La meua tasca es coordina la Pastoral del col·legi i dels professors de religió, així com donar classes. A més, porto grups juvenils i la catequesi parroquial amb dos nivells, cadascun dels quals amb més de 300 infants.

—Com és la població de Macará?

—Macará, amb 12.000 habitants, està situada a 950 quilòmetres de Quito. La ciutat té la majoria dels carrers sense asfaltar, amb moltes mancances socials, econòmiques i urbanístiques; amb manca de mitjans de comunicació, on no hi ha gairebé cap ordinador i on no ha arribat encara Internet. És una població que viu de l'agricultura, la gent treballa i viu de conrear l'arròs. Hi ha una gran problemàtica d'emigració; tant és així que per exemple en la

nostra escola un 62% dels alumnes tenen el pare o la mare, o tots dos, a l'estranger. La majoria emigren als Estats Units i altres a Europa, molts a Espanya.

—Què ofereix un marista als ciutadans de Macará?

—Els ofereixo la meua persona i la meua vida, com a professor en les hores de classe i després com un amic proper que dóna motius d'esperança. Penseu que per a una població en la qual molts dels seus habitants emigren a Espanya, que un espanyol emigri a l'Equador voluntàriament com a missioner, per treballar en un poble pobre, és per a ells sense dubte motiu de reflexió. Jo diria que els missioners donem motiu de consol, d'esperança, d'ànim per continuar lluitant. Un marista dóna, a més, el carisma de la congregació, ja que en un país com l'Equador, amb tants problemes, les possibles vies de solució passen totes per una bona formació en valors dels joves, que són en definitiva el futur. Si la

Xavier Bometón, al centre, amb un grup d'equatorians.

gent està formada, viu en valors i creix amb una altra mentalitat, el canvi pot ser possible. Els maristes oferim aquesta formació en valors cristians i humans.

—I què ofereix la gent a un missioner?

—Si estàs obert al poble i a la vida, la gent et dóna molta estimació i et fa gaudir de la seva solidaritat. Et dóna també un sentit de religiositat molt íntim, ja que la seva creença amb el transcendent és molt arrelada i íntima.

Veus que val la pena treballar amb ells per un món més just i solidari, perquè, encara que és un poble pobre i sense recursos, es conforma amb poca cosa, ara que t'ofereix la seva bondat. Són pobles molt acollidors, no són individualistes i tenen un sentit de poble i comunitat molt arrelat. Tots aquests són valors que t'ofereixen i que són exemple per a la nostra societat occidental tan deshumanitzada i individualista.

—En la seva tasca missionera, Lleida hi és present, oi?

—Lleida hi és molt present, ja que des de la capital de la Terra Ferma rebo ajut i suport, com és el cas de l'Apostolat de la Lectura, que periòdicament m'envia diners per poder comprar llibres per als nostres alumnes. El primer ajut, al qual han seguit d'altres, fou de 100.000 pessetes, amb les quals vam poder millorar la nostra biblioteca. Amb la seva col·laboració econòmica s'ha pogut millorar el sistema d'audiovisuals i s'han comprat altres aparells d'àudio i vídeo per poder oferir millor formació i ensenyament de les classes de religió i convivència. Un altre projecte, amb el suport de l'Apostolat de la Lectura, que m'ha donat en la meua estada a Lleida 100.000 pessetes, és que cada alumne del nostre col·legi pugui tenir el seu llibre; aquest és el repte. És aquesta una necessitat important, ja que

com que les famílies no tenen prou recursos econòmics no poden adquirir llibres i els alumnes han de dedicar-se a prendre apunts. No cal dir que l'aprenentatge sense el suport del llibre es fa molt més lent, alhora que les classes esdevenen una mena de dictat permanent. Ara, amb aquestes 100.000 pessetes, comprarem un llibre de l'àrea de religió per a cada nen i després continuarem amb les altres àrees. A més, la Delegació diocesana de Missions també m'ha donat un ajut per a Macará i la meua parròquia de la Sagrada Família ha recollit diners per poder comprar una imatge de Maria Auxiliadora, la patrona d'un centre d'acollida de Macará. Sens dubte que tot aquest suport humà i també econòmic és d'agrair, i més quan es tracta de la teua ciutat. Allí, a Macará, els nostres alumnes i les comunitats cristianes ja saben que Lleida els ajuda i els estima.

—Què li han representat aquests dos mesos entre nosaltres?

—Han estat dos mesos de contacte amb els amics i amb la família, de trobar-me de nou amb les arrels, de formació permanent, de retrobar-me amb els meus germans maristes de Lleida i Catalunya. He aprofitat també per fer un recés espiritual i alhora per connectar-me amb la realitat actual del nostre país. Marxo renovat, amb les piles carregades per continuar lluitant per aquella gent. El Xavier que torna a l'Equador és un Xavier diferent del que ha vingut a Lleida; amb més ganes; més content i animat, amb més forces físiques, amb el motor a punt per compartir tres anys més la meua vida amb els equatorians.

Jordi Curcó

Mort de Mn. Francisco Murillo

LLEIDA.— El 27 de juny passat, la parròquia de Santa Maria Magdalena va acomiadar en una emotiva eucaristia el qui n'era rector emèrit, Mn. Francisco Murillo, que va morir després d'una llarga malaltia. Mn. Murillo tenia 74 anys, 48 dels quals de sacerdot. Va exercir el seu ministeri sacerdotal a les parròquies de Fraga, Estopanyà, Rosselló i ja a Lleida a la parròquia de Sant Salvador, al barri de Pardiniyes, i a la de Santa Maria Magdalena, on ha residit fins als seus darrers dies. El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir la missa d'exèquies, concelebrada per quaranta sacerdots. Després de la celebració, les seves despulles foren traslladades a Binèfar (Osca), el seu poble natal, on van ser enterrades. Allí se celebrà també una eucaristia, que va presidir el bisbe de Barbastre-Montsó, Mons. Omella. (J.C.)

Trobada de Rectors de Seminaris de Catalunya

VILALLER.— La residència Riupedrós de Vilaller va acollir recentment la Trobada de Rectors de Seminaris de Catalunya, que amb caràcter itinerant i com a cloenda de curs se celebra cada any en una diòcesi diferent. Lleida va ser enguany l'amfitriona. El bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel nou rector del Seminari de Lleida, Mn. Josep A. Jové, va presidir la trobada i l'eucaristia amb què va acabar. En la reunió, els assistents van avaluar el curs i la programació del proper. Mons. Ciuraneta va obsequiar tots els rectors assistents amb un fotografia emmarcada del beat Francesc Castelló i Aleu. (J.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Tortosa

El col·legi Sant Josep passarà a ser residència geriàtrica

■ El nou centre s'anomenarà «Casa Mossèn Sol - Edat Daurada - Missatgers de la Pau»

TORTOSA.— El 12 de juliol es va signar a Madrid el conveni de col·laboració i cessió d'usdefruit temporal entre la Germandat de Sacerdots Operaris i l'Associació Edat Daurada - Missatgers de la Pau.

La Germandat fundada pel beat Mossèn Sol confirma ara la seva intenció de donar una destinació social a l'edifici i els terrenys adjacents. El complex edificable, segons les escriptures, oscil·la a l'entorn dels 20.000 metres quadrats, en els quals s'inclou l'antic col·legi de Sant Josep, amb les seves zones esportives, passeigs, erms i arbrats. A l'escriptura consta que queden exclosos de l'àmbit cedit l'actual residència de sacerdots operaris jubilats i els jardins adjacents. Tampoc no es cedeixen la capella central i la seva sagristia, pel seu valor emblemàtic.

Van intervenir en la cessió don Javier Malo Pérez, sacerdot operari diocesà, i don Àngel García Rodríguez, sacerdot president de l'ONG Edat Daurada - Missatgers de la Pau.

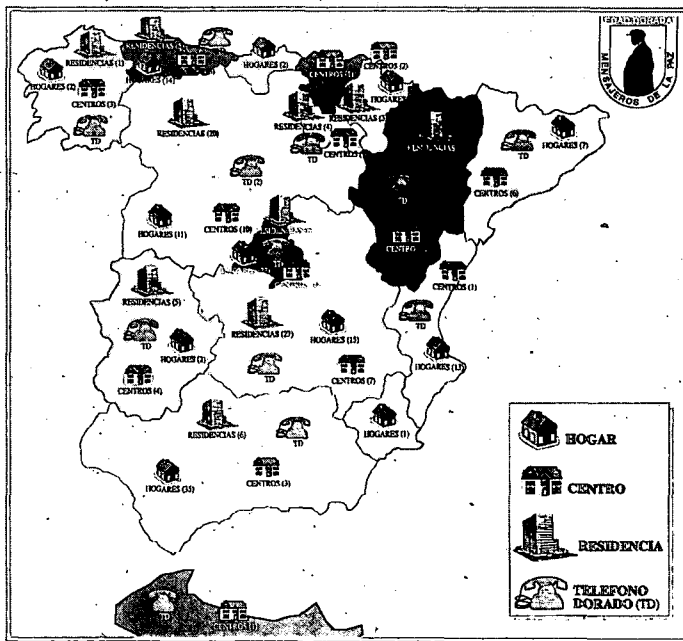
S'estipula que la cessió tindrà una durada de 30 anys. La seva durada serà automàticament renovada per períodes consecutius de cinc anys. També s'hi fa constar «com a condició essencial que Missatgers de la Pau dediqui els immobles cedits a una formació social, altruista i sense ànim de lucre consistent en residència de persones grans, creació d'un centre

de dia i altres serveis anàlegs. La residència s'anomenarà «Casa Mossèn Sol - Edat Daurada - Missatgers de la Pau» i les obres d'edificació hauran de començar en un termini no superior a dos anys.

Missatgers podrà pactar amb altres persones, físiques o jurídiques, convenis de col·laboració per al desenvolupament d'aquestes activitats beneficisocials, si bé «haurà de ser Missatgers de la Pau qui dugui a terme directament la gestió i administració de les activitats de la finca».

La residència de Tortosa serà la primera que s'obre a Catalunya per a persones grans. En canvi, ja funcionen al Principat alguns centres-llar per a menors. La notícia ha estat ben acollida a Tortosa, especialment a l'antic barri del Rastre, on es troba ubicat el col·legi de Sant Josep des de fa 100 anys. També al bisbat i a l'ajuntament s'ha acollit amb il·lusió i esperança aquest gest dels «josepets».

L'Associació Missatgers de la Pau, d'àmbit nacional i internacional, va ser creada el 1962 amb l'objectiu de crear llars funcionals per acollir nens, nenes i joves privats de l'ambient familiar i abandonats, proporcionant-los el mitjà més

Missatgers de la Pau centra la seva acció social sobretot a l'Estat espanyol tot i que ja es troba present a uns 20 països.

semblant possible a una família. Això ha fet possible la creació de gairebé 300 llars funcionals on són acollits més de 2.300 infants i joves.

Des del 1962, això no obstant, la realitat social a l'Estat espanyol ha canviat molt, i s'ha produït un increment notable de la gent gran. Molts d'aquests declaren, a més, sen-

tir-se sols i en massa ocasions viuen en situació d'abandó i indigència. Davant d'aquesta realitat, Missatgers de la Pau va crear l'Associació Edat Daurada. El col·lectiu de la gent gran passava així a ser un altre dels sectors que necessiten la seva intervenció. La residència prevista a l'antic col·legi de Sant Josep de Tortosa està pensada amb vistes a cobrir aquest tipus de necessitats.

Missatgers de la Pau ha anat ampliant des de la seva fundació el seu àmbit d'actuació. Als infants, joves i gent gran en situació de risc social s'hi han sumat al llarg dels anys dones maltractades i disminuïts físics i psíquics. La seva gran tasca social ha estat guardonada amb nombrosos premis nacionals i internacionals, entre els quals el Príncep d'Astúries de la Concòrdia.

J. Blanc i Bahima

**★ ràdio
estel
FM 106.6**

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

104.4 FM Solsonès BISBAT DE SOLSONA

105.0 FM Alt Urgell (Ràdio Principat)

107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL

Barcelona

Vilafranca del Penedès celebra la seva Festa Major

■ L'entrada de sant Fèlix a la basílica de Santa Maria es viu amb gran intensitat

La població barcelonina de Vilafranca del Penedès celebra del 29 d'agost al 2 de setembre la seva Festa Major. Durant aquests dies, els carrers de la capital de l'Alt Penedès es converteixen en el centre de reunió dels veïns i curiosos que gaudeixen d'unes jornades marcades per la tradició. Així, motius pagans com el foc, els balls populars o el

teatre conviuen amb els costums religiosos més arrelats. La devoció al màrtir sant Fèlix, patró d'aquesta ciutat, i la seva tradicional entrada a la basílica de Santa Maria són algunes de les escenes que es viuen aquests dies a Vilafranca i que han convertit aquestes festes en unes de les més importants de Catalunya.

El calendari festiu de Vilafranca del Penedès situa a la tarda del 28 d'agost l'inici de la seva Festa Major. És en aquest moment quan es llegeix el pregó i comença la festa. El paper de pregoner, una elecció anual que va a càrrec dels administradors, en aquesta ocasió ha recaigut en el vilafranquí Eloi Miralles.

Durant aquests dies festius, els carrers del poble es converteixen en el centre de reunió de milers de persones que vénen a Vilafranca per gaudir de la seva festivitat. Balls, espectacles musicals, representació d'obres de teatre i les ja característiques escenes de castellers, es converteixen en el preàmbul d'un dels moments que, sens dubte, es viu amb més intensitat al municipi: la processó de sant Fèlix pels carrers de Vilafranca i la seva posterior entrada a la basílica de Santa Maria.

En el seu moment, la participació popular va ser el motiu decisiu perquè la Festa Major de Vilafranca fos declarada «festa d'interès nacional per a la conservació del folklore i la riquesa cultural». Lluny de

Els castellers formen part de la Festa Major.

decaure, aquesta gran participació s'ha anat incrementant amb els anys. La completa expressió del seu folklore, amb la sortida del drac, una figura del món medieval, passant per les torres humanes o castellers, i que inclou a més la presència del sant patró, són alguns dels motius que expliquen l'atracció del públic envers aquesta festivitat. A tot això cal afegir-hi la qualitat de les actuacions musicals, teatrals i artístiques.

UN SANT AMB MOLTA HISTÒRIA

L'arribada del cos del màrtir sant Fèlix a Vilafranca és una de les pàgines de la història d'aquesta localitat de la qual hi ha més referències. L'inici cronològic d'aquesta festa és del 1776. Però la documentació mostra que anteriorment ja hi havia empremtes d'aquesta celebració. Se sap que sant Fèlix va ser un màrtir romà i que les seves relíquies es van trobar a la Via Aurèlia de Roma l'any 1699. L'arribada del sant a aquesta població de l'Alt Penedès va estar marcada per una sèrie de casualitats. Segons els historiadors, el 1697, els vilafranquins van tenir un gran ensurt quan van veure que les tropes franceses procedents de Barcelona s'apropaven. Però la sort va fer que es poguessin lliurar del setge, i després van demanar al rector que el poble tingués la protecció de les relíquies d'un sant. No va ser fins al 1699 quan Mons. Josep de Molines, representant de la diòcesi de l'Antiga Corona d'Aragó i atenent la demanda del poble de sol·licitar les relíquies d'un màrtir per a Vilafranca, va obtenir de la Cúria Romana el cos del sant. Així, les restes del màrtir van arribar a Barcelona el 1700, i després de ser examinades pel vicari general del bisbat i el bisbe Benet Sala, aquest va concedir el permís perquè les relíquies es quedessin a Vilafranca i poguessin ser venerades públicament. També va autoritzar celebrar una missa el dia 30 d'agost en commemoració del martiri de sant Fèlix.

Des d'aleshores, i amb el temps, la festa va aconseguir entusiasmar tant la gent, que al final va desplaçar la celebració de la Mare de Déu del 15 d'agost. A partir d'aquest moment, sant Fèlix es convertirà en el sant invocat per les pregàries que es feien davant les mancances col·lectives i sobre el qual el clergat predicava i estimulava la seva devoció.

Per últim, i com últim pas cap a la consolidació del sant, les seves relíquies es van dipositar a la cripta de l'altar de la basílica de Santa Maria.

GUIA DE LA FESTA MAJOR

Durant els dies de festa, els veïns de Vilafranca organitzen i celebren una gran quantitat d'activitats. Per això és molt important el paper que desenvolupen els organitzadors, més coneguts com a «administradors». Cada any, aquest grup, format per un total de cinc persones, s'encarrega de recap-

tar «la capta» els diners necessaris amb què es cobreixen totes les despeses de la festa. Per això, els administradors es passegen pel poble i fan tot el que poden per vendre el

Vista de la basílica de Santa Maria a Vilafranca.

programa, l'estampa de sant Fèlix i molts altres objectes amb els quals aconseguen quadrar els comptes.

A vegades, l'estampa de sant Fèlix té unes dimensions considerables i està pensada perquè la gent la pengi a les portes, les parets i altres racons de casa seva. Sovint constitueix un dels elements comunicatius més destacables, i se'n conserva una gran col·lecció. En totes aquestes estampes es representen motius que generalment es repeteixen. Entre aquests hi ha, per exemple, la representació del sant i l'any i el nombre d'administradors.

Els administradors, però, no van sols. Sovint passen acompanyats de carros i de la música dels grallers.

LA NOVENA DE SANT FÈLIX

Un dels actes més solemnes d'aquesta celebració és «la novena». Durant nou dies, del 22 al 30 d'agost, dia de sant Fèlix, en aquest acte religiós que sempre es fa al final de la tarda, els fidels exposen les seves pregàries. A Vilafranca, des de fa uns quants anys durant la novena es recita diàriament una poesia sobre la Festa Major. Però un

dels moments més emocionants d'aquest acte es viu en l'última jornada. Aquest dia finalitza amb el cant dels goigs, que interpreta un grup de cantautors vilafranquins que, situat a l'altar major del temple, cada any aplega més gent a l'església. Actualment la novena és un dels actes més seguits pel poble. De fet, s'ha convertit en un esdeveniment social i d'afirmació i d'integració a Vilafranca.

ELS TRES PRIMERS DIES DE FESTA

La festa de Vilafranca es fa principalment en tres espais. La plaça de Santa Maria, la plaça del Poble i la Rambla. Al vespre del dia 29, els balls es concentren davant de la casa d'un dels administradors de l'any passat. En ella hi ha la imatge de sant Fèlix, que durant dotze mesos ha anat passant per casa de cadascun dels organitzadors de la festa de l'any anterior. Quan arriba l'hora, la representació d'un drac es posa en moviment i tothom li va darrere. Balls, devots que van en processó, antics administradors que porten el sant i els organitzadors actuals que porten el pendó i els ciris a les mans mentre tanquen la comitiva. Tots junts van cap a Santa Maria. Allà hi deixaran el sant i participaran en la novena.

Quan arriben a la porta principal de la capella tomben la figura de sant Fèlix cap a la gent, i esclata un gran terrabastall de coets, foc i música. Aquesta és només una mostra del presagi de l'entrada l'endemà

del sant a la basílica de Santa Maria. Així acaba la primera de les tres processons que es viuen aquests dies.

UN RECORREGUT PELS CARRERS

El dia 30, a la nit, se celebra l'esperada processó que passejarà el sant per les principals vies del poble, un trajecte que acabarà amb la figura de sant Fèlix una altra vegada cap a l'església.

Així, el sant, a qui acompanyen els representants oficials i els administradors, recorre els carrers principals del poble per tornar finalment a la basílica de Santa Maria. L'endemà el sant tornarà a sortir, però aquesta vegada, i com cada any, ho farà per quedar-se a casa d'un dels administradors. Aquest recorregut té un sentit, ja que és tradició que els administradors, després de la Festa Major, es quedin la representació de sant Fèlix a casa seva i se la vagin passant per torns fins que el primer dia de la Festa Major de l'any que ve la tornin a la basílica. Aquest és per a molts el moment més intens de la celebració.

Cristina Álvarez

Formació a través de l'acció

■ Les Joves Cambres de Catalunya donen l'oportunitat de progressar als emprenedors

Tal com diu el seu president actual, Marcel Prunera, «l'activitat de les Joves Cambres és difícil de definir». En línies generals, intenten contribuir al progrés de la societat proporcionant als joves l'oportunitat de desenvolupar les seves capaci-

tats de lideratge i esperit cívic i empresarial necessàries per aconseguir canvis positius. Tot plegat mitjançant la realització de diverses activitats en diferents camps amb la intenció de formar-se contínuament.

L'associació de Joves Cambres, sense ànim de lucre, forma part del moviment internacional de la Junior Chamber International. El seu objectiu principal és la formació dels seus membres en habilitats directives, gestió de projectes, lideratge de grups i treball en equip. Però tot això amb uns valors concrets, que són els principis bàsics de l'organització: responsabilitat social, companyonia, internacionalisme, democràcia, tolerància, etc. Els joves emprenedors de l'entitat tenen la possibilitat de participar i dirigir projectes per adquirir, amb la pràctica, la formació. Segons Marcel Prunera «les Joves Cambres no es defineixen pel que fan, sinó per com ho fan».

A més de la formació —les Joves Cambres tenen un institut de formació propi—, desenvolupen les seves activitats en tres altres camps d'actuació: l'internacional, ja que treballen en projectes de cooperació i de relacions amb altres països; la comunitat, on fan plans de sensibilització social, recollides de fons per alguna causa i xerrades o conferències sobre temes d'interès públic; i l'empresarial, en què fan projectes de cooperació entre les empreses.

Una de les peculiaritats de les Joves Cambres és el fet de renovar els càrrecs directius de l'organització anualment. Això comporta una rotació de les persones, que implica un coneixement de tot el que es fa a l'associació des de punts de vista diferents. El seu president, però, no es cansa de dir: «Tothom a les Joves Cambres diu que l'entitat els ha donat més del que ells han donat a l'entitat. Ja pots dedicar-hi hores, que sempre et semblarà que n'hi deus».

L'origen

L'inici de les Joves Cambres a nivell internacional es remunta a l'any 1916 a Saint Louis (Missouri), als Estats Units. Un grup de joves va fer un projecte per

Barcelona va celebrar haver estat escollida seu del Congrés Internacional d'aquest any.

crear una escola de ball i, a partir d'aquí, van començar a treballar per la comunitat. Des de llavors, s'han anat estenent per tot el món i actualment són presents a més de nou mil ciutats de 123 països.

A Catalunya van néixer a Barcelona a finals dels anys seixanta, gràcies a la iniciativa de Carles Ferrer Salat. En aquell moment no hi havia llibertat d'associació, però es va aconseguir el permís fent-la passar per una organització de caire econòmic. En els estatuts que es van redactar es destacava que les Joves Cambres eren com una democràcia, i així va ser com futurs polítics de després de la dictadura van començar a posar en pràctica un siste-

ma que els era desconegut.

Als anys vuitanta, quan la democràcia començava a funcionar, van desaparèixer de tot l'Estat espanyol tret de Catalunya. És en aquesta època que les Joves Cambres de Catalunya fan grans projectes, entre els quals la depuradora de Santa Margarida i els Monjos, les primeres idees de l'Eix transversal, la major part dels grans parcs infantils de Catalunya i la primera fira d'informàtica que es va fer al nostre país.

La Federació Catalana de Joves Cambres, que agrupava totes les seus del Principat, es va crear als anys noranta. L'any 1995 va obtenir, per part de la Federació Internacional, el reconeixement nacio-

nal, sent així independent de la resta d'Espanya i ocupant llocs tan importants com la resta de països federats. L'any següent la Generalitat els va concedir la Creu de Sant Jordi.

El congrés mundial

L'any 1997, les Joves Cambres de Catalunya van presentar la seva candidatura per a la celebració d'un dels congressos internacionals que anualment celebra la Junior Chamber International. Durant dos anys, els membres de l'associació van promocionar Catalunya a tots arreu del món on anaren. Finalment, a la trobada internacional, que tingué lloc a Cannes el 1999, se'ls atorgà l'organització del 56è Congrés Mundial de la Junior Chamber International Barcelona 2001.

Aquesta trobada, que tindrà com a escenari edificis emblemàtics de la ciutat comtal, se celebrarà del 4 al 9 de novembre. Així, durant sis dies representants de les Joves Cambres de tot el món es reuniran en llocs com el Palau Sant Jordi, el Palau de la Música o la Fira de Montjuïc. Amb aquest esdeveniment, el president de l'entitat a Catalunya confia en que «el congrés ens ajudarà a fer-nos conèixer i serà un trampolí pel segle XXI».

Aquesta trobada mundial, en la qual s'escolliran els directius internacionals de l'associació per l'any que ve, està totalment organitzada des del voluntariat. Unes 800 persones de tot Catalunya treballen perquè aquest congrés sigui tot un èxit. No obstant, Marcel Prunera afegeix: «De voluntaris sempre ens en falta. Si algú amb inquietuds vol participar-hi que sàpiga que aquí tenim les portes obertes.»

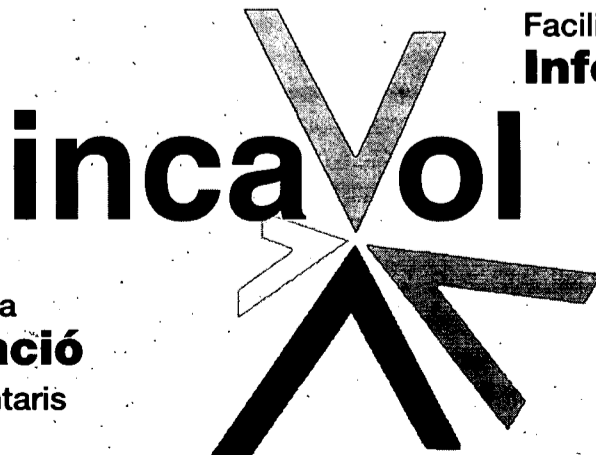
Sara Antoja Xirau

JOVES CAMBRES DE CATALUNYA
C/ Calàbria, 147
08015 Barcelona
Tel. 934 838 368
Fax 934 838 300

Dóna **Suport** al voluntariat a través del món associatiu

Fomenta la **Formació** dels voluntaris

Facilita **Informació**

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Preparació de la celebració del centenari del naixement de Josepmaria Escrivá

El proper 9 de gener del 2002 se celebrarà el centenari del naixement del fundador de l'Opus Dei. En el si de l'Església aquesta efemèride té una significació especial, sobretot ara que el papa Joan Pau II, a través de la carta *Novo millennio ineunte* («En el bell començament del tercer mil·lenni») ens anima novament a ini-

ciar una acció apostòlica «en profunditat» que permeti renovar espiritualment, *ab intra* (des de la seva mateixa entranya), el món, la societat, cada home, cada dona... Com diu a l'inici de la carta, «aquest encarnar-se de l'Església en el temps i en l'espai reflecteix, en definitiva, el moviment mateix de l'Encarnació».

memòria als homes dels efectes de la Redempció, personalitats excepcionals. El beat Josepmaria Escrivá de segur que n'és una que potser valdria la pena conèixer amb més profunditat. Almenys, tenir present la seva obra escrita.

Per exemple, ara que la pregària en família és tan necessària, podríem llegir una obra molt *ad hoc* com és *Sant Rosari*; el tradicional llibre d'espiritualitat *Camí*, junt amb els més recents *Solc i Forja*; els llibres d'homilies *És Crist que passa* (segueixen el temps litúrgic) i *Amics de Déu* (una col·lecció d'homilies sobre virtuts humanes) o el clàssic *Converses amb monsenyor Escrivá de Balaguer*, un recull d'entrevistes en profunditat realitzades per diferents periodistes i en el que s'hi troba també el «paradigma» de les homilies sobre la naturalesa i l'espiritualitat de l'Opus Dei (*Estimar el món apassionadament*), etc.

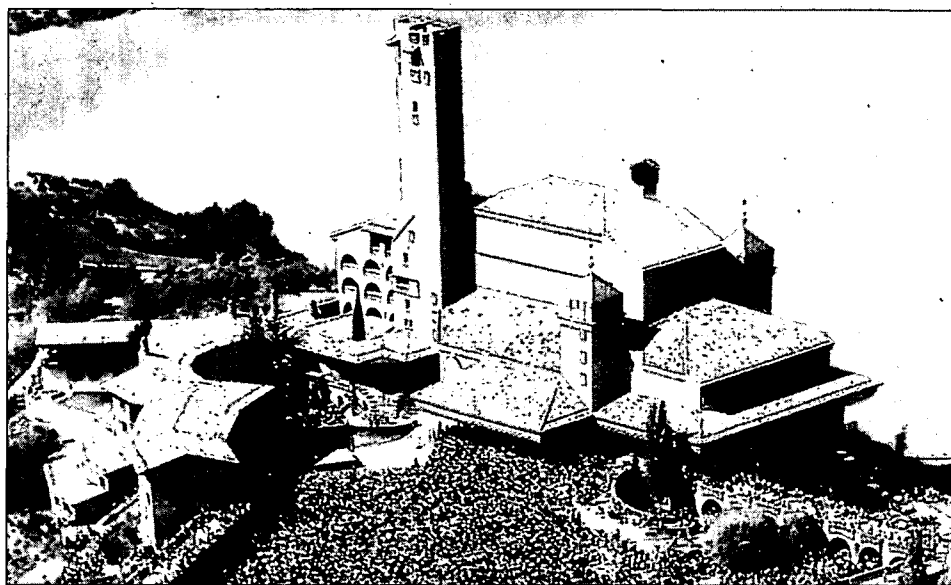
Ara, preparant el centenari del seu naixement, en podem tenir una magnífica ocasió...!

Marcel·lí Bosch
Pedagog

La tesi que, al meu entendre, justificaria aquesta actitud seria el paral·lèlisme que teològicament es pot trobar entre l'Encarnació del Verb (la frase que acabem de veure del Papa és prou significativa), l'Eucaristia (i, en concret, l'«ofertori» a la Santa Missa) i la crida universal a la santedat que ha «sancionat» solemnement el Concili Vaticà II i que el beat Josepmaria ha tramès arreu des del 2 d'octubre de l'any 1928.

L'Encarnació, en primer lloc, ens parla d'una manera explícita d'un Déu que assumeix la condició humana. És a dir, es fa veritablement home per redimir-lo. Accepta les característiques pròpies de l'ésser humà —«disseny» molt especialment creat i estimat per Ell mateix— i amb aquesta acceptació s'hi han d'incloure —excepte el pecat— totes les realitats inherents a la criatura humana, les seves virtualitats, misèries, limitacions, grandeses, il·lusions, afany, lluites... i sobretot el treball —que l'home ha de dur a terme amb esforç— i el dolor, que adquireix valor i sentit quan l'home l'associa al dolor de la creu redemptora... L'Encarnació, en definitiva, converteix de soca-rel tots els camins dels homes en drecceres divines..., totes les realitats pròpies de tots els homes, de cada home i de cada dona, en realitat santificable i santificadora.

Quan, a la Santa Missa, ens disposem a «viure» el moment de l'ofertori, oferim al Pare pa i vi; és a dir, els fruits de la terra i del treball dels homes..., tota aquella realitat contemplada en el paràgraf anterior, acceptada i assumida pel mateix Crist en la seva Encarnació i que li servirà de primera matèria per «confeccionar» l'Eucaristia en el moment de la Consa-

Entre el 1970 i el 1975, sota l'impuls de Josepmaria Escrivá de Balaguer, es va aixecar el santuari de Torreciutat.

gració, en el qual Jesucrist mateix, servint-se de la persona del sacerdot, convertirà en el seu Cos i en la seva Sang redemptores...

El sentit més pregon del misteri de l'Encarnació

Heus aquí, doncs, potser expressada de manera excessivament sintètica, una tesi que, insisteixo, a mi m'ajuda a entendre i a descobrir de nou, com a cristià, el sentit més pregon del misteri de l'Encarnació, la grandesa i els efectes providencials del Concili Vaticà II, la «bogeria» d'amor de Crist en l'Eucaristia i la meravella de la crida específica a poder viure amb tota plenitud la vocació cristiana a través de l'Opus Dei.

En el transcurs de la història, el Senyor suscita, allà on vol i quan vol, per fer

Abocadors

Hola, amics! Fa uns dies vam poder veure a la televisió unes tristes imatges molt reals. Infants petits d'una gran ciutat que treballen als abocadors durant sis hores al dia per tres-centes pessetes, i que fins i tot busquen entre les escombraries alguna cosa per menjar. Vaig sentir vergonya, pena i molta ràbia que en el segle XXI encara es produeixin aquest tipus de situacions en més d'un país i que deixin una empremta tan profunda en el cor i en la ment dels petits. De seguida me'n vaig recuperar i vaig donar gràcies a Déu perquè a la nostra terra, malgrat no està tot resolt, la preocupació pel món dels infants és gran i se n'està pendent.

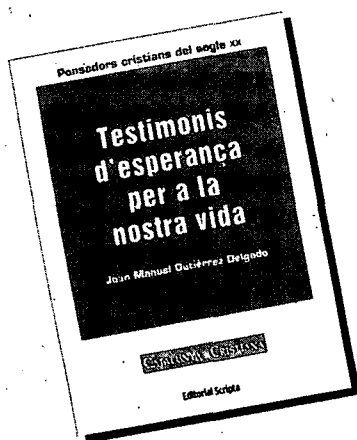
Aquest és un aspecte material, però hi ha també un vessant moral i religiós. Cal dir que hi ha un abocador immens i, generalment, per a tothom. És el que conté la droga, la pornografia, els maltractaments, l'absència de moral, la delinqüència, les guerres i un llarg etcètera. Estan preparats els nostres infants i els de la resta del món per poder netejar aquest abocador tan nefast per a la seva personalitat i, sobretot, per a la seva ànima?

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

J A T E N I M E L L L I B R E

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom:

Adreça:

C.P.: Població:

Forma de pagament:

gir postal enviament xec es pot presentar un càrrec a:

Entitat: Oficina: DC: Compte:

ENVA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

cultura

El Centre Cultural Caixa Catalunya-La Pedrera acull gravats i dibuixos de la Biblioteca Nacional

L'amor i la mort com a font d'inspiració

BARCELONA.— Fins al 28 d'octubre es pot visitar al Centre Cultural Caixa Catalunya-La Pedrera l'exposició *De l'amor i la mort*, que repassa quatre segles de creació artística, des del renaixement fins al romanticisme. A través d'un total de 101 gravats i dibuixos del fons de la Biblioteca Nacional, la mostra recull l'atenció que ha dedicat l'art a l'amor i la mort com a temes d'inspiració. L'entrada a l'exposició és gratuïta.

L'amor i la mort han estat dos dels grans temes tractats per l'art i la literatura des dels temps més remots. Els grans pintors es van basar en obres literàries de l'antiguitat clàssica i del renaixement per crear imatges d'una bellesa extraordinària, en què van abocar tota la seva saviesa i el seu geni. Reproduïdes i multiplicades gràcies al gravat, aquestes pintures es van

difondre arreu del món occidental i van ser un model per a uns altres artistes, un objecte de passió per a molts col·leccionistes, així com un motiu de reflexió i un exemple.

Aquesta exposició, organitzada per la Biblioteca Nacional i la Fundació Caixa Catalunya, proposa una lectura del canvi de registre simbòlic des del neoplatonisme del renaixement, passant pel realisme de la contrareforma i el barroc, fins al nou codi de valors del romanticisme, amb l'objectiu d'il·luminar quatre segles de creació simbòlica. S'hi han establert tres grans blocs temàtics: l'amor, l'amor i la mort, i la mort. El resultat és una mostra del millor gravat europeu des del segle xv fins a la darrer del xix.

Dins del primer apartat hi trobem imatges de l'amor en la mitologia i la literatura clàssiques. La majoria dels gravats copien obres famoses de Miquel Àngel, Rafael, Ticià, Correggio, Carracci, Tiepolo o Boucher. Per la seva banda, el gravat emblemàtic de Dürer *Adam i Eva* encapçala

«La pregària a l'hort de Getsemani», de Murillo.

un seguit d'enllaços: des de *Les noces de Canà*, de Veronese, i *Amor diví i amor humà*, de Sustris, fins a una reproducció de *La vicaria*, de Fortuny. La segona part de l'exposició, «L'amor i la mort», consta de vuit estampes gravades entre els segles xv i xix. Destaquen dos gravats de Goya de la sèrie *Els Capritxos* i dos més de Dürer, *La passejada* i *Escut d'armes de la calavera*.

Pel que fa a la tercera secció de la mostra, s'ha estructurat en quatre grups. A «Imatges simbòliques de la mort» cal ressaltar *Els quatre genets de l'Apocalipsi* i *El cavaller, la mort i el diable*, de Dürer. La «Mort de Jesucrist» aplega una antologia d'obres mestres. Ordenades segons la seqüència dels Evangelis, peces de Murillo, Rembrandt, Parmigianino, Mantegna i Dürer representen els relats bíblics, des de *La pregària a l'hort de Getsemani* fins a *La mort de la Mare de Déu*. Tant en la «Mort de l'home» com al «Triomf sobre la mort» també hi ha peces de gran valor artístic. En aquest darrer grup hi ha unes representacions molt belles de la resurrecció de Jesucrist, a càrrec de Rembrandt i Gaspar Becerra. L'exposició es clou amb una gran imatge en nou fulls que mostren *El judici final*, de Jean Cousin, seguint la visió d'Ezequiel, segons la qual els morts ressuscitaran en cos i ànima. (C.C.)

Biografia d'un gran cristià

MATARÓ.— Recentment ha vist la llum un llibre dedicat a *Alexandre Planas i Saurí* (1878-1936). El beat màrtir fill de Mataró, de Mn. Salvador Nonell Brú. «Tenia un caràcter molt reservat, i un gran sentit místic. Però al mateix temps, una gran capacitat de treball. Tots els que el coneixien, afirmen unànimament que sobretot es distingia pel seu corbo i lluminós», afirma

l'autor. Va viure quaranta anys a la Casa Salesiana de Sant Vicenç dels Horts, de dues maneres ben diferents: una com a comunitari resident, completament penetrat amb els religiosos salesians, i l'altra com un autèntic anacoreta. No va

poder professar com els altres religiosos, degut a la seva sordesa total.

Tots els testimonis coincideixen que Alexandre Planas i Saurí era un gran cristià. Va ser víctima de la persecució religiosa que va esclatar a Espanya el 1936. L'11 de març del 2001, el papa Joan Pau II, que ja havia beatificat més de 300 màrtirs de la persecució religiosa espanyola entre 1936 i 1939, va alçar a

l'honor dels altars un grup de 233 persones, entre elles Alexandre Planas i Saurí. Qui vulgui adquirir exemplars del llibre es pot adreçar a l'església del Sagrat Cor, c/ Aribau, 10 - 08302 Mataró, tel. 937 981 349. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Rebeca, esposa d'Isaac

Aquest segell és el segon de la sèrie que Israel va emetre per commemorar el seu Any Nou 5738. Aquesta vegada està dedicat a Rebeca, esposa d'Isaac. Abraham no volia que el seu fill es casés amb una dona cananea. Per això va enviar el seu fidel servent a buscar una noia. El servent va anar a Nahor. A l'entrada de la ciutat hi havia un pou, on moltes dones anaven a buscar aigua. Allà va conèixer Rebeca. El pare de la noia li va preguntar si volia marxar amb el servent per casar-se amb Isaac. Ella va dir que sí. Isaac es va casar amb Rebeca i van tenir bessonada. El primer en néixer va ser Esaú, que era rogenic i molt pelut. Tot seguit va néixer el seu germà, que agafava amb la mà el taló d'Esaú. Li van posar per nom Jacob.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

La meva dedicació a la cuina

Fa alguns anys em trobava al cim d'una muntanya on un monestir de monges havia aixecat les seves parets emmurallades cap al cel. El monestir tenia grans finestrals de fusta, un xic gastada pel pas del temps però gens fràgil; més aviat al contrari.

A l'interior de l'edifici hi havia unes sales d'estudi molt grans i una bonica capella amb vitralls multicolor que donaven a un gran barranc. La vista des d'allà gairebé arribava a l'inacabable buit. Recordo que, si aixecava la mirada, veia unes muntanyes grises escarpades i abruptes, que semblava que s'agafessin les mans amb els núvols capritxosos de trets pictòrics.

Darrere d'un sortidor d'aigua interior, hi havia la porta entreoberta de la cuina, on unes quantes monges elaboraven diversos dolços.

Una d'elles, vestida amb hàbit i davantal, em va deixar tastar aquelles exquisideses i així, amics, va néixer la meua afició i dedicació a la cuina.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

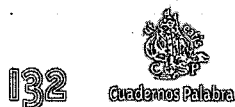
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES

Meditaciones sobre la vida cristiana

Ronald A. Knox

Ronald A. Knox,
Meditaciones sobre la vida cristiana.
Editorial Palabra,
Col·lecció Cuadernos Palabra,
Madrid 2000,
260 pàg.

Pautes espirituals

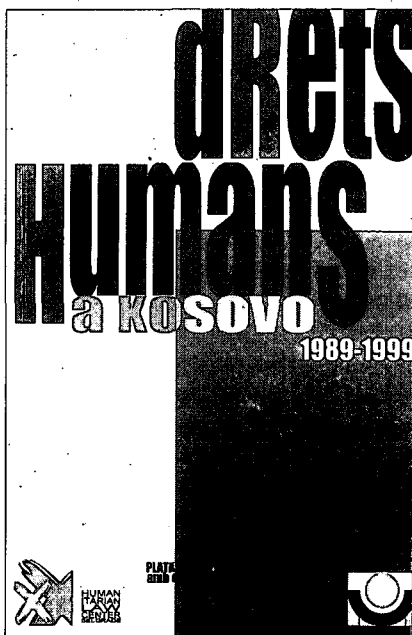
Durant uns recessos espirituals, el famós predicador anglès Ronald A. Knox es va dirigir a la consciència dels fidels laics per ajudar-los a revitalitzar la seva vida cristiana. El seu missatge, amb un toc fresc i original, està plasmat en els vint capítols d'aquest llibre. L'autor aconsella el següent: «No gasteu tot el vostre temps de recés examinant la vostra vida amb una lupa per trobar esquinçaments i prendre solucions per sargir-los. De moment, deixeu-ho estar; si al final d'aquest recés podeu aconseguir tenir la vista més clara, els esquinçaments i els propòsits sorgiran fàcilment per si mateixos. Intenteu apropar-vos al Senyor tant com pugueu, obriu-li el vostre cor tant com sigui possible. Uniu la vostra voluntat a la voluntat de Déu i deixeu tota la resta a les seves mans.» (C.C.)

Genocidi a Kosovo

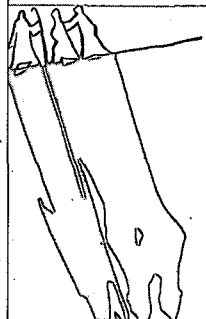
«Es fa difícil creure que els éssers humans puguin caure en un grau tan alt de perversió. Malauradament, tot el que llegirem és veritat», escriu en aquest llibre David Vilalta, coordinador de la Plataforma per Kosovo. Aquí se'ns parla del genocidi que va tenir lloc a la província iugoslava de Kosovo, fruit de la política fascista desplegada des de Belgrad. Es recullen una selecció de textos publicats entre el 1989 i el 1999 i diferents fotografies que poden ferir la sensibilitat del lector. El material de base consisteix en casos denunciats, testimonis, reaccions, declaracions i crides a l'opinió pública o a les institucions.

«Amb aquest treball volem senzillament compartir el nostre rebuig a una política exclusivista i denunciar-ne totes les seves conseqüències», afirmen els autors. (C.C.)

Drets humans a Kosovo.
1989-1999.
Plataforma x Kosovo,
Barcelona
2000, 191 pàg.

Sant Fructuós, pare, pastor, màrtir

Jordi Guàrdia

Sants i Santes o 55

Jordi Guàrdia,
Sant Fructuós, pare, pastor, màrtir. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2001, 24 pàg.

El bisbe màrtir

«Fructuós se'ns presenta com algú capaç d'unir esforços amb tothom, amb tots els homes de bona voluntat, per proposar una idea positiva de la persona i de la societat on pot prosperar més», afirma Jordi Guàrdia en aquest volum. El bisbe Fructuós (el seu nom significa «aquell que dona fruit») era un home íntegre, fidel a la seva comunitat, igual que els seus diaques Auguri i Eulogi. Tots tres van ser detinguts com a conseqüència dels edictes de persecució promulgats per l'emperador Valerià, i portats a la presó. Posteriorment el governador Emilià, de Tarraco, els va condemnar a la foguera. Van patir el martiri del foc, però el narrador de les actes no ho va veure com un fracàs, sinó com una gloriificació. (C.C.)

INGREDIENTS:

2 kg de musclos
12 olives farcides
1 cullerada de ceba picada
2 ous durs, 2 anxoves
2 cullerades de tomàquet triturat
1 cullerada de fonoll
1/2 pebrot escalivat
1 got de llet

PREPARACIÓ:

Primer de tot, renteu bé els musclos, bulliu-los i reserveu-los.

A continuació prepararem la salsa. Poseu en un bol 12 olives farcides, una cullerada de ceba picada, dos ous durs, dues anxoves, dues cullerades de tomàquet fregit, una culleradeta de fonoll picat i mig pebrot escalivat. Afegiu-hi també mig got de llet bullida freda, sal i un pols de pebre i tritureu-ho bé fins que quedi una salsa ben lligada.

Si quan tritureu la salsa queda massa espessa, afegiu-hi una mica d'aigua.

A continuació aboqueu la salsa per sobre dels musclos. Ja veureu quin plat més bo.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Teologia i pastoral litúrgiques

Amb aquestes pàgines es vol retre un homenatge al magisteri de Mons. Aimé-Georges Martimort en l'àmbit de la litúrgia. Aquí es publiquen tres estudis sobre l'assemblea litúrgica, fruit de les seves ponències en les sessions d'estudi del Centre de Pastoral Litúrgica de París, celebrades durant el setembre del 1949, 1954 i 1959. En ells l'autor posa de manifest la seva preocupació pastoral perquè els plantejaments doctrinals trobin ressò en la vida de l'Església i dels fidels. Segons afirma Mn. Josep Urdeix al pròleg, amb la relectura d'aquests treballs podrem «valorar millor, en totes les seves dimensions, la teologia i la pastoral de l'assemblea litúrgica: aquella en què participem de la comunió amb l'assemblea celest dels sants». (C.C.)

Aimé-Georges Martimort, *La assemblea litúrgica.* Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 2000, 77 pàg.

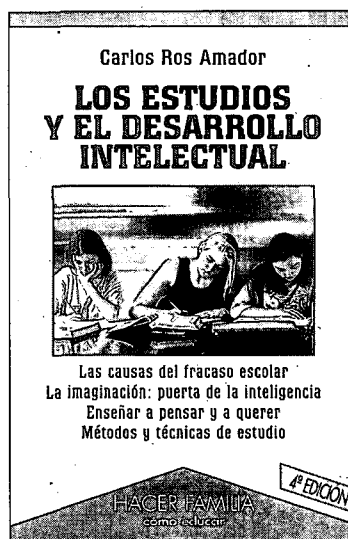
LA ASAMBLEA LITÚRGICA

Aimé-Georges Martimort

107

CUADERNOS PHASE

Tècniques d'estudi

Tot i que és cert que les metodologies i les tècniques d'estudi, la relació professor/nombre d'alumnes i altres factors tècnics poden influir en el rendiment de l'estudi, el professor Carlos Ros Amador, dedicat des de fa anys a l'educació i l'orientació familiar, està convençut que la dificultat principal és molt més profunda i greu, i que afecta el nucli essencial de l'adquisició i el desenvolupament dels hàbits intel·lectuals, base de tota l'operativitat intel·lectual. Aquests hàbits no es poden desenvolupar adequadament sense la col·laboració esforçada dels mateixos nois, la qual cosa exigeix un desenvolupament necessari de les virtuts morals i la pròpia captació del saber com un bé fonamental de la persona. (C.C.)

Carlos Ros Amador, *Los estudios y el desarrollo intelectual.* Editorial Palabra, Col·lecció Hacer Familia, Serie Cómo Educar, Madrid 2001, 266 pàg.

El llibre de la setmana

Retrobament emocionat

No puc estar-me de fer aquest comentari sense emoció, i fer-lo amb les mateixes paraules amb què el company Pare Javier Gafo presentava aquest volum ple d'homilies, poc abans de la seva mort:

«Confesso que m'havia passat pel cap plegar com a escriptor de llibres d'homilies. Nou llibres ja són molts. Però la vida m'ha portat un canvi important en les últimes setmanes. En la revisió anual ha aparegut un limfoma en el meu peritoneu. Fins ara tots els pronòstics mèdics i la meua reacció al tractament són excel·lents.

En aquesta inesperada situació mèdica, amb molt de temps de tranquil·litat, vaig pensar continuar la meua tasca homilètica. En aquest llibre es recullen unes cinquanta homilies noves, no publicades, i se'n repeteixen, amb petites actualitzacions, unes vint que van aparèixer en el meu llibre anterior, *Un camí no virgen... Dios*. Perquè crec en un Déu fidel amic dels homes i de la vida, perquè he rebut tant de Déu en la meua existència, l'he titulat, ple de gratitud, *Contad las maravillas del Señor*.»

Aquest text va aparèixer el desembre de l'any 2000, Javier Gafo va morir el març del 2001, als 64 anys... Comprendreu que la lectura d'unes homilies d'un home tan intel·ligent i apostòlic com Javier Gafo, ha d'emocionar vist des d'aquesta perspectiva.

El valor dels seus textos és indubtable. Escrits amb un afany orientador i pastoral indiscutible, adaptat escrupolosament al món d'avui, amb el qual estava en contacte a través de la seva

Javier GAFO,
Contad las maravillas del Señor.
Mensajero, Bilbao 2000, 318 pàg.

càtedra de bioètica de la Universitat de Comillas, a Madrid, i en la seva tasca com a rector en una de les parròquies de la Companyia de Jesús, a Madrid. Sempre té una visió nova, suggeridora, i intenta el diàleg amb el creient, per reafirmar la seva fe, i amb l'allunyat, per fer-li veure l'horitzó i el valor sempre vius i actuals de l'evangeli per a l'home d'avui.

En els comentaris dels diferents temps litúrgics, s'albira el seu profund sentiment de fragilitat i de gratitud davant del do de Déu, aquest do de la vida que ell havia estudiat tant des de la seva càtedra de bioètica, i que sentia que se li escapava de les mans per estar, ara més que mai, a les mans d'Aquell que la hi va donar.

Per Nadal ens parla de l'experiència mística i de la diafanitat de Déu; en el temps de Quaresma és especialment impactant la seva visió del sofriment i del dolor, dins del misteri de la lluita còsmica; per Pasqua viu l'esperança de l'amor i de la resurrecció, i en el temps ordinari desenvolupa les seves visions

transparentes de fidelitat a la paraula transformadora de Jesús.

Aquest llibre d'homilies, l'últim de Javier Gafo, és un regal d'esperança autèntic, escrit amb una fe profunda en la vida i en la resurrecció, i un amor apassionat a Jesús, amb el qual conviu ara en el misteri de l'eternitat.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Convocàtories

• S'han publicat les bases del dissetè premi musical de composició sardanística de les viles de Ceret i Banyoles, Manuel Saderra i Puigferrer, que convoquen els ajuntaments i foment de la sardana de cada població. Les bases segueixen les mateixes normes de les edicions anteriors, o sigui que, parlant de Ceret, es refereixen només a sardanes. Les sardanes s'han de presentar al Foment de la Sardana de Ceret, B.P. 115, Ceret, Cedex, codi postal 66401, amb un termini de recepció que es tanca el dia 31 d'agost. Els premis es lliuraran en moneda francesa. El primer premi és de 7.000 francs, el segon de 5.000, el tercer de 3.000, el quart de 2.000 i el cinquè de 1.500. A part es concedirà un premi popular de 2.500 francs.

• S'han editat les bases del premi SGAE Sardanes 2001, convocat per la

Societat General d'Autors i Editors i la Fundació Autor, fidels al seu propòsit d'impulsar i donar suport a la creació de noves composicions de sardanes. Els punts més importants són la participació oberta a tothom excepte al guanyador de l'última edició, el termini de recepció d'obres, que finalitzarà el 30 de setembre del 2001, i els premis, un premi únic de 500.000 pessetes i dos accèssits de 150.000 pessetes cadascun. Per sol·licitar les bases o lliurar les sardanes participants cal dirigir-se a la Societat General d'Autors i Editors (SGAE), a Catalunya Passeig de Colom, 6 - 08002 Barcelona, o bé trametre-les per correu certificat a la mateixa adreça. En el sobre cal que hi figuri clarament Premi SGAE de Sardanes 2001.

Josep Ventura

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any
- Amb dos pagaments semestralment de 6.240 ptes.
- Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

RÀDIO

CADENA ESTEL

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Cafè Internacional*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).
 23.30-00.00 *Cova del Country*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).

Dimarts

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *El Ventilador* (turisme). Presentat per Miguel Urmeneta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (música).

Dimecres

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
 23.30-00.00 *Melodies de fe* (música cristiana). Selecció de Carles Ribalta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *Per aquests camins* (turisme andorrà). Producció de Ràdio Principat.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-21.00 *Radiofórmula*
 21.00-22.00 *Epilegs* (llibres). Presentat per Marta Pigem.
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*. Presentat per Enric Cantín i Jordi Cabanes.
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (repetició).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-22.00 *Radiofórmula*
 22.00-00.00 *Històries de plàstic*. Presentat per Àlex Font i Valentí Sanjuán.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*. Dirigit per J.M. Rojo i Eva Franquès.
 10.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-22.00 Selecció musical
 22.00-22.30 *La Taula de l'Evangeli*. Producció de Ràdio Principat.
 22.30-23.00 *Música cristiana* (repetició).
 23.00-23.30 *El Temps de la Música* (repetició).

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

104.4 FM Solsonès BISBAT DE SOLSONA

105.0 FM Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

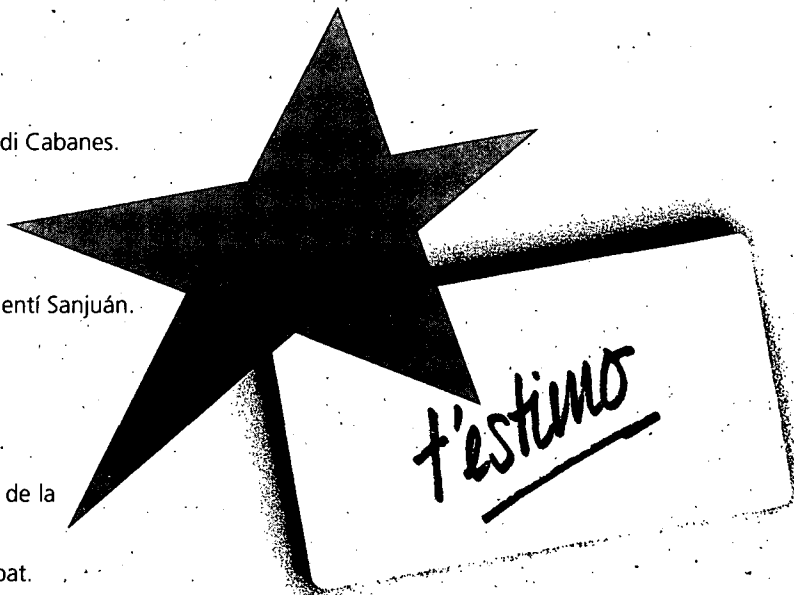
09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius el Temps*
 13.15, 19.15 *Inf. migdia Recomanació*
 14.00-14.15 *Inf. vespre el Temps*
 20.00-20.15

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

Selecció de pel·lícules en

* regular / ** bona / *** molt bona / **** obra mestra

UN ESTIU DE CINEMA

PER A TOTS ELS PÚBLICS**El pequeño vampiro ****

Director: Uli Edel

Intèrprets: Jonathan Lipnicki, Rollo Weeks

Comèdia infantil. Alemanya-Holanda, color.

Anton és un nen nord-americà que s'acaba de mudar amb els pares a un petit poble d'Escòcia. El seu fantasiós desig de ser un vampir li farà conèixer inesperadament un de debò de la seva mateixa edat, amb qui mantindrà una relació d'amistat. Tant el nen vampir com la seva família són pacífics (es nodreixen de sang de vaca) i desitgen convertir-se en humans. La trama —més aviat simple— no ofereix més profunditat que el bàsic tractament que fa de temes com la tolerància, el racisme, l'amistat i la unitat familiar.

PER A JOVES**Los primeros amigos *****

Director: M. Night Shyamalan

Intèrprets: Joseph Cross, Dana Delany, Robert Loggla,

Drama. EUA, color, 1999. 99 minuts.

Quan mor el seu avi, catòlic fervorós al qual estava molt unit, Joshua, de 10 anys, es planteja molt seriosament, en aquest curs, una missió especial: cercar Déu. El film combina, amb fortuna, punts de comèdia, que li passen a Joshua en una escola de monges, amb els interrogants que es fa: per què els éssers estimats moren?, per què hi ha malaltia i patiment?, per què els amics ho passen malament?, per què sembla que Déu no escolta? Després de l'èxit al cinema de *El sexto sentido* i *El protegido* és el moment de recuperar la primera pel·lícula del mateix director, M. Night Shyamalan. Night assegura haver-se inspirat en records de la seva pròpia infància.

PER A ADULTS**Legítima defensa ****

Director: Francis Coppola

Intèrprets: Matt Damon, Claire Danes

Drama judicial. EUA, color, 1997. 132 minuts.

Un jove i idealista advocat s'enfronta a un prestigiós lletrat amb una única arma: la veritat. Basada en una obra del conegut escriptor John Grisham i amb un gran repartiment, compagina molt bé comercialitat i qualitat artística.

Amb la col·laboració de Telespectadors Associats de Catalunya. Tel. 934 881 757 — a/e: tac-tv@intercom.es

www.taconline.net

VACANCES

Misses a llocs d'estiu de l'interior

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **ALMACELES**
Parròquia de la Mare de Déu
de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h,
18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ **BAGÀ**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ **BANYOLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **BERGA**
Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ **BISBAL d'EMPORDÀ, LA**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 12.00 h.,
20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ **BESALÚ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ **BORGES DEL CAMP, LES**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.

✓ **CALDES DE MALAVELLA**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **CAMPRODON**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella del Carme
D.: 10.00

✓ **CASTELLAR DE N'HUG**
Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ **CASTELLFOLLIT DE LA ROCA**
Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ **CASTELLÓ d'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h., D.: 9.00 h., 10.00 h.,
12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **CERDANYA, LA**
Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ **FIGUERES**
Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada
i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ **GARRIGA, LA**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ **GUALBA**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h
Capella de la Mare de Déu
dels Àngels
D.: 10.30 h

✓ **GUARDIOLA DE BERGUEDA**
Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANARS**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

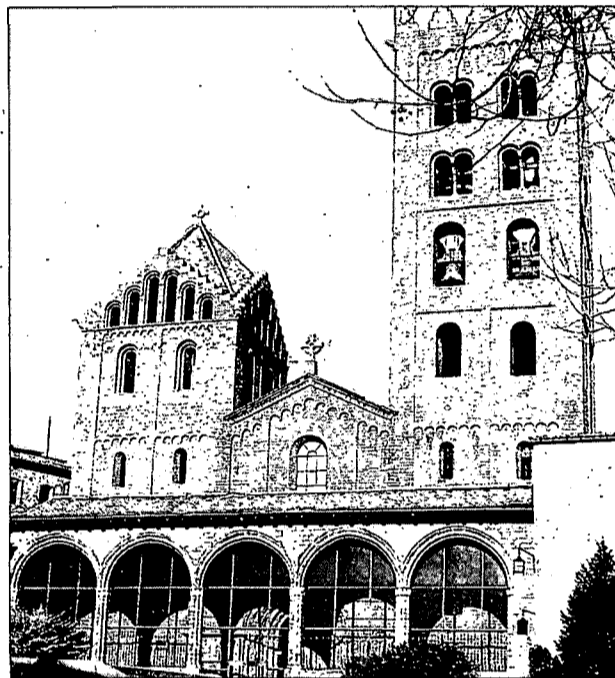
✓ **LLÍVIA**
Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **MARTINET**
Parròquia de Sant Eloi
D.: 12.00 h.

✓ **MORELLA**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan
Baptista
D.: 10.00 h.

✓ **OLOT**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h,

11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h.
(vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol
(Les Fonts)
D.: 11.00 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h. D.: 9.45 h,
Parròquia de Santa Maria
(Batet)
D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

Monestir
de Santa
Maria
de Ripoll.

Maria Reina, D.: 12.00 h.
Les Planotes
V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **PALS**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **PERALADA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

✓ **POBLA DE LILLET, LA**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ **PONT DE SUERT, EL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.

✓ **PRADES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ **PREMIÀ DE DALT**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ **PUIGCERDÀ**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ **QUERALBS**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de
Núria
V.: 19.30 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ **RIBES DE FRESE**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 (Residència
Geriatrica) 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **RIPOLL**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

V.: 18.30 h.
Sant Pere
D.: 9.30 h.

✓ **VALL D'ARAN**
Vielha - Parròquia de Sant
Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h,
19.30 h.
Baquèira - Parròquia Mare de
Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la
Purificació de N. S. V.: 20.00 h.
D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant
Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan
Baptista D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa
Maria D.: 12.30 h.
Betren - Parròquia de Sant
Serni D.: 9.00 h.

✓ **VALLS D'ANDORRA**
Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu.
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
V.: 20.30 h. D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal
V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.30 h.

✓ **ANDORRA LA VELLA**
Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ **VALLS D'ÀNEU**
Sort
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Esterrri d'Àneu
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ **VILADRAU**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **VILASSAR DE DALT**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

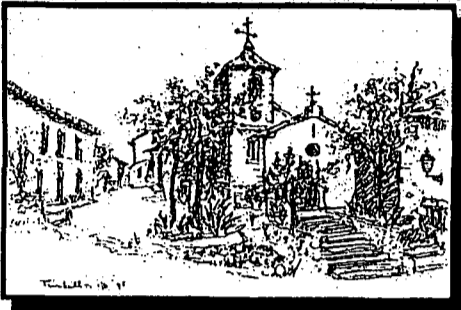
TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA
amb la participació d'un cor parroquial. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra;
coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

**AGOST ÉS EL MES
CONSAGRAT AL
PURÍSSIM COR DE
MARIA**

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida el **9 de setembre** a una trobada de reflexió-meditació-pregària. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **FESTA MAJOR AL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DE LA SALUT.**— Els dies **5, 6 i 7 de setembre**, a les 19.15, rosari, pregàries i cant de les cobles; el **8 de setembre**, a les 10.30, eucaristia solemne i ofrena floral; a les 19.15, rosari, salutació a la Mare de Déu i cants. C/ Mare de Déu de la Salut, 44 - Barcelona.

Santuari de Montserrat

✓ **NATIVITAT DE MARIA.**— El **7 de setembre**, a les 18.45, primeres vespres de la solemnitat de la Nativitat de la Mare de Déu, festa titular del santuari; a les 22.00, veïlla de Santa Maria; el **8 de setembre**, a les 7.30, laudes; missa a les 9.00; a les 11.00 (conventual); a les 12.15 i 19.30, Salve a les 13.00; vespres i Salve a les 18.45; a les 21.00, concert d'orgue sota el programa «De l'orgue barroc al postromàntic». S'escoltaran peces de compositors com P. Soler, Bach, Schumann i Guridi.

✓ **ROMERIA.**— Les parròquies de Vilanova i la Geltrú peregrinaran el **12 de setembre**.

✓ **PORTANTS DE LA BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR.**— El **16 de setembre**, a les 10.00, entrada del Sant Crist a la basílica. Processó de la romeria; a les 17.00, via crucis i comiat al cambril.

✓ **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— L'obra d'exercicis parroquials organitza una tanda femenina del **17 al 21 de setembre**, dirigida pel P. Antoni Queralt, s. i. Inscripcions: c/ Durán i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 011 626 (matins).

• **PARRÒQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— El **7 de setembre**, a les 20.00, el cardenal Ricard M. Carles presidirà la celebració de la eucaristia en la qual Mn. Josep M. Turull i Garriga prendrà possessió del càrrec de rector per posar-se al servei de la parròquia. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, fax 934 883 535.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a homes i joves, a partir de 17 anys, del **10 al 15 de setembre**. Casa Nostra Senyora

de Montserrat, Caldes de Montbui, tel. i fax 938 654 496.

Solsona

• **EL MIRACLE.**— Del **15 al 16 de setembre**, recés per a vidus i vídues, dirigit per Mons. Antoni Deig. Orga-

nitza: Associació de l'Esperança. Més informació i inscripcions: tel. 973 480 045.

Urgell

• **CONCERT A NÚRIA.**— El **8 de setembre**, a les 17.30, concert del violoncel·lista Quico Pugés i de l'organista titular del santuari, Modest Moreno, que interpretaran peces de Vivaldi. L'entrada és gratuïta. Més informació: tel. 972 732 020.

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— Els dies **8, 15, 22 i 29 de setembre** organitza una aula oberta sobre *Lectura espiritual de Joan 17*, a càrrec de Toni Boqueras, sacerdot. Inscripcions: Casal Sant Martí, pl. Iglesia, s/n - Campelles (Ripollès), tel. i fax 972 727 288, c/e: csmcampe@teleline.es

Vic

• **COVA DE SANT IGNASI.**— De l'**11 al 20 de setembre**, exercicis espirituals personalitzats, dirigits pel P. Ferran Manresa, s. j., i Carme Garcia. Més informació: tel. 938 720 422.

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

VENC, orgue. Interessats truqueu (nit) al tel. 934 351 939.

VENC condicionador d'aire portàtil, gairebé nou. Preu a convenir. Tel. 934 541 370.

DIVERSOS

Sr. BUSCA Sra. 50-60 a. soltera o vídua. Fins matrimonials. Tel. 977 236 461.

TREBALL

INSTITUT religiós busca noi jove pels caps de setmana per servei de sagristia, tel. 932 037 446. Sra. Blas.

MARÍA ISABEL, 41 anys, s'ofereix per tenir cura de nens. He fet 3 cursos de catequesi. Interessats, tel. 933 138 160. Amb contest. aut.

HABITATGE

FAMÍLIA gironina cerca habitatge a Barcelona per a dues persones. Imprescindible ben comunicat. Oferim tota mena de referències. Anna, tel. 972 511 411.

LES «HISTÒRIES DINÀSTIQUES»

(SHISHU)

十七史全在茲
載治亂知興衰

Disset «Històries dinàstiques», totes són aquí. S'hi registren els períodes d'orde i de caos per conèixer l'esplendor i la decadència.

**CONVIVÈNCIES
AMB PETER YANG**

Del 3 al 9 de setembre a Batschuns (Àustria).
Del 21 de setembre al 7 d'octubre al monestir Sant Joan de la Creu (Segòvia).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON SETMANES

175 ptes.
 350 ptes.
 525 ptes.
 700 ptes.
 875 ptes.
 1.050 ptes.
 1.225 ptes.

Destacat (+275 ptes.): Requadrat, Trama, Negreta (16% d'IVA INCLÓS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Dionisio Portela encara s'emociona quan recorda les trobades multitudinàries que durant molts anys han aplegat cada estiu milers de joves a Silos (Burgos). Ara les multituds han esdevingut més selectives, però això no els ha descoratjat i les Trobades Missioneres organitzades per Cristians Sense Fronteres continuen cada any plantejant nous reptes per a la nova evangelització. Continuen sent un moment privilegiat per reviure l'«esperit de comunió», perquè els joves coneguin i s'alegrin de la diversitat de l'Església, per aplegar esforços i donar respostes concretes a les necessitats d'aquest tercer mil·lenni. Una tasca gens fàcil, però que entusiasma i omple de vida tothom qui l'empren. Per a més informació: tel. 935 681 652 o dio_portel@yahoo.es.

Dionisio Portela és coordinador a Catalunya de l'associació Cristians Sense Fronteres (www.csf.es)

«La comunió és camí per a la missió»

—Teniu nom d'ONG. En què consisteix Cristians Sense Fronteres?

—Cristians Sense Fronteres és una associació sorgida d'unes trobades de joves a l'estiu del 1971 a Zamora. El P. José Valdavida i la germana Carmela Suances van començar a donar alguns temes de missioners i aplegar joves al seu voltant. Valdavida, després de tornar de les missions, va descobrir que havia de treballar pels joves i veia clara la necessitat d'una trobada específicament per a ells. Després de diverses trobades es va començar a constituir el que més tard esdevindria una associació i va prendre el nom de Cristians Sense Fronteres. Es va començar a treballar en el campament de Silos i alhora van anar sorgint noves necessitats i noves trobades no només per a joves, sinó també per a nens, per a adolescents, per a famílies, per a animadors... Amb el temps vam preparar uns estatuts i el 1988 aquest van ser aprovats per la Conferència Episcopal espanyola.

—Aquestes trobades que cada estiu organitzeu a Silos són el plat fort de la vostra activitat, què n'espereu?

—És una forma de cridar que la comunió és camí per a la missió. És necessari que els grups cristians surtin del seu aïllament i es trobin. Que cadascú continuï sent el que és i que descobreixi al seu costat l'altre. Així seran capaços d'afrontar millor la difícil missió de transmetre avui la Bona Nova. Només si saben sortir de la seva comunitat d'origen podran tornar-hi i animar-la a seguir Jesucrist. Aquest va ser l'origen i objectiu de les trobades. Estem segurs que plegats entendrem millor la missió comú, tindrem la benedicció del Senyor i farem creïble el seu Evangelí. Alhora creiem que el jove ha de ser el pilar de l'Església; ells en són la sàvia nova que arriba, i per tant és molt important que s'impregnin de Crist i comencin ja a donar a conèixer el seu missatge.

—És fàcil engrescar avui els joves vers el compromís cristià?

—Gens fàcil, ara sembla que estem a l'atur en aquest sentit. Els joves tenen una oferta molt més gran, moltes més diversions, i els costa molt més posar-se en marxa i comprometre's. Abans existia una obertura més gran, però no ens

descoratgem, continuem creient en els joves i en la necessitat que entenguin i aprofundeixin la Paraula de Déu.

—Com motiveu les trobades?

—Cada tipus de trobada, depenent dels participants, té un ritme i un lema específic, encara que comparteixen elements i maneres de fer. A totes les trobades hi ha un moment central que és l'eucaristia, i al voltant d'aquesta s'introdueixen elements com la música, la pregària, els temes de reflexió, el debat, la festa i una cosa molt important per a nosaltres, el silenci, al qual dediquem una hora diària. El silenci és essencial per poder assentar i interioritzar tot allò que ens passa durant la jornada i ajuda molt a viure l'encontre amb més intensitat.

—A més dels «campaments» estiuencs, reserveu alguna cosa per a la resta de l'any?

—Un cop comença el curs a parròquies i col·legis s'organitzen diverses activitats, depenent de les diòcesis. Estem, a més, molt en relació amb les Delegacions diocesanes de Missions, amb les quals intentem col·laborar en tot allò que es troba al nostre abast. A Barcelona, per exemple, preparem algunes trobades de cap de setmana, participem en la celebració, per Nadal, de Sembradors d'Estels i en les jornades del Domund, i organitzem el festival de la cançó missionera.

Samuel Gutiérrez

El coneixement útil

Havia sentit dir a uns companys excursionistes que el que sents en fer-se de nit enmig de la natura, en un lloc inhòspit, no té res a veure amb el capvespre a ciutat. Havia provat d'imaginar-m'ho, però no ho vaig comprendre fins que no m'hi vaig trobar; un amic i jo havíem planejat una excursió que començava en un refugi, enfilava una vall, coronava un pic i tornava al refugi per un altre lloc. L'ascensió i l'arribada al cim van anar tal com ho teníem previst; anàvem bé de temps, i el dia i el paisatge eren bellíssims. A més ens trobàvem altres grups d'excursionistes.

A l'hora de baixar, però, devíem errar el camí, avui encara no sabem com. La qüestió és que feia molt que caminàvem i ja havíem d'haver trobat el refugi. A més feia estona que no ens creuàvem amb ningú. Estàvem sols, doncs. Vam provar de situar-nos, però ja érem a la zona de bosc. Després ens vam adonar que la llum s'anava fent més tènue. Això ens va espantar. Vam avançar més ràpid. Si abans havíem mirat els arbres amb joia, ara els contemplàvem amb neguit. Abans conversàvem normalment; ara ni tan sols gosàvem mirar-nos. Es feia més fosc, el refugi no apareixia i el neguit augmentava. Mai a la vida ens havíem imaginat que arribaríem a desitjar un sostre amb tanta ànsia. Al final, quan gairebé no hi vàiem, vam divisar el refugi i vaig sentir com, literalment, el cor se m'eixamplava. Llavors vaig comprendre plenament el significat d'aquesta paraula: refugi. No perquè desconegués intel·lectualment la definició del diccionari, sinó perquè ara n'havia conegut la necessitat.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

EN EL MÓN (4)

Crides evangèliques al compromís

Però la paraula política no serà la dels justos —podem afegir a la cita de Martí— si els justos no van a la política. Per això resulta tan greu que molta gent honesta es mantingui lluny dels afers polítics precisament per causa, segons addueixen, de la seva honestat. Podem entendre que la degeneració del servei polític en interès inconfessable escandalitzi i desanimi. No podem acceptar, tanmateix, que dissuadeixi de comprometre's hi els qui podrien dignificar-lo. També aquí ens ajuda a fer llum aquella expressió de sant Joan de la Creu tan simple com lúcida: «On no hi ha amor, posa-hi amor i hi haurà amor.»

Una mirada de fe ens fa desitjar, especialment, que arribin a la política —part important del món— deixebles de Jesús amb voluntat de salvació: «No he vingut a condemnar el món, sinó a salvar-lo» (Jo 12,47). Des d'aquesta perspectiva bàsica, són molts els textos evangèlics susceptibles d'una lectura en clau política.

Hem esmentat ja la paràbola del bon samarità, de la qual m'agrada de remarcar, encara, tres matisos. La prioritat de l'amor al germà, que segueix immediatament l'amor a Déu: la paràbola neix de la pregunta d'un mestre de la llei sobre què cal fer per obtenir la vida eterna. «Estima els altres com a tu mateix... fes això i viuràs» diu el Senyor. La prioritat de l'acció per damunt de l'estatus o dels coneixements —el sacerdot i el levita queden fora de joc— i de la nacionalitat: només l'estranger respon... El valor de l'ajuda temporal: no estan en joc les idees, sinó la supervivència física.

La lliçó de Jesús sobre el judici final, exposada com la paràbola anterior mentre pujava definitivament a Jerusalem (Mt 25,31), amplia el mateix missatge i porta a l'extrem, amb contundència, el caràcter absolutament decisor de les obres d'amor. No és cert que, com encara diuen alguns, l'Evangelí no parla de política: que hi hagi famolencs entre els tips... despullats entre els ben vestits... gent confinada a la presó... són fets polítics.

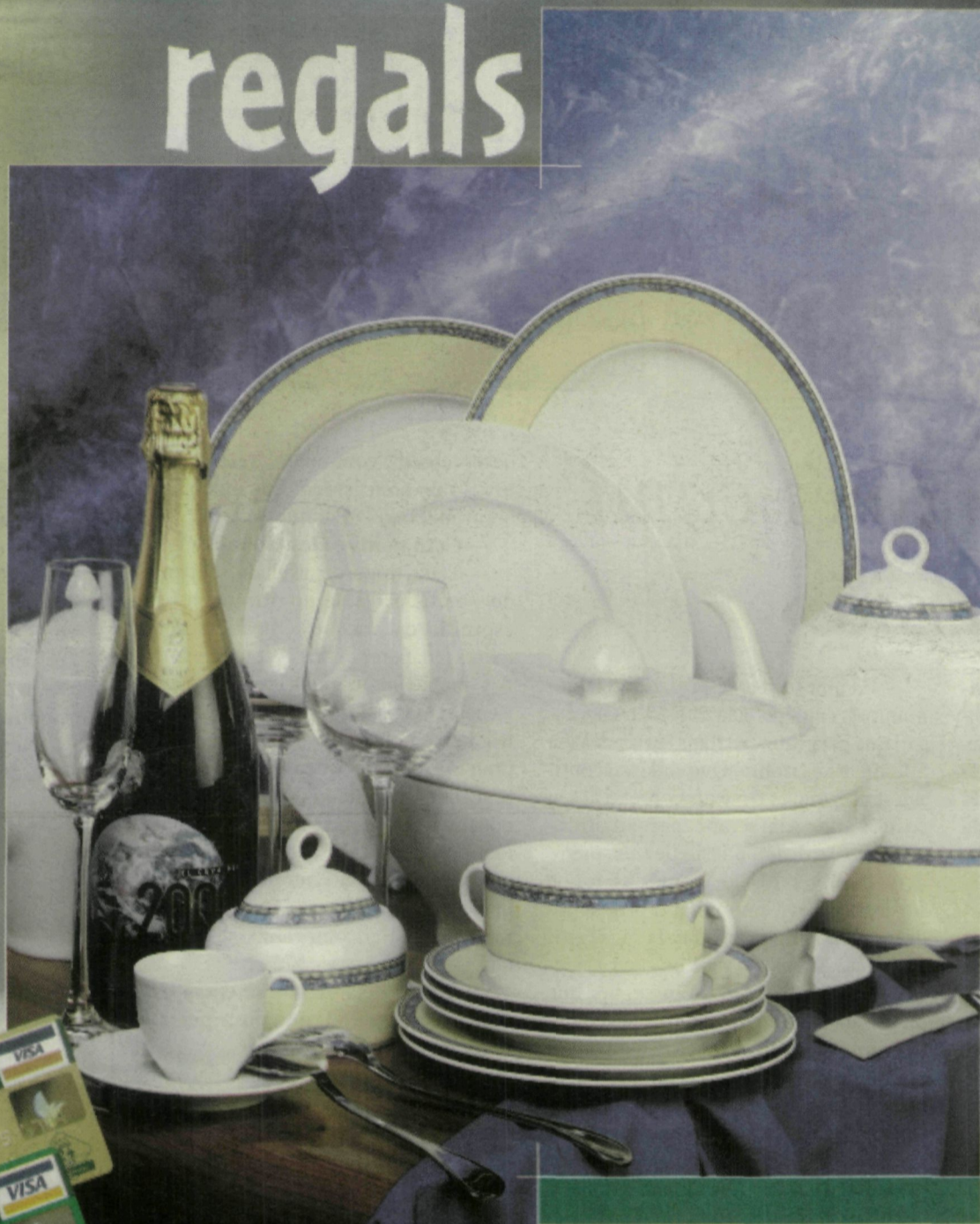
El símil del «llevat que una dona va posar dins tres mesures de farina, fins que tota la pasta va fermentar» (Lc 13,21) recorda als cristians quin és el seu lloc en el món: no al marge, ni sobre, ni sota... sinó dins. Altrament esdevenim ineficaços. És un missatge en la línia de l'encarnació: és des de dins —*et homo factus est*— que Ell ens salva. Alerta: la temptació de constituir-se en gheto respecte del món real de la cultura i de la política és més forta en temps de crisi del llevat, quan la pasta accentua la consistència i la resistència a fermentar.

També podríem comentar, entre altres, la paràbola dels talents. No podem fer com el qui té por i amaga a terra les capacitats rebudes: seríem judicats servents dolents, ganduls, inútils... (Mt 25,14 i ss).

Ara mateix

Rauxa

Fes-te els millors regals

amb les nostres
targetes

Per cada 50.000 pts en compres efectuades amb qualsevol de les nostres targetes podràs escollir entre aquests regals: coberts, copes de cristall, cava, peces d'una vaixel·la blanca o d'una vaixel·la decorada.

Informa-te'n en qualsevol de les nostres oficines

Caixa Penedès